

Cung nữ chọc Trạng Nguyên

Contents

Cung nữ chọc Trạng Nguyên	1
1. Tự	1
2. Chương 1	3
3. Chương 2	11
4. Chương 3	17
5. Chương 4	24
6. Chương 5	32
7. Chương 6	36
8. Chương 7	44
9. Chương 8	52
10. Chương 9	57
11. Chương 10 [end]	64

Cung nữ chọc Trạng Nguyên

Giới thiệu

Đường đường là tân khoa Võ Trạng Nguyên mà lại muốn ám sát Hoàng đế? Thân là tiểu cung nữ được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-nu-choc-trang-nguyen>

1. Tự

Tự.

Edit: Ring.

(phần này là tác giả tự biên tự diễn, hông liên quan đến mạch truyện, được cái vui)

Thủy Bạc Hà (tên tác giả) sám hối-ing.

Nói thiệt, ta cảm thấy rất có lỗi với bạn Hoàng Thượng trong truyện. Sở dĩ hấn đáng thương như vậy, không có tôn nghiêm như vậy đều là lỗi của ta.

Thật xin lỗi, Hoàng Thượng, vì câu chuyện mà đành phải ủy khuất ngài. Ngài ngàn vạn lần đừng trách Bạc Hà nga, người ta cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Người tại giang hồ, thân bất do kỷ. Ai bảo ngài là Hoàng Thượng? Ai bảo thân phận ngài dễ lợi dụng như vậy? Nếu không dùng thì sẽ rất có lỗi với bản thân ta, rất có lỗi với trời đất, rất có lỗi với quạ đen cùng cà chua, vân vân mây mây... tóm lại là không có lỗi với ngài! Để ngài được chết sớm siêu sinh sớm... không đúng, hấn là kết thúc công việc sớm, ta sẽ không viết nhiều lắm, ngài cứ yên tâm đi. Ngài sẽ sớm qua thời gian khổ cực thôi, nói thiệt!

“Một chút thành ý cũng không có, người đi chết đi!” Hoàng Thượng bắt mãn giờ chân đá Bạc Hà dính vách, lập tức máu phun như suối.

“Lão đại, người không sao chứ? Gần đây ta đang để dành tiền mua xe, không có dư để băng bó cho người đâu nga!” Tiểu Văn tự nhận là rất có lương tâm chạy đến đưa hợp đồng bảo hiểm cho Bạc Hà ký. Đường nhiên, người được lợi là Tiểu Văn.

(R: xin được giải thích chữ Văn của bạn Tiểu Văn nghĩa là ‘con muỗi’. Chắc chỉ bạn í hay hút máu :)).)

Đóa hoa của hoàng thất, Phó Kỳ, đứng bên cạnh cũng chen một chân vào danh sách ‘Người nhận bồi thường’.

“Nếu không thì người muốn như thế nào?” Đưa cánh tay đầy máu đẩy bản mặt tiểu nhân dối trá của Tiểu Văn qua một bên, thuận tiện tung một cước đá tên Phó Kỳ cái tốt không học, toàn học cái xấu, không nhìn đến máu me đang nhỏ toong toong trên người, Bạc Hà dừng cảm xuất ra khí thể lão đại đàm phán với Hoàng Thượng.

“Người nói xem?” Cái cây (chỉ tác giả, vì tên tác giả là Bạc Hà) này có thể trả thù lao cho hấn như thế nào?

“Hừm...” Xem gia Hoàng đế lão gia này là hồ ly đầu thai rồi. “Người muốn mỹ nữ đứng không? Trong truyện cho người một thân phận hoa hoa Hoàng đế(Hoàng đế phong lưu) nhưng lại không thật sự ăn được cái gì cho nên người bất mãn đúng hay không?” Nhìn mặt là biết rồi.

Xì, nam nhân.

“Dù sao ta cũng là nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân có điều kiện tốt như vậy.” Nếu không có nữ nhân làm nền thì rất có lỗi với trời đất rồi.

“Vậy... thưởng Tiểu Văn cho người được—“

RẦM! Bạc Hà lại dính vách. Người tung chân đúng là Tiểu Văn đang mạo danh ký hợp đồng bảo hiểm. Chỉ thấy hấn thoải mái túm lấy bàn tay đầy máu của Bạc Hà, ấn một dấu tay ngay chỗ Người bảo lãnh. Mà Phó Kỳ cũng xun xoe sa đọa theo, túm lấy một bàn tay máu khác, tràn ngập phấn khởi đóng dấu.

Mất máu quá nhiều, Bạc Hà... bất tỉnh nhân sự -ing.

“Này! Điều kiện của trẫm còn chưa có bàn xong mà. Người cứ nhiên hạ độc ‘cước’ nhanh như vậy!” Vậy rừng thịt ao rượu, mỹ nữ như mây của hấn làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Cái người đường đường là Hoàng đế lão gia mà lại hỏi hấn làm sao? “Vậy... Nếu không ngài tha Bạc Hà về đi. Dù sao nàng cũng nói mình không có ai muốn, thôi dứt khoát để ngài thu luôn!” Giữ cái cây ác liệt đó bên người thật sự không có lợi ích gì, để Hoàng Thượng mang nàng về cũng tốt. Về về sau chính là thiên hạ của Tiểu Văn hấn rồi! Muahahahahaha

~~“Hừm...” Nhìn gương mặt đầy máu của Bạc Hà, Hoàng Thượng đắn đo. “Vậy không phải rất có lợi cho trẫm hay sao?” Tuy Thủy Bạc Hà này cái gì cũng không có nhưng đôi khi lại cảm thấy nàng rất dễ lợi dụng. Chỉ cần kẻ đao lên cổ nàng, nói không chừng hấn sẽ trở thành Hoàng đế đầu tiên thật sự ‘vạn vạn tuế’ (vạn vạn tuổi) trong lịch sử, hơn nữa còn là Hoàng đế đẹp trai trẻ mãi không già, mị lực vô cùng.

“Vậy sao?” Cái cây này nào có đáng giá đến vậy? Có điều... “Chỉ cần ngài đồng ý với ta sẽ xem nàng như cái bực mà lợi dụng, ba bữa thưởng roi, thỉnh thoảng lại ô nhục nàng, như vậy là xem như báo đáp đại ân ta hào phóng tặng nàng cho ngài rồi!” Ừ, hấn thật sự đã rất chiều cổ cái cây Thủy Bạc Hà này.

Tiểu Văn ơi Tiểu Văn, người thật rất biết ‘tri ân báo đáp’ nha. Người nhất định sẽ lên Thiên đường.

“Phải không?” Bạc Hà thật đáng thương. “Được rồi, vậy trăm liền mang cái cây này hồi cung.”

Hoàng Thượng sai người nâng Thủy Bạc Hà trở về, còn ban ngàn vạn châu báu cho Tiểu Văn.

Giao dịch hoàn thành, Tiểu Văn đốt pháo ăn mừng.

Hứ! Đốt pháo cái gì, trở lại hết cho ta! Trước khi nói tiếp thì cho Tiểu Văn và Phó Kỳ ăn hành một trận trước, còn Hoàng Thượng... Hừ hừ, xin chờ lần sau lên sàn.

Được rồi, trở lại chuyện chính, truyện này còn có ‘chị em’ nữa.

Truyện chị em là gì hả? Ai nha, chính là Bạc Hà làm biếng, không muốn mang trách nhiệm viết hệ liệt quá nặng nên bốc đồng muốn viết thì viết thôi.

Về phần còn mấy truyện hả? Không biết nha. Dù sao ta muốn viết liền viết, trước mắt mới có một truyện lên sàn thôi. Mà Hoàng Thượng và Phó Kỳ, đóa hoa của hoàng thất vẫn còn đất diễn. Về phần Tiểu Văn... Hừ hừ, lại đây lại đây, Tiểu Văn, ta mượn được lãnh cung của Hoàng Thượng rồi, chúng ta đến lãnh cung nói chuyện.

Tiểu Văn: -O-.

Vậy đi, báai bai ^Q^.

2. Chương 1

Chương 1.

Edit: Ring.

“Tuyên, tân khoa Võ Trạng Nguyên Thư Kỳ yết kiến.”

Trên Kim Loan điện, đại công công giường giọng hô lớn. Tiếng nói của hắn lập tức vang vọng truyền ra tận ngoài điện.

Không lâu sau, một nam tử thân áo Trạng Nguyên màu tím cầm linh mệnh vào điện. Văn võ bá quan ai cũng ngẩn cổ nhìn, chỉ mong có thể lôi kéo thể lực mới nhập thủ này về phe mình.

“Thần, Thư Kỳ, tham kiến Hoàng Thượng. Ngõ Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Nam tử quỳ gối trước điện vẫn luôn cúi đầu, giọng nói trầm ổn vang dội, thân hình dù không cường tráng hổ báo như võ tướng nhưng cũng có thể nhìn ra là người luyện võ.

“Thư ái khanh bình thân.”

“Tạ Hoàng Thượng.”

Thư Kỳ đứng dậy. Thân hình cao lớn lập tức khiến đám quan văn đứng gần đó không khỏi giương mắt lặng lẽ đánh giá.

“Thư ái khanh, ngẩng đầu, trăm muốn nhìn xem cho kỳ bộ dáng của ngươi.”

“Thần, tuân chỉ.” Hắn chần chờ một lúc rồi mới ngẩng đầu nhìn thẳng Hoàng Đế đang ngồi ngay ngắn trên long ý. Trong mắt hắn không có chút sợ hãi, ánh mắt nghiêm nghị giống như một vị vương giả, một vị vương giả ngay cả Hoàng Thượng cũng không để vào mắt.

“Tân khoa Võ Trạng Nguyên này thật to gan, dám nhìn chăm chăm Hoàng Thượng như vậy.”

“Nói là ‘nhìn’ nhưng bản quan lại cảm thấy hắn giống như là đang ‘trừng’ Hoàng Thượng hơn!”

“Trừng Hoàng Thượng? Hắn không muốn sống nữa sao?”

Bách quan nhin không được nhỏ giọng thảo luận.

Hoàng Thượng nhìn Thư Kỳ không chớp mắt “Có phải trăm đã gặp qua Thư ái khanh rồi hay không?” Tại sao lại nhìn quen như vậy? Nhưng nhất thời hấn lại không nhớ là đã gặp ở đâu, khi nào.

“Thần chưa bao giờ gặp qua Hoàng Thượng, sợ là Hoàng Thượng ngài nhớ lầm rồi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, bách quan ai cũng lắc đầu thở dài. Chưa thấy ai ngốc như vậy, cứ nhiên dám chỉ trích Hoàng Thượng nhớ nhầm? Hơn nữa còn ngay trước mặt bách quan, hấn chán sống rồi sao?

“Nhớ lầm?” Hoàng Thượng vuốt cằm. Ánh mắt khôn khéo nhìn chăm chăm thần tử tân nhiệm bên dưới. Nhưng nhìn cả buổi vẫn không nhìn ra người kia có dấu vết gì như đang gặt mình. Ngược lại, bách quan đứng một bên lại đổ mồ hôi lạnh ào ào thiếu điều đủ để hóa giải hạn hán.

Kỳ quái, Hoàng Thượng cũng không phải nhìn chăm chăm bọn họ, làm gì lại khẩn trương như vậy?

“Nghe nói quê của Thư ái khanh là ở Thạch gia trang. Đó đúng là một nơi xinh đẹp.” Thạch gia trang mặc dù không thơ mộng như Tây Hồ, cũng không đẹp như Hàng Châu, nhưng lại có chỗ đặc biệt khiến người ta lưu luyến.

“Thần từ nhỏ đã rời nhà bá sư luyện võ, rất xa lạ với cố hương.” Trong lời nói lạnh nhạt có một phần kiêu ngạo bất tuân.

“Nếu đã vậy, trăm liền đặc biệt ban thưởng Thư ái khanh quang vinh hồi hương, để dân chúng Thạch gia trang nhìn xem nơi của bọn họ đã sinh ra nhân tài như thế nào.” Hấn cũng đã lâu không đến Thạch gia trang. Hơn nữa nhờ Thư Kỳ ban tặng, hấn nhớ đến một vị cố nhân.

“Ý tốt của Hoàng Thượng, thần xin nhận. Bất quá người thân duy nhất của thần đã qua đời khi thần còn là đứa trẻ, cho nên Thạch gia trang đối với thần mà nói chỉ là một nơi xa lạ thôi, không có gì hay để mà ‘hồi hương’.”

Lần này, cho dù là thần lần đang ngủ gật cũng có thể phát hiện tình huống trước mắt dọa người đến cỡ nào. Tân khoa Võ Trạng Nguyên này cứ nhiên dám quang minh chính đại chống lại ý Hoàng Thượng như vậy.

Đột nhiên, toàn bộ Kim Loan điện trở im lặng như một hồ nước đêm, khi nào người ta bị nó nuốt chửng cũng không biết được. Tâm tình Hoàng Thượng có tốt đi nữa cũng khó mà không phát hiện tân khoa Trạng Nguyên đang đẩy người đâm chọc.

“Thư ái khanh, ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai không?” Hấn là đương kim thiên tử nha, tiểu tử này rõ ràng là đang làm khó hấn.

“Không phải Hoàng Thượng muốn nghe lời a dua nịnh hót chứ?” Hừ, nếu thật như vậy thì y cũng chỉ là một hôn quân vô dụng mà thôi.

Một chút ý cười xuất hiện trong mắt Hoàng Thượng nhưng hấn lại không biểu hiện ra cho bất kỳ ai nhìn thấy.

Lời thật thì mất lòng, chuyện này ai cũng biết. Nhưng lời tiểu tử này nói lại chẳng liên quan gì đến ‘lời thật’ nha. Xem ra, tiểu tử khó thuần này vốn đã định khiêu chiến uy nghiêm của hấn rồi. Được lắm, hấn sẽ nhớ kỹ.

“Chuyện sắc phong ngày khác lại bàn. Đêm nay Ngự Hoa viên có thiết yến ăn mừng Thư ái khanh đạt được văn võ tân sĩ, ai cũng không được vắng mặt.”

“Chúng thần tuân chỉ.”

~Trong yến tiệc, mặt Thư Kỳ vẫn thối như trước khiến người ta không dám đến gần, nhưng Hoàng Thượng lại vẫn cười đến thoải mái vô cùng.

“Thư ái khanh có thể tử chưa?” Trải qua ba tuần rượu, Hoàng Thượng tự nhiên ‘quan tâm’ đến chuyện chung thân đại sự của thần tử.

“Không nhọc Hoàng Thượng lo lắng.” Hôn sự của hấn còn không đến lượt Hoàng Thượng tác chủ.

“Thư Trạng Nguyên, Hoàng Thượng đây là quan tâm ngài, nói không chừng còn định đứng ra tác chủ cho ngài nữa đó!” Trong lời Đức công công có cảnh cáo cùng ám chỉ, nhắc nhở thân phận thần tử của Thư Kỳ.

“Đúng vậy nha, Thư ái khanh có coi trọng cô nương nhà ai không?” Hoàng Thượng lại không bị thái độ của Thư Kỳ chọc tức, ngược lại còn vui vẻ hơn.

“Hoàng Thượng lo lắng quốc gia xã tắc là được rồi. Chuyên của vi thần không nhọc ngài lo lắng.” Nghiêng đầu liếc nhìn Hoàng Thượng một cái, giống như đang nói hẩn nhiều chuyện.

“Gia sự yên ổn thì xử lý quốc sự mới càng không cần phải lo lắng.” Hẩn càng phản kháng, Hoàng Thượng càng muốn nhúng tay quản. Tiểu tử này không tôn kính hẩn như mọi người. Điều này khiến hẩn cảm thấy vô cùng thú vị.

“Vi thần cũng chỉ là một trong số đông thần tử của Hoàng Thượng mà thôi. Hoàng Thượng muốn quan tâm thì cũng nên quan tâm những người khác trước mới phải.”

“Nhưng trăm lại khá là thuận mắt với người.”

Một câu nói khiến Thư Kỳ chỉ có thể trừng mắt nhìn. Không ngờ Hoàng Thượng lại nói như vậy, nhất thời hẩn thật sự không biết nên nói gì mới phải.

“Chúc mừng Thư Trạng Nguyên, chúc mừng Thư Trạng Nguyên. Chưa nhậm chức đã được sự tín nhiệm của Hoàng Thượng. Bây giờ ngài nên biểu hiện cho tốt để báo đáp ân huệ của Hoàng Thượng nha.” Đức công công không hổ là người Hoàng Thượng tin tưởng, vô cùng biết cách nhìn tình thế mà nói chuyện.

Chẳng qua đương sự lại không cảm kích nên hoàn toàn không có phản ứng.

“Thư ái khanh cảm thấy thân thể không khỏe sao?” Trước mắt mỹ nữ đang múa khúc động lòng người, nhưng Hoàng Thượng chính là không liếc mắt lấy một cái mà chỉ chuyên chú nhìn Thư Kỳ.

“Hoàng Thượng đa tâm.” Nếu có thể, hẩn thật rất muốn chuyển cái mặt ông già kia quay qua hướng khác.

“Nếu không phải thân thể không khỏe thì sao lại trưng gương mặt đó ra dọa người?” Không phải Thư Kỳ này là một tên đầu gỗ không hiểu tình thú chứ? Xem ở đây có bao nhiêu cô nương đang liếc mắt đưa tình với hẩn, hẩn cư nhiên không nhìn lấy một cái?

“Mặt mũi thần trước giờ vẫn là như vậy. Nếu Hoàng Thượng không thích thì có thể chuyển mắt qua chỗ khác.”

“Trẫm thì không sao hết, chỉ là không muốn để người dọa người khác thôi.” Hoàng Thượng quay đầu hỏi cung nữ đang cầm bình rượu bên cạnh: “Lưu Ly nha đầu, người xem sắc mặt Thư ái khanh có phải rất đáng sợ không?”

Thân là cung nữ bên cạnh Hoàng Thượng, mặc kệ Hoàng Thượng nói cái gì cũng nên gật đầu hô phải mới đúng, miễn cho long tâm không vui một cái là đầu mình cũng chuyển hộ khẩu đi theo. Nhưng cổ tình Lưu Ly lại là một ngoại lệ.

“Hoàng Thượng đa tâm.” Lưu Ly một thân áo hồng cũng liếc mắt nhìn Hoàng Thượng một cái như Thư kỳ, sau đó không chút khách khí nói thẳng.

Không ngờ lại có người phu họa, hành động khác hẩn với bình thường này khiến Thư Kỳ nhin không được liếc nhìn nằng một cái.

“Hoàng Thượng, đêm đã khuya.” Lưu Ly nhắc nhở một câu.

“Là người mệt nhọc thì đúng hơn đi?” Còn chưa qua giờ Tuất đâu, thể lực nha đầu này đúng là không tốt. “Mà thôi, người đi xuống nghỉ ngơi trước đi!”

“Tạ Hoàng Thượng ân điển.”

“Đợi chút, để bầu rượu trên tay người...” Nói còn chưa nói xong, bóng dáng nằng đã mất hút. “Aiz, bây giờ làm Hoàng Thượng thật sự là càng ngày càng không có uy nghiêm.”

Quay đầu nhìn về mặt không kiên nhẫn của Thư Kỳ, tám phần cũng là muốn đi trước.

“Xem ra Thư ái khanh cũng không thích yến hội này, vậy cùng trẫm đến Ngự Hoa viên dạo một chút đi.”

~Cái ‘dạo một chút’ này vừa đi liền đi đến tận Kiền Long cung của Hoàng Thượng.

Giờ Hợi vừa qua không lâu, Hoàng Thượng đã đi ngủ. Trong tấm cung to lớn, Thư Kỳ đứng cách long sàng năm bước nhìn Hoàng Thượng đang ngủ say. Nguyên nhân hắn không rời đi là vì muốn thấy Hoàng Thượng ngủ mới ‘an tâm’.

Đôi mắt vốn lạnh lùng giống như không quan tâm bất luận chuyện gì lúc này tràn ngập hận ý. Cởi mặt nạ lạnh lùng ra, hắn phảng phất giống như quỷ đến từ địa ngục. Mà đối tượng thu hồn của hắn chính là Hoàng Đế đang ngủ không chút lo lắng trước mắt.

Từ lúc hiểu chuyện đến bây giờ, từ giây phút biết thân thể của bản thân đến bây giờ, hắn vẫn luôn chờ đợi thời khắc này, thời khắc chính tay đâm chết kẻ thù.

Nếu không phải vì tên cầu Hoàng Đế này, mẫu thân hắn đã không phải chết. Nếu không phải vì y, hắn đã có một gia đình bình thường. Nguyên vọng bao nhiêu năm qua cuối cùng cũng có cơ hội thực hiện, chỉ cần hắn hạ quyết tâm là liền có thể giải quyết thù hận bao năm. Hắn cần trải qua mười mấy năm gian khổ cũng chỉ vì giờ phút hiện tại. Chỉ cần giết y là có thể báo thù. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng... hắn lại chậm chạp không có hành động gì.

Hắn nên lập tức giết y để báo thù, nhưng mà vì sao... vì sao hắn lại chần chờ? Nỗ lực lâu như vậy, chịu nhiều khổ như vậy, đơn giản cũng chỉ vì muốn tự tay giết tên cầu Hoàng Đế này thôi. Nhưng vì sao hiện tại hắn lại chậm chạp không thể xuống tay? Vì sao thân thể hắn không thể cử động?

Chẳng lẽ hắn hận còn chưa đủ sâu sao? Không, mọi hành động của y đều đủ để mình giết y mười lần, thậm chí trăm lần. Mỗi ngày đều chỉ muốn chính tay đâm chết kẻ thù, hắn không thể bỏ qua được.

Nhìn chằm chằm vào bảo kiếm treo cạnh giường, Thư Kỳ bước từng bước đi đến.

Giết y, cho dù hắn bị hộ vệ trong cung loạn đao chém chết cũng sẽ không chút hối hận. Vì nường, vì bản thân, chỉ cần có thể giết y, mạng hắn lúc nào cũng có thể dâng ra.

Đúng vậy, hắn ở đây, trở thành Võ Trọng Nguyên, tất cả đều chỉ vì thời khắc này!

Vừa quyết tâm, hắn vươn tay —

Xoảng!

Tiếng động bất ngờ vang lên khiến hắn giật mình, lập tức cảnh giác.

Nhưng... cầu Hoàng Đế cũng tỉnh dậy.

“Xảy ra chuyện gì?” Hộ vệ vừa nghe tiếng vỡ liền lập tức vọt vào.

“Trượt tay.” Lưu Ly không biết đã đứng ngoài cửa phòng lúc nào đưa tay chỉ xuống đất, nơi đó đang là một đồng mảnh vỡ của cái bình rượu nàng cầm ban nãy.

“Lưu Ly, đã trễ thế này ngươi còn chạy đến tấm cung của trẫm làm cái gì?”

“Người ta ngủ không được.” Nàng biết có người đang tròng nàng.

“Không phải ngươi đã uống sạch bình rượu đó rồi chứ?” Nhìn thấy trên đất cũng chỉ có mảnh vỡ mà thôi.

“Hoàng Thượng, rượu đó uống không có ngon.” Cay lắm!

“Uống không ngon mà ngươi còn uống sạch sẽ?”

“Ta cũng không biết tại sao mà lại nhịn không được một ly tiếp một ly, rõ ràng là khó uống như vậy.” Nàng tám phần là trúng tà rồi.

Hoàng Thượng cảm thấy buồn cười, lại có vẻ phá lệ dễ dàng tha thứ nàng.

“Được rồi, vì tỏ vẻ xin lỗi, ta mang Thư Trọng Nguyên đến khách uyển đi. Thư Trọng Nguyên, mời bên này.” Bước đi của nàng hơi lảo đảo, vừa nhìn là biết đã say rồi.

“Aiz, ngươi cần thận một chút.” Nhìn bộ dáng của nàng, ngay cả Hoàng Thượng cũng không khỏi thay nàng đổ mồ hôi lạnh.

“Biết, Hoàng Thượng cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Còn về việc khác, cứ giao cho nàng xử lý.

Vừa rồi nàng quả thật đã thấy, tân khoa Võ Trọng Nguyên này... muốn ám sát Hoàng Thượng.

“Trời không còn sớm nữa, Thư ái khanh người cũng đi nghỉ ngơi đi.” Cho dù nhìn Thư Kỳ như có chuyện muốn nói, Hoàng Thượng vẫn ra lệnh.

Lưu Ly lập tức không lớn không nhỏ lôi kéo hắn ra khỏi tẩm cung, miễn cho hắn lại nói hay làm ra chuyện gì ngu xuẩn hại mình mất mạng.

“Cô nương, xin buông tay.” Thư Kỳ lạnh mặt trừng nàng.

“Người ngoan ngoãn theo ta đi, ta sẽ buông tay.” Cho dù hắn trưng mặt thối ra nhưng nàng là muốn cứu hắn nha. Quân hắn có phải là biến thành hàn băng ngàn năm hay không, nàng cũng muốn nhanh chóng tóm hắn mang ra ngoài mới được.

“Người!” Tay áo vung lên, hắn lập tức giãy khỏi nàng, cũng khiến nàng lão đảo ngã ngồi xuống đất.

“Thư ái khanh, đối với cô nương phải dịu dàng một chút, nhất là nha đầu Lưu Ly của trẫm, ngàn vạn lần đừng làm nàng bị thương.” Hắn là xem Lưu Ly như con gái nha. Mặc dù không cách nào phong nàng làm Công chúa như nguyện nhưng ít ra cũng sẽ không để người khác khinh thường nàng.

Hơn nữa hắn mơ hồ cảm giác được trên người Thư Kỳ có bí mật. Về phần là bí mật gì? Chỉ có thể phái người đi tìm hiểu thôi. Mà Lưu Ly, chính là người đầu tiên hắn cảm thấy sẽ có cách tìm ra bí mật đó.

“Đúng rồi, hung dữ như vậy, cẩn thận không lấy được nương tử.” Cũng không quản người ta có đồng ý hay không, nàng đã tóm chặt tay áo hắn. “Đi thôi!” Không hề hành lễ cáo lui, nàng cứng rắn lôi kéo Thư Kỳ đang không cam tâm tình nguyện đi ra ngoài.

Theo nàng thấy thì nàng mới cứu mạng hắn, cho nên chính là ân nhân. Mà ân nhân là lớn nhất!

~“Người đã thấy?” Vừa đi đến chỗ không có người, Thư Kỳ lập tức hỏi ra miệng.

“Thấy rồi.” Nàng lại trả lời thật rõ ràng.

“Sao không nói ra?” Theo hắn thấy thì tiểu cung nữ này vừa rồi làm vỡ bình rượu là cố ý, mục đích chính là muốn ngăn cản hắn giết tên cầu Hoàng Đế kia.

“Người hy vọng ta nói ra?” Không thể nào? Như vậy hắn sẽ chết nha! Mặc kệ Hoàng Thượng có thưởng thức hắn đến mức nào đi nữa, chỉ cần hắn có ý niệm bất lương thì nhất định sẽ bị chém bay đầu, nói không chừng còn tru di cửu tộc nữa kia.

Thư Kỳ không trả lời, chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng.

“Bị ta biết loại chuyện này, người bình thường đều sẽ nghĩ đến chuyện giết người diệt khẩu. Cho nên, người đang suy nghĩ xem nên làm thế nào để giết ta, đúng không?” Nàng không sợ hãi, tuyệt không.

Hắn thật sự đang nghĩ sẽ giết nàng, trước mắt đây là cách duy nhất có thể làm. Dù sao hắn cũng không thể chết trước tên cầu Hoàng Đế kia được, tuyệt đối không!

“Người hắn là cũng thấy được, Hoàng Thượng rất thương ta. Ta là người hắn mang về từ dân gian, vốn đã hứa cho ta làm Công chúa rồi, nhưng bởi vì... Aiz, chuyện này nói ra rất dài. Tóm lại, nếu ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn nhất định sẽ truy cứu đến cùng. Cho nên ta khuyên người vẫn là nên bỏ qua ý niệm muốn ta chết đi. Hơn nữa người yên tâm, ta sẽ không nói chuyện đêm nay ra. Vậy cũng không có chút lợi ích gì với ta.”

Nàng vẫn luôn lừa làm mấy chuyện vô ích, hơn nữa bây giờ nói cũng muộn rồi, nếu mấy người kia cho nàng là đồng phạm thì làm sao bây giờ? Tiểu cô nương trong trắng thuần khiết là nàng không phải sẽ đi gặp Diêm Vương gia hay sao? Nàng cũng không muốn xui xẻo như vậy.

“Hừ!” Hắn đã sớm sẵn sàng trả giá bằng tính mạng của mình rồi. Trừ phi có lý do thật tốt, nếu không nàng nhất định phải chết.

“Người đừng dùng ánh mắt đáng sợ như vậy nhìn ta. Ta đã nói không là nhất định sẽ không lộ ra.” Trước giờ nàng vẫn không nuốt lời bao giờ.

“Người là nha đầu Hoàng Thượng mang về cung, dựa vào cái gì mà muốn ta tin tưởng người?” Nói không chừng nàng chính là muốn tìm một lý do để thoát thân thôi, sau này lại lấy chuyện đó ra uy hiếp hắn.

Lưu Ly không vui nhướn mày “Người không thấy ta rất thành khẩn sao? Người nên tin tưởng người khác hơn một chút mới đúng.” Bộ dáng nàng đáng yêu như vậy. Mà người đáng yêu là sẽ không gạt người khác.

Câu trả lời của hắn là ‘hừ’ một tiếng.

Tên này sao lại vô lễ như vậy? Nàng vừa mới cứu hắn nha!

“Được rồi, thật ra là ta có việc muốn nhờ Võ Trạng Nguyên người giúp đỡ.” Vốn ban đầu không nghĩ nhiều như vậy, nhưng bây giờ vì mạng nhỏ đáng yêu, nàng không thể không trao đổi điều kiện với hắn.

Thấy hắn không phản ứng, vậy chắc là không phản đối.

“Ta muốn mời người giúp ta tìm nương. Từ năm năm trước nương ta nói muốn đi miếu dâng hương, vừa đi liền không trở lại. Đó giờ ta chưa gặp lại lần nào. Ta lên kinh thành cũng là vì muốn tìm người, nhưng biển người mờ mịt, một thiếu nữ không quyền không thế như ta thật sự không thể nào tìm được. Bây giờ lại bị Hoàng Thượng mang vào cung làm tiểu cung nữ số khổ, muốn tìm là khó càng thêm khó.” Aiz, ngẫm lại, nàng đúng là mệnh khổ.

Thư Kỳ liếc mắt trừng nàng. Chỉ là đi miếu dâng cái hương mà liền mất tích năm năm? Lý do nát như vậy mà nàng cũng dám nói ra cho được.

“Thật ra ta vẫn luôn hoài nghi dâng hương chỉ là cái cớ mà thôi. Lần đó nương ta xuất môn thật ra là vì đi tìm cha ta, sợ ta lo lắng nên mới nói dối. Nhưng mà đợi năm năm còn chưa thấy nàng trở lại, ta không còn nhẫn nại nữa. Cùng nương sống nương tựa lẫn nhau bao nhiêu năm, ta không thể mất người. Hơn nữa ta cũng sợ người gặp phải kẻ xấu gì đó nên mới muốn mời người giúp ta đi tìm. Chỉ cần người giúp ta làm tốt việc này, chuyện vừa rồi ta nhất định sẽ giữ mồm giữ miệng, tuyệt không nhắc đến với người thứ ba.” Lưu Ly phi thường trịnh trọng cam đoan.

“Bây giờ ta giết người thì người cũng sẽ không có cơ hội nói cho người thứ ba biết chuyện đêm nay.” Giữ nàng đồng nghĩa với nuôi hổ gần nhà.

“Nhưng người sẽ bị hoài nghi. Ta mất tích, hiểm nghi của người là lớn nhất.” Chút suy luận đó nàng vẫn có.

“Một cung nữ nho nhỏ mà cũng muốn so sánh với đường đường Võ Trạng Nguyên ta?” Thư Kỳ chau mày. Nghe nàng nói thế, giống như nàng được sủng ái dữ lắm vậy. Nếu Hoàng Thượng thật sự yêu thích nàng như vậy thì sao bây giờ nàng vẫn chỉ là một cung nữ nho nhỏ mà thôi.

“Ta đi theo bên cạnh Hoàng Thượng cũng một thời gian rồi. Người mới đến mà cũng muốn so với ta?” Người này còn chưa biết quan hệ của nàng với Hoàng Thượng tốt đến đâu phải không?

“Người uy hiếp ta?” Vậy lại càng không thể để nàng sống.

“Không dám, chính là muốn nhờ Võ Trạng Nguyên giúp một chút mà thôi. Hơn nữa chỉ cần ngài chịu giúp tiểu nữ tử, nói không chừng ta còn có giá trị lợi dụng, có thể giúp được ngài chuyện gì nha!” Đương nhiên, giúp thì giúp, nhưng nàng lại không cam đoan sẽ không phá hư. Hoàng Thượng là người nàng tương đối thuận mắt nha.

Thư Kỳ dù không tin nhưng cũng không thể không thừa nhận lời nàng nói thật sự có mấy phần đạo lý.

“Đúng rồi, người là có thâm thù đại hận gì với ‘người đó’ sao?” Trong cung khắp nơi đều là nguy hiểm, nói chuyện tất nhiên phải đề dặt cẩn thận. Cái gì không nên nói, đánh chết cũng không thể nói ra. Bất quá thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình một chút chắc là không sao đâu.

“Mặc kệ người.” Hắn vẫn chưa tin nàng.

“Đừng như vậy mà. Dù gì ta cũng cứu người một mạng, bây giờ có thể xem như là cùng hội cùng thuyền. Ta đều đã nói bí mật của mình ra cho người nghe rồi, người cũng nên lộ ra một chút chứ!” Chỉ có hắn biết chuyện của nàng thôi, như vậy rất không công bằng nha.

“Bí mật?” Nữ nhân vừa gặp mặt đã mang bí mật của mình ra nói cho người khác, hẳn thế nào cũng không tin được. Có lẽ chờ có người thấy nàng bình an trở về, hẳn lại đi giết nàng cũng không muộn.

Tên này còn đang hoài nghi nha. “Yên tâm, tuy rằng người gọi là Thư Kỳ, nhưng có quân cờ là Lưu Ly ta, người nhất định sẽ không ‘thua cờ’.”

*(R: chữ Thư (sách) trong tên bạn Thư Kỳ đọc gần giống chữ Thua trong thắng thua. Còn chữ Kỳ (hy vọng) của bạn lại giống chữ Kỳ (cờ). Tóm vầy lại là tên bạn đọc giống ‘thua cờ’.)

Bằng ưu thế người gặp người thích, lại có Hoàng Thượng làm chỗ dựa vững chắc, hẳn cư nhiên còn hoài nghi năng lực của nàng.

“Được rồi, đêm đã khuya, ta phải về nghỉ ngơi sớm một chút. Aiz, làm nô tài chính là đáng thương như vậy. Ngủ trễ hơn chủ tử lại còn phải thức sớm hơn, thật không phải chuyện cho người làm mà.” Chuyện đau khổ nhất đối với nàng là mỗi ngày phải rời giường khi trời còn chưa sáng. Thật không biết là tên quý đáng ghét nào lại quy định phải dậy sớm như vậy.

Có điều nàng uống say rồi, ngày mai không cần phải để ý đến tiếng động quấy rầy đó nữa, tự mình ngủ trễ một chút đi.

“Có thời gian oán hận còn không bằng nghĩ cách thay đổi hiện trạng.” Có lẽ hẳn có thể giúp nàng một tay — để nàng đầu thai lại lần nữa.

“Ta chỉ là một tiểu cung nữ không có địa vị thôi, sao mà có năng lực đi thay đổi cái gì chứ? Cũng không thể nắm nhược điểm của Hoàng Thượng, uy hiếp hắn cho ta địa vị đi?” Nàng tuổi còn trẻ, cũng không muốn bị đám người người lừa ta gạt kia hại chết.

Thư Kỳ giật mình “Người biết nhược điểm của Hoàng Thượng?”

“Đương nhiên, chuyện gì hắn cũng nói với ta hết.” Hắc, nên kính trọng nàng mấy phần thôi. Theo lời của chính Hoàng Thượng thì nàng là đối tượng duy nhất trong cung mà hắn có thể nói hết tâm sự. Mà nàng cũng có thể chọc hắn cười thoải mái, cho nên nàng được sủng ái cũng là đương nhiên.

“Người cũng chỉ là người ngoài thôi.” Hoàng Thượng làm sao có thể thổ lộ tâm sự với một người không liên quan chứ. Hẳn là tôn sư của cả một quốc gia nha, sao có thể lộ nhược điểm với một tiểu nha đầu cho được? Nếu có người lấy đó để uy hiếp hắn...

“Người đừng khinh thường ta. Tuy ta là người ngoài, tuổi cũng không lớn, nhưng ta có thứ mà người khác không có nha.” Đó chính là ‘thân thiết’. Bất kể là ai cũng thích tâm sự với nàng, cho dù bề ngoài nàng chỉ mới mười bảy thôi nhưng tâm trí đã hơn hai mươi tuổi rồi nha.

Hắn không có hứng thú biết nàng có cái gì, hắn chỉ muốn biết — “Hoàng Thượng có nhược điểm gì?”

“Mặc dù bây giờ ta và người đang ngồi trên cùng một chiếc thuyền nhưng đây là bí mật của người khác, ta không thể nói cho người.” Nàng làm việc vẫn là có nguyên tắc. Nếu nàng là cái loại người tùy tiện tiện đã nói bí mật của người khác nói ra thì Hoàng Thượng cũng đã không nói với nàng nhiều chuyện như vậy, mà nàng cũng sẽ không bị nhiều nữ nhân oán hận đến thế.

Aiz, chiếm được sự tin tưởng của Hoàng Thượng nhưng đồng thời cũng mang đến không ít nguy hiểm. Bây giờ thật vất vả mới nhảy ra một Võ quan, nàng phải bỏ công khiến hắn trở thành một trong những chỗ dựa vững chắc của mình mới được.

Thư Kỳ đột nhiên vươn một tay bóp chặt cổ Lưu Ly, ép nàng lên vách tường.

“Nói.” Không nói sẽ giết nàng!

“Không được.” Nếu nói ra, nàng nhất định sẽ chết.

“Ta sẽ giết người.” Hắn cũng không tin nàng sẽ vì một người ngoài mà mất mạng.

“Người...” Đau quá! Sức hắn thật mạnh, nàng không thở được... “Được...”

Dưới cái nhìn vô tình của Thư Kỳ, Lưu Ly đầu hàng.

Nha đầu này quả nhiên sợ chết.

“Nói mau.” Nếu nàng đã không thể giữ bí mật như vậy, giữ lại nàng đồng nghĩa với lưu họa về sau.

“Ta nói ‘Được’ ý chính là ‘Được, người giết ta đi!’” Cho dù hấn uy hiếp như thế nào, nàng cũng sẽ không nói! “Có điều trước khi chết, ta có một yêu cầu.” Chuyện này hấn là không quá đi? Nàng còn chưa nói thành quỷ cũng muốn trở về báo thù đầu.

Yêu cầu? Hừ, muốn cầu hấn tha cho nàng chứ gì?

“Ta muốn viết di thư.” Trong cung này, nàng có rất nhiều lời chưa nói. Nàng muốn thừa dịp trước khi chết nói những lời đó ra. Mặc kệ, dù sao cũng phải mắng đám nữ nhân luôn tìm nàng gây phiền toái kia trước mới được.

Viết di thư? Đầu óc nha đầu này có vấn đề sao? Cưng nhiên không cầu hấn tha cho nàng mà lại muốn viết di thư? “Vì một người ngoài mà mất mạng, người không cảm thấy không đáng giá sao? Chỉ cần người ngoan ngoãn trả lời vấn đề của ta, ta sẽ thả người.” Vì thù hận bao nhiêu năm qua, hấn không thể không nói ra lời trái lòng.

“Người sẽ bỏ qua cho ta?” Nàng không tin.

“Đúng vậy.” Cho dù biểu tình trên mặt Lưu Ly khiến người ta chỉ muốn vươn tay đặt lên cái cổ yếu ớt của nàng đi nữa, Thư Kỳ vẫn trái lệ nhẫn nại gặt đầu.

“Người muốn ta tin tưởng lời của người?” Tên này chẳng lẽ không biết thành khẩn hơn một chút sao?

“Người không tin cũng không được.” Hấn cắn răng nói.

“Vậy vì sao người lại không tin lời ta? So sánh với người, ta hấn là có thể khiến người ta tin tưởng hơn mới đúng.” Nhìn bộ dáng hấn không thể giải quyết nàng ngay tại chỗ của hấn, như vậy sao có thể khiến người ta tin tưởng? Huống hồ nàng biết tính nghiêm trọng của việc hành thích vua. Chỉ cần là người hơi có đầu óc thì đều biết giữ nàng lại tuyệt đối không có lợi ích. Hấn rõ ràng là đang trợn mắt nói dối.

“Sao lại nói vậy?” Một tiểu cung nữ như nàng mà lại có địa vị hơn Võ Trạng Nguyên là hấn sao? Nói ra cũng không sợ người ra cười rớt hết răng.

“Bởi vì ta còn nhỏ, số người gặp qua còn chưa nhiều. Luận tâm tư phức tạp, ta nhất định sẽ kém hơn người, bình thường cũng chỉ có ta bị người ta lừa. Ta đơn thuần như vậy, người nghĩ người bình thường sẽ tin tưởng ai hơn?” Như vậy mà hấn còn dám mặt dày yêu cầu nàng tin tưởng sao?

Một đồng luận điểm không tin của Lưu Ly vừa nói xong, kết quả chính là nàng lại bị người ta bóp cổ giờ lên tường.

“Đau quá, người đừng thô bạo như vậy!” Đụng đầu rồi!

“Đừng nghĩ ta không dám giết người.” Cũng chỉ là một tiểu cung nữ mà thôi. Giết nàng cùng lắm chính là bị người ta nghi ngờ. Hấn cũng không tin Hoàng Thượng sẽ thật sự vì một tiểu cung nữ nhỏ nhỏ mà phá hư mối quan hệ quân thần của bọn họ.

“Ta cũng không nghĩ vậy...” Đau quá! Hấn là thật sự muốn bóp chết nàng.

“Nếu đã vậy, người còn không chịu nói?” Nàng thật ương ngạnh như vậy sao?

“Nếu người hỏi là chuyện... của ta, ta sẽ nói... Nhưng đó là bí mật của người khác, ta... ta không thể nói...” Nàng sắp không thở nổi nữa rồi.

Sao có thể nói nhược điểm của Hoàng Thượng là sợ sâu lông được a? Nàng chính là cứu được Hoàng Thượng đang bị sâu lông dọa sợ đến mức mềm nhũn cả người ở ngoài cung, hơn nữa lại chơi thân với Hoàng Thượng nên mới bị mang vào cung. Hoàng Thượng đường đường là vua một nước lại sợ sâu lông, việc này nếu truyền ra sẽ rất mất mặt. Nàng đã đáp ứng Hoàng Thượng sẽ không nói rồi, sao có thể làm một tiểu nhân thất hứa cho được?

Nói ra chỉ có nước chết, mà không nói cũng chết, chẳng lẽ hôm nay thật sự là ngày chết của nàng rồi sao? Nàng mới mười bảy tuổi nha, còn chưa tìm được nương dâu, làm sao có thể gặp mặt Diêm Vương gia nhanh như vậy? Cả đời này của nàng rất cuộc là sống vì cái gì a? Ông trời thật sự tuyệt tình quá nha...

“Hắn chỉ là một người xa lạ, cho dù người vì hắn mà chết thì hắn cũng sẽ không cảm kích người.” Đáng chết! Vì sao nàng vẫn không chịu nói?

“Hắn tin tưởng ta... Ta không thể phản bội hắn...” Không thở được, rất khổ sở nha... Nàng... thật, thật sự sắp chết...

3. Chương 2

Chương 2.

Edit: Ring.

Chết? Nàng thật sự đã chết sao?

Không phải người ta vẫn hay nói chết rồi sẽ không cảm thấy đau đớn ư? Vì sao mà cổ họng nàng giống như đang có cái gì thắt chặt, rất khó thở... Chẳng lẽ nàng đang chịu khổ hình ở địa ngục? Là núi đao, hay là chảo dầu?

Không, cảm giác này tương đối giống — bị bóp cổ.

“ Tỉnh rồi?”

Ánh sáng mặt trời chiếu vào mắt, cùng với tiếng nói trầm thấp hấp dẫn, người trước mắt giống như là thiên thần đáp xuống... Là vì trước khi chết nàng vẫn tận trung với Hoàng Thượng cho nên Ngọc Hoàng Đại Đế quyết định cho nàng làm thần tiên phải không? Có điều... Kỳ quái, Ngọc Hoàng Đại Đế này sao lại nhìn quen mắt như vậy? Giống như là đã gặp qua ở đâu rồi...

“Người còn đang nằm mơ sao?”

Ngọc Hoàng Đại Đế mở tôn khẩu, trong giọng nói có sự không kiên nhẫn cùng châm chọc... Không đúng! Là hắn! Là Võ Trạng Nguyên ‘Thua Cờ’ kia.

“Ta còn chưa chết...” Vừa mở miệng, Lưu Ly liền cảm thấy cổ họng còn đau hơn trong tưởng tượng nhiều.

“Chẳng lẽ người rất hy vọng bị ta bóp chết?”

Không, đương nhiên là không. Chẳng qua... “Người lại thất thủ nữa hả?”

Nếu không thì sao có thể bóp không chết nàng. Hắn đường đường là Võ Trạng Nguyên, muốn bóp chết nàng là dễ dàng như giết một con kiến nhỏ bé vậy. Hay là hắn không xuống tay được?

“Nói nữa ta sẽ giết người!” Nữ nhân này thật không biết tốt xấu. Nếu hắn thật sự muốn giết nàng thì đã sớm cho nàng đi gặp Diêm Vương rồi, sao còn chờ đến bây giờ.

“Đau quá... Ta muốn uống nước.” Bản thân nàng nằm trên giường hắn, hắn là hắn khiêng nàng đến đây. Thật khó cho hắn còn có lương tâm, không để nàng mê man trên đất để kiến tha đi.

“Người xem ta là cái gì?” Nha đầu này cứ nhiên muốn hắn hầu hạ?

“Người thiếu chút nữa đã giết ta.” Nàng không nói sai, trường nàng làm cái gì? Vốn nghĩ hắn còn muốn lấy mạng nhỏ của nàng để uy hiếp, không ngờ hắn lại thật sự xoay người ngã một chén nước đưa đến trước mặt nàng.

Trời ơi! Uống lộn thuốc rồi hả? Sau khi nàng hôn mê, hắn hẳn là không thay đổi mới phải chứ. Đây thật sự là Võ Trạng Nguyên Thư Kỳ sao? Hay tất cả mọi chuyện này đều là ảo giác của nàng?

“Ta đói bụng quá.” Giương ánh mắt trong suốt đáng thương, nàng không chút khách khí nhìn hấn. Mặc kệ hấn có thay đổi hay không, Lưu Ly quyết định không buông tha cho cơ hội ngàn năm có một này. Nàng muốn hoàn toàn sai bảo hấn.

“Vậy tự chạy về chỗ của mình đi.” Hấn một chút cũng không muốn giữ phiền toái là nàng ở lại.

Vô tình quá nga! “Nhưng giờ về cái gì cũng không có ăn.” Tuy Hoàng Thương sủng nàng nhưng trên danh nghĩa thì nàng cũng chỉ là một tiểu cung nữ thôi. Muốn ngự thiện phòng làm đồ cho nàng ăn, đừng có mơ.

“Không liên quan đến ta.” Cho dù nàng đói chết hấn cũng mặc.

“Nhưng mà giọng nói của ta trở nên rất kỳ quái. Nếu người khác hỏi thì làm sao bây giờ? Ta cũng không biết nói dối.” Nếu nàng ‘không cần thận’ khai hấn ra, hấn sẽ gặp phiền phức nha.

Dám uy hiếp hấn? Hấn sợ nàng sao? “Không chết được, người mau cút về chỗ của người đi!” Nghe nàng nói nữa, khó đảm bảo hấn sẽ không thật sự bóp chết nàng. Nha đầu này có khả năng khiến người khác nổi điên.

“Ta đói đi không nổi.” Nàng dứt khoát chết dính trên giường hấn.

Không biết vì sao, nàng chính là rất muốn chọc hấn, cũng không lo lắng cái mạng nhỏ của mình có thể nào vì ham chơi mà bay mất hay không. Nếu thật sự phải nói ra nguyên cớ thì chỉ có thể nói nàng thích bộ dáng sau khi hấn cởi mặt nạ bình tĩnh ra. Hấn như vậy cảm giác có nhân tính hơn. Hơn nữa hấn lúc nào cũng như đang ẩn nhẫn gì đó, thừa cơ hội này để hấn phát tiết cũng tốt.

“Đừng ép ta ra tay.”

“Ta muốn ăn gà nướng.” Nếu hấn chịu ra tay tự mình nướng gà cho nàng ăn thì hay quá. Nhưng nàng cũng biết đó chỉ là hy vọng xa vời mà thôi. Hấn chịu di động tôn giá mang điểm tâm đến cho nàng là nàng nên cười trộm rồi.

“Đừng có được đằng chân lân đằng đầu.”

Được đằng chân lân đằng đầu? Nàng là loại người đó sao?

Đúng vậy *đỏ mặt*.

“Ta đây là đang cho người một cơ hội mua chuộc ta nha!” Không phải hấn muốn biết nhược điểm của Hoàng Thương sao? Tuy nàng không muốn làm tiểu nhân thất hứa mà nói chuyện đó ra nhưng tốt xấu gì hấn cũng nên nỗ lực một chút nha.

Thư Kỳ nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng.

Mua chuộc? Nàng có tốt như vậy sao? “Đừng nghĩ ta là con nít ba tuổi dễ bị gạt.” Nói xong, hấn lại nghĩ đến tình cảnh Lưu Ly thà chết cũng không chịu nói tối qua. Có lẽ nàng thật sự là một người có thể giữ mồm giữ miệng, nhưng cũng có thể đó chỉ là kỹ xảo của nàng thôi.

“Thì ra người coi thường bản thân mình như vậy, ta là không dám coi thường người nga!” Nàng chưa nói gì hết, là chính hấn nghĩ vậy.

“Người —“

“Ta đói quá nga!” Biết hấn không vui, nàng lập tức biến lại thành bộ dạng nàng dâu nhỏ đáng thương. “Ta đói đi không nổi, ngay cả sức lực xuống giường cũng không có. Đói quá đói quá đói quá đói quá...”

Lời còn chưa dứt, Thư Kỳ đã đi ra ngoài.

Hả, bỏ lại nàng sao? Thật không có lương tâm, không biết chăm sóc tiểu muội muội một chút nào. Uống cho nàng còn cho hấn cơ hội để mua chuộc, vậy mà hấn lại không biết nắm chắc. Tính tình như hấn ở lại triều đình nhất định sẽ bị sửa trị đến thê thảm. Nàng không khỏi bắt đầu cảm thấy lo lắng cho tương lai của hấn. Tốt nhất là hấn canh giữ ở quan ngoại quanh năm suốt tháng đừng trở về, miễn cho ở triều đình bị khi dễ đến mức sống không thọ. Nếu vậy thì thật uống phỉ cha mẹ đã sinh ra hấn đẹp trai như vậy...

“Ủa? Người không có mặc kệ ta sao?” Thế nào mà trở lại nhanh như vậy? Lương tâm trời dậy ư?

“Mau ăn xong rồi chạy về chỗ của người đi.” Hai cái bánh bao bị quăng đến trước mặt Lưu Ly.

Hắn thật sự đi tìm đồ cho nàng ăn! Kỳ quái thật, hắn sẽ không hạ độc trong này chứ?

Thấy nàng nhìn chằm chằm bánh bao mà không chịu động thủ, hắn không khỏi trào phúng: “Chẳng lẽ người cho rằng ta đã hạ độc?” Tâm tư nha đầu kia đều viết hết lên mặt rồi.

Bị hắn đoán trúng, xem ra hắn còn rất biết quan sát về mặt người khác thôi. Vậy thì có thể sống ở triều đình lâu thêm mấy ngày nữa.

“Ta ghét ăn bánh bao.” Một chút mùi vị cũng không có, nàng tuyệt không muốn đưa nó vào miệng cắn, như vậy chẳng khác nào ăn giấy, mà nàng lại không phải dè.

“Có ăn là mừng rồi.” Một tiểu cung nữ thôi mà cũng dám kén cá chọn canh.

“Người ta đó giờ đều ăn đồ ăn giống Hoàng Thượng nha. Ăn cái này rất thiệt thòi cho ta.” Nàng lại không nói dối. Mỗi lần Hoàng Thượng dùng bữa đều muốn nàng ngồi ăn chung. Đương nhiên, đó là khi không có người khác.

“Chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ thôi mà người còn muốn yêu cầu phô trương như vậy?” Nói ra cũng không sợ người ta cười chết.

“Cũng không thể nói như vậy. Trước khi tiến cung làm cung nữ thì ta là một thiên kim đại thiếu thư trà đến đưa tay, cơm đến há miệng nha. Nếu không phải nể mặt Hoàng Thượng mà bởi hắn hỏi cung thì ta sao lại biến thành một tiểu cung nữ số khổ phải hầu hạ người ta? Ăn cái loại đồ ăn như bánh bao thật là rất thiệt thòi cho ta!”

“Nếu người ở ngoài cung tốt như vậy gì tiến cung làm gì? Người là con lừa đầu thai sao?”

Đơn giản một chữ: Ngốc.

“Vốn ta tiến cung là để làm Công chúa, ai ngờ lại gặp phải một đám cọp mẹ âm hiểm giả dối ác ý công kích, kết quả liền biến thành như vậy.” Lúc trước muốn tiến cung là vì khoái làm Công chúa, kết quả Công chúa không thấy đâu, lại mặc danh kỳ diệu trở thành tiểu cung nữ đáng thương, còn thiếu chút nữa đã hồng nhan bạc mệnh.

“Nếu đã không thích thì còn tiếp tục ở đây làm gì?” Đối với nàng, hắn dần cảm thấy tò mò. Dù sao đi nữa thì bình thường cũng rất hiếm khi gặp được người ngu xuẩn như vậy.

“Người nghĩ ta không muốn sao?” Nhịn không được quăng một ánh mắt xem thường cho hắn. “Trong hoàng cung đề phòng nghiêm ngặt, lại có một đám cọp mẹ âm hiểm thỉnh thoảng tìm ta gây phiền toái, Hoàng Thượng lại đặc biệt yêu thích ta, ta sao có thể nói đi là đi được? Trước khi bị tra tấn như quỷ thì ta không thể rời khỏi hoàng cung này.”

Vừa nghĩ đến liền cảm thấy thật oan ức. Nếu không phải Hoàng Thượng thích nàng, nàng cũng sẽ không xui xẻo như vậy trở thành cái đinh trong mắt chúng tần phi. Nhưng nếu không có Hoàng Thượng làm chỗ dựa, chắc nàng đã đi đầu thai từ lâu rồi. Thật sự không biết là phúc hay họa nữa.

“Nghĩ cũng biết làm Công chúa là không dễ dàng như vậy.” Thật không biết nàng là ngây thơ hay ngu dốt. Xem tình hình này, có vẻ như về sau đúng hơn. Chữ ‘ngốc’ kia căn bản chính là được tạo ra vì nàng.

Nàng cảm thấy bị kỳ thị, hơn nữa còn kỳ thị rất mãnh liệt.

“Nếu không phải đã dùng hết tiền thì ta cũng đã không đáp ứng tiến cung.” Có trách thì trách nàng lâm vào cảnh nông nổi đến sắp phải mang đồ gia truyền đi cầm rồi. Mà Hoàng Thượng xuất hiện, vừa vận miển cho nàng phải gánh vác tội danh con cháu bất hiếu.

“Vậy người làm sao mà lại biết nhược điểm của Hoàng Thượng?” Hỏi một đồng, điều Thư Kỳ muốn biết nhất vẫn chỉ có như vậy.

Há há, biết ngay là hắn cực kỳ để ý mà, có điều...

“Chỉ hai cái bánh bao đã muốn mua chuộc ta? Người cũng quá coi thường ta rồi.” Bị hắn bóp cổ nàng cũng không hé nửa lời. Hai cái bánh bao này có giá trị gì để khiến nàng mở miệng?

Nhìn sắc mặt châm chọc của nàng, hần thật muốn túm nàng ném đi, hơn nữa tốt nhất là ném đến chỗ nào có chó.

Nàng bị trừng... Nàng lại bị trừng...

Chỉ thấy Lưu Ly đột nhiên nhảy xuống giường, mở cửa nói với thị vệ bên ngoài: “Võ Trang Nguyên đói bụng rồi, phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị chút đồ ăn mang lại đây, thuận tiện mời Hoa thái y đến đây một chuyến.” Nàng nói cực kỳ tự nhiên, thị vệ lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Nói dối là hần đói bụng vì nàng muốn ăn gì đó còn có thể hiểu được, nhưng mời thái y đến đây?

“Ta sợ người trừng lâu quá, trừng mắt sẽ rớt xuống, cho nên hảo tâm giúp người mời thái y.” Không đợi hần hỏi, nàng đã tự động giải thích.

Xem nàng tốt bụng chưa? Rất biết suy nghĩ cho hần nha.

“Người đúng là rất có lòng tốt nha!” Trần đầy châm chọc, chỉ cần là người có lỗi tai thì đều nghe ra được.

“Đâu có. Chỉ cần người cố gắng giúp ta tìm nương là xem như báo đáp ta rồi.” Biết rõ ý của hần nhưng lại cố tình xuyên tạc. Bằng không lấy trình độ muốn giết nàng của hần, nàng nhất định sẽ chanh chua đâm chọc đến mức hần chỉ muốn nhảy hồ tự sát để được giải thoát.

“Cô nương thì đừng có mồm mép dữ như vậy.” Xem nàng tuổi còn nhỏ nhưng lại có được cái miệng thật lợi hại. Khó trách Hoàng Thượng lại có mấy phần yêu thích. Nàng bị đám tần phi khi dễ cũng là tự tìm, xứng đáng!

“Cô nương? Không, ta không phải cô nương. Ta chỉ là tiểu nha đầu thôi.” Lưu Ly muốn nói vui chọc hần, nhưng hần lại không hề hưởng ứng, ngay cả môi cũng không động một chút.

~“Sao người lại tới nữa?” Trong Ngự Hoa viên, Lưu Ly mới rời đi một chút đã thấy Thư Kỳ được sắc phong làm ‘Ngự thủ thành Tướng quân’ cũng đang ngồi trong đình.

Không phải hần lại muốn ám sát Hoàng Thượng chứ?

“Ta không thể tới sao?” Nhìn thái độ không lớn không nhỏ của nàng, lại xem bộ dáng hứng thú của Hoàng Thượng trước mắt, xem ra bộ dáng vô lễ của nàng đã sớm bị người thấy mà không thể trách.

“Nếu người rảnh như vậy thì nhín thêm chút tâm tư giúp ta tìm mẫu thân đi!” Hần vừa đến, nàng lại phải lo lắng đề phòng, đương nhiên là không xuất hiện vẫn tốt hơn.

“Nha đầu, người còn phiền toái Thư Tướng quân nữa nha. Trẫm đáp ứng phái người giúp người tìm còn chưa đủ sao?”

“‘Nô tỳ’ nào dám phiền toái Hoàng Thượng tôn quý ngài. Ngài là thống ngự bách quan, bận trăm công nghìn việc, chút việc nhỏ đó của ‘nô tỳ’ có Thư Tướng quân giúp đỡ là được rồi.” Lời nói chứa dao, bất kỳ ai cũng nghe ra được nàng bất mãn với Hoàng Thượng đến mức nào.

Hoàng Thượng không khỏi thở dài, biết nàng còn đang oán hần. Vốn hứa để nàng tiến cung làm Công chúa, ai ngờ lại biến thành tiểu cung nữ bưng nước bưng canh, nàng bất mãn cũng là chuyện đương nhiên.

“Nha đầu, khẩu khí của người chưa thật.” Hần là Hoàng Thượng, ít nhất cũng nên chừa cho hần chút mặt mũi chứ.

“Chỉ là khẩu khí hơi chua mà thôi. Điểm tâm ô mai ngài còn chưa ăn nữa mà!” Nàng nháy mắt, mấy cung nữ lập tức bưng một đĩa mứt mơ đặt lên bàn đá tinh xảo.

Nhìn đĩa mứt mơ giống như đã bị bỏ thuốc kia, bọn họ quyết định không chạm vào, miễn cho bị trúng độc.

“Trẫm thấy hôm nay thời tiết rất tốt, không bằng chúng ta đi dạo một chút đi.”

Thư Kỳ im lặng đứng dậy, nhưng —

“Không được, bây giờ nắng quá gắt, nếu không cẩn thận phơi nắng đến choáng váng thì làm sao bây giờ? Hoàng Thượng ngài còn rất nhiều tấu gấp cần xử lý!” Lưu Ly tách hai người ra.

Ngộ nhờ Tướng quân ‘Thua Cờ’ này lại muốn ám toán Hoàng Thượng thì sao? Nói gì cũng phải ngăn cản mới được.

“Không nghiêm trọng như vậy chứ? Lại nói trăm cũng không phải người yếu ớt, phơi nắng một chút cũng sẽ không...”

“Hoàng Thượng ngài là thân thể ngàn vàng nha. Mặc kệ ngài làm cái gì cũng nên nghĩ cho lê dân bá tánh khắp thiên hạ. Chúng ta chỉ có một Hoàng Thượng là ngài thôi, ngài phải cẩn thận bảo trọng long thể mới phải.” Tuy còn có Thái tử có thể kế thừa ngôi vị nhưng muốn khiến đối phương trở thành chỗ dựa cho nàng cũng không đơn giản. Huống chi nàng còn thật rất thích vị Hoàng Thượng trước mặt đâu.

“Vậy trăm muốn cười ngựa đi một chút cũng không được sao?” Tiểu nha đầu này hôm nay sao đột nhiên lại quan tâm hấn đến vậy?

Hỏi cái này không phải vô nghĩa sao? “Ngộ nhờ té bị thương thì làm sao bây giờ?” Có tên kia ở đây, cho dù Hoàng Thượng là Tôn Ngộ Không đầu thai cũng có thể bị ngã ngựa, không thể không phòng chuyện ngoài ý muốn đó.

“Một cung nữ nho nhỏ lại như lão ma ma. Vị tiểu cô nương này, xin hỏi năm nay cô bao nhiêu tuổi?” Thư Kỳ này giờ vẫn luôn im lặng cuối cùng không nhịn được mà trào phúng. Xem bộ dáng nàng lo lắng như vậy, hấn sao có thể không biết trong cái đầu nhỏ kia đang suy nghĩ cái gì.

Nói nàng ngu ngốc thì nàng đúng là ngu ngốc. Nếu hấn muốn ám sát Hoàng Thượng thì sao lại ra tay trước mắt bao người được? Cho dù không ai nhìn ra là hấn giả trò quỷ đi nữa thì tội danh đồng hành lại không thể hộ giá cũng đã đủ cho hấn chịu rồi. Đến lúc đó cầu Hoàng Đế không chết mà hấn lại toi mạng trước. Hấn có ngốc như vậy sao?

Ba hồi nói nàng như ‘lão’ ma ma, ba hồi lại gọi nàng ‘tiểu’ cô nương, người này thật vô lễ nga!

“Vị ‘lão gia’ này thật không đúng. Nương ta đã dạy là không thể nói tuổi ấy ông chú kỳ quái, có điều tiểu nữ tử khẳng định mình trẻ hơn đại thúc ngài rất nhiều.” Nàng cười đến cực kỳ ngọt ngào.

Trẻ tuổi? Hấn cố ý nhìn xuống ngực nàng.

“Ừ, đúng là còn rất nhỏ.” Rõ ràng đang cười nhạo nàng chưa phát dục hoàn chỉnh.

Lưu Ly lập tức trừng mắt. Nàng không để ý người ta nói mình ngực nhỏ, nhưng lời này từ miệng hấn nói ra lại chính là không được. Nàng cảm thấy trong lòng như đang có một ngọn lửa thiêu đốt.

“Này chứng minh ta là cô nương có đầu óc, so với đại thúc sắc quỷ chỉ biết nhìn chỗ nào đó, ta xem như có nội hàm hơn.” Cũng chỉ có loại nam nhân nông cạn bọn họ mới có thể so đo ngực của cô nương người ta lớn hay nhỏ.

“Có đầu óc?” Xì một tiếng, Thư Kỳ thật hoài nghi. “Một cung nữ nho nhỏ lại thông minh đến mức khiến ta được mở mang tầm mắt à.” Hấn không muốn tắm nước lạnh đâu nhưng mà đây là sự thật.

Nói đến cung nữ... Lưu Ly quay đầu trừng mắt nhìn Hoàng Thượng đang ngồi một bên tích cực xem kịch, ánh mắt ngập tràn oán hận.

Sóng gió đột nhiên chuyển hướng, Hoàng Thượng vốn đang chuẩn bị vừa ăn điểm tâm vừa xem diễn không khỏi than lớn ‘đáng tiếc’ trong lòng. Thật vất vả mới nhìn thấy một vẻ mặt khác với bình thường của Thư ái khanh, sao mới đó đã... Có điều tiếc hận thì tiếc hận, hấn cũng không quên phải dời lực chú ý của nha đầu Lưu Ly đi, miễn cho tôn sư đế vương là hấn lại bị cái miệng nhanh nhẩu của nàng làm cho tôn nghiêm mất hết.

“Nha đầu Lưu Ly, trăm có chuyện muốn phái người đi làm.”

“Nha đầu Lưu Ly bề bộn nhiều việc.” Nàng không chút nghĩ ngợi trả lời.

Nếu muốn bảo nàng đi giao tiếp với đám phi tần kia thì miễn ngay. Nàng không bỏ bả vào đồ ăn của bọn họ đã xem như nể tình lắm rồi, nếu thật sự ép nàng, chỉ sợ nàng sẽ xách đao đi chém ông già trước mắt!

“Đừng lo, chuyện này người nhất định không ghét.” Thậm chí còn có thể cảm kích hấn nữa kia.

“Chuyện gì?” Hừ, muốn đẩy nàng đi? Đừng tưởng rằng nàng không biết hắn đang muốn xây dựng quan hệ tốt với vị ‘ái khanh’ trước mắt.

“Người đến Nhũ Thanh Đường giúp trẫm mang đồ về đi.” Chỉ là một nhiệm vụ đơn giản thôi.

“Nhũ Thanh Đường? Đó không phải ở ngoài cung sao?” Xa lắm nha, vậy không phải nàng phải... Mặt Lưu Ly bỗng bừng sáng lên “Ta có thể xuất cung?” Bị nhốt lâu như vậy, cuối cùng cũng có cơ hội đi ra ngoài.

“Đương nhiên.” Biết ngay là nàng sẽ thích nhiệm vụ này mà. “Thư ái khanh, xem người hôm nay cũng không có chuyện gì, trẫm liền phái người đi trông tiểu nha đầu này, ngàn vạn lần đừng để nàng chạy trốn. Trẫm cũng không muốn để nàng một đi không trở lại.” Hoàng Thượng cười ầm ập như ánh mặt trời khiến người ta nhìn không ra âm mưu bên dưới.

Thánh chỉ đã hạ rồi, Thư Kỳ dù có chuyện quan trọng đến đâu đi nữa cũng phải gác qua một bên.

“Thần tuân chỉ.” Mặc dù không cam nguyện lắm nhưng ai bảo hắn bây giờ là thần tử của người ta chứ?

“Hoàng Thượng, ngài nói cứ như là ta sẽ chuồn êm vậy.”

“Trong thành đông lắm, trẫm là sợ có người thấy người đáng yêu quá, túm người về nhà làm tiểu nương tử. Vậy không phải trẫm sẽ mất người nói chuyện phiếm sao?” Hoàng Thượng nửa thật nửa giả nói. Thật ra hắn là lo lắng Lưu Ly mang theo vàng bạc châu báu đi mưu sinh bên ngoài. Dù sao hắn ban cho nàng không ý trân bảo, trong cung lại có mấy người nhắm vào nàng. Nếu nàng ‘cuốn vàng lẫn trốn’ thì hắn cũng không bắt ngờ.

“Nghe ngài nói như vậy, giống như là ta vĩnh viễn sẽ không lập gia đình vậy.” Không phải Hoàng Thượng muốn giữ nàng lại đến khi chết già luôn chứ? Nếu một ngày đẹp trời nào đó hắn cảm thấy nàng không đáng yêu nữa hay là nàng nói chuyện mạo phạm mặt rồng thì không phải mạng nhỏ của nàng sẽ chấm dứt trước thời hạn hay sao?

(R: nói như bây giờ bạn không mạo phạm í -_-.)

“Trong cung nhiều nhất là cung nữ cả đời không gả. Cho dù người ở lại hầu hạ trẫm cả đời cũng không kỳ quái.” Ngồi cửu ngũ khâm điểm cho nàng hầu hạ suốt đời là chuyện vinh quang nha. Người bình thường cầu cả đời cũng chưa chắc cầu được đâu.

“Ngài là Hoàng Thượng nha, hắn nên suy nghĩ cho lê dân bá tánh mới đúng. Nếu có người không cưới được nương tử, hương khói bị chặt đứt thì làm sao bây giờ? Loại chuyện hại người tuyệt tử tuyệt tôn này mà ngài cũng dám làm cho được!” Muốn nàng cả đời đầu pháp với đám phi tần kia còn không bằng lập tức thưởng cho nàng một lọ thuốc độc hay bảy thước vải trắng luôn đi.

“Tiểu nha đầu muốn gả cho người ta?” Hoàng Thượng đột nhiên liếc mắt nhìn Thư Kỳ một cái.

Thư Kỳ cảm thấy mình đang bị người âm mưu tính kế, nhưng lại không nói nên nửa lời.

“Không biết được nha. Nói không chừng sau khi tìm được mẫu thân là ta liền lập gia đình đâu.” Bộ dáng nàng thần bí giống như đang giấu một bí mật khổng lồ vậy.

“Nói như vậy, trẫm nên quý trọng thời gian ở cùng với nha đầu Lưu Ly hơn nữa mới được.” Mới hai ngày thôi, không phải nàng đã cùng Thư ái khanh...

“Đúng đúng, phải thương ta nhiều hơn một chút. Không cho ta làm Công chúa cũng không sao, ít nhất đừng để ta sống như một đứa nhỏ đáng thương.” Chỉ cần đám phi tần đó không tìm nàng gây phiền toái thì cuộc sống trong cung của nàng thật ra cũng rất vui vẻ. Bất quá mấy cái lễ tiết quỳ tới quỳ lui kia thật sự là phiền toái vô cùng, lần nào cũng quỳ đến nỗi đầu gối nàng vừa tím vừa đen y chang ô mai.

“Thư ái khanh, người nhìn xem, nha đầu này thật đúng là khác hẳn các cô nương bình thường. Người nói trẫm có thể không yêu thương nàng nhiều một chút sao?” Cũng may những người khác đều đang ở ngoài đình, bằng không nghe được những lời đại bất kính của nàng lại không biết sẽ xử trị nàng như thế nào.

“Hoàng Thượng không nên quá sủng ái một tiểu cung nữ, nên lấy quốc sự làm trọng.” Thư Kỳ không thể nhìn bộ dáng ý thế hiếp người kia, nhìn không được muốn ngăn chân để giảm bớt nhuệ khí của nàng.

“Ê! Vị đại thúc này, Hoàng Thượng yêu dân như con cũng không được sao?” Tên ‘Thua Cờ’ này vừa mở miệng là không có lời gì hay. Lấy hiểu biết của nàng với hắn thì hắn nhất định sẽ nói bậy về nàng trước mặt Hoàng Thượng. Nàng phải đề phòng hắn nhiều hơn một chút mới được.

“‘Quá sủng ái’ sẽ khiến tiểu nhân giở trò xấu.” Nhất là nàng.

“Hừ! Ít nhất người ta còn có người sủng, không giống ai kia, cha không thương nương không yêu thì thôi đi, tính tình lại còn âm dương quái khí, ai thấy cũng phải tránh xa. Aiz, người như vậy sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?” Hắn rất đáng thương nga!

Giống như bị người ta đâm trúng vết thương, Thư Kỳ nháy mắt gạt mình, ánh mắt hung tợn trừng nàng.

Có sát khí!

Chẳng lẽ nàng giẫm trúng điểm yếu của hắn rồi? Xem ra người này khi nói chuyện châm chọc nàng là biểu hiện của tâm tình tốt, về phần dùng ánh mắt khủng bố oanh tạc như bây giờ... Tối nay nàng vẫn là đừng ngủ thì hơn. Vô công hấn tốt như vậy, nói không chừng sẽ lên vào cung ám sát nàng mất!

“Thì ra nha đầu Lưu Ly cũng có lúc xấu hổ. Xem các người liếc mắt đưa tình, thật sự là khiến lão già này hăm mộ muốn chết.” Hoàng Thượng đột nhiên nói ra lời khiến người ta hết hồn.

Oát? Hai người trốn mất quay đầu trừng Hoàng Thượng.

Ông già này không phải vừa mù vừa điếc chứ? Liếc mắt đưa tình?

“Trẫm thấy Thư ái khanh diện mạo hiên ngang, là một tuấn lang hiếm thấy. Nha đầu Lưu Ly không phải thấy Thư ái khanh nên tâm hồn thiếu nữ mới rung động mà muốn lập gia đình chứ?” Hừm? Sao hai người lại đồng thời nhú mày, thoát nhìn giống như rất... chán ghét? Có điều theo hắn thấy thì hai đứa này thật rất xứng đôi.

“Hoàng Thượng, ngài đừng nói giỡn.” Nhìn Lưu Ly, Thư Kỳ chỉ muốn bóp chết nàng mà thôi.

Lưu Ly lại lo lắng nhìn Hoàng Thượng, yên lặng kéo một gã công công đến.

“Hoàng Thượng bị bệnh, mau truyền thái y.”

4. Chương 3

Chương 3.

Edit: Ring.

“Này này, người nói son này nhìn được không?”

Trong phiên chợ náo nhiệt, Lưu Ly vui vẻ chạy tới chạy lui như chim vừa được sổ lồng. Bất kì thứ gì cũng có thể khiến nàng hứng thú, món ăn gì nàng cũng muốn thử.

“Này này, châu sai này thế nào? Nhìn vậy giống một phu nhân không?”

Thư Kỳ bên cạnh nàng xụ mặt. Từ lúc vừa ra khỏi cung đến giờ, vẻ mặt hắn vẫn không hề thả lỏng. Mặc kệ nàng hỏi cái gì hắn cũng không mở miệng. Một phần là vì không muốn nhiều chuyện với nàng, nói toàn mấy lời không giá trị, mặt khác là — hắn căn bản nói không được. Nha đầu kia tuy hỏi hắn một đồng nhưng từ đầu đến cuối lại không hề cho hắn cơ hội trả lời.

Chỉ thấy Lưu Ly bỏ châu sai trong tay xuống, lại chạy đến sạp khác xem dù giấy.

“Cái ô này đẹp quá. Người xem hình này có giống người không?” Thật sự rất giống nga. Người qua đường đứng gần đó nghe vậy liền đồng loạt che miệng cười trộm. Nhìn bức họa Thần Sấm hung tợn kia, đúng là cũng giống mấy phần.

“Cái mũ này thật đặc biệt. Ta mua tặng người có được không?” Lưu Ly hiện tại không hề quan tâm đến cái gì mà lời dạy của trình nữ, không được tùy tiện đưa đồ cho nam tử này nọ. Nàng chỉ muốn nhìn thử xem hắc đội thứ này sẽ ra sao thôi. Nhất định là sẽ rất đẹp, nàng thật chờ mong nga!

“Người muốn chết sao?” Thư Kỳ chớp lấy cái mũ cầm hai cọng lông chim trong tay nàng trả lại quầy hàng rồi trùm mắt. Bảo hắc đội cái thứ đó ra ngoài gặp người, hắc thà chết dưới loạn tiễn còn hơn.

“Đừng nhăn nhó thôi. Uống công nương người sinh ra người đẹp trai như vậy. Nhăn nhó sẽ khiến nàng thương tâm nga. Đến, cười một cái. Cười

”Nàng giả bộ làm mặt quỷ với hắc.

Hắc lại hoàn toàn không có phản ứng gì.

“Không còn sớm nữa, chúng ta nên tới Nhũ Thanh Đường trước đi.” Thấy nàng vui vẻ bay tới bay lui như con bướm, giống như không chơi đủ mười ngày nửa tháng thì nhất quyết không chịu về. Nếu không nhanh lên thì chỉ sợ khi đưa nàng trở lại cung thì trời đã tối.

“Ừm...” Nhìn trời đúng là cũng không còn sớm. “Được rồi, vậy chúng ta kiếm chỗ nào dùng bữa đi.” Nàng tuy đã ăn không ít đồ ăn vặt rồi, nhưng hắc chắc là cũng đã đói bụng đi?

Nha đầu này rõ ràng không nghe lọt tai lời hắc nói.

“Chường quầy, có món ngon rượu tốt gì mau đưa lên.” Vừa mới bước vào tiệm cơm, Lưu Ly đã chọn xong đồ ăn rồi.

“Cung nữ như người cũng thật kiêu ngạo.” Cho dù là con gái ruột của Hoàng Thượng cũng không thấy tùy tiện muốn gì làm nấy như nàng. Ngay cả chuyện Hoàng Thượng sai khiến cũng phải chờ nàng cam tâm tình nguyện mới bằng lòng làm. Cái đầu nhỏ này của nàng sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt chuyển nhà.

“Hửm? Người hâm mộ lắm hử? Có muốn ta giới thiệu cho người đi làm ‘cung nữ’ luôn không?” Cũng không xem như người xa lạ, nếu hắc có hứng thú, nàng sẽ ‘vì nghĩa quên thân’ giúp đỡ đến cùng.

“Bớt ba hoa đi.” Cũng mười bảy rồi mà nói chuyện còn không đứng đắn.

“Aiz, nói thật, người có đang giúp ta tìm nương hay không nha?” Dù gì cũng là cầu xin hắc hỗ trợ, cho nên nàng lập tức đổi sang bộ dáng mềm mỏng đáng yêu, hồng khiến hắc đồng tình mà làm trâu làm ngựa... á, không đúng, là ‘giúp’ nàng một chút mới phải.

“Không!” Từ lúc nàng nhắc chuyện đó đến giờ cũng chưa được mấy ngày, hắc còn chưa có thời gian giúp nàng tìm người.

Biết ngay mà. Hắc căn bản là không để chuyện của nàng trong lòng. “Người quả nhiên là ‘quý nhân’.” Quý nhân hay quên chuyện. “Đúng rồi, người sẽ giúp ta tìm chứ?” Hình như hắc vẫn chưa chính thức đáp ứng nàng việc này.

Chỉ thấy Thư Kỳ im lặng dùng bữa. Bộ dáng im lặng là vậy khiến Lưu Ly cực muốn lấy chân gà trên bàn đập vào mặt hắc.

Chuyện đến nước này rồi, phải dùng chiêu đó thôi. Nàng đến gần hắc, mùi hương nhàn nhạt khiến hắc cứng đờ, nhưng nàng lại không chú ý mà chỉ hạ giọng “Chỉ cần người giúp ta tìm được nương. Ta lập tức nói cho người nhược điểm của Hoàng Thượng.” Như vậy, hắc nhất định sẽ chịu giúp nàng rồi.

Nhược điểm của Hoàng Thượng? Nhắc đến chuyện này, Thư Kỳ lập tức nhớ ra sức ảnh hưởng của nàng đối với mình.

Nàng đúng là biết nắm chắc lợi thế a. Hắc quả thật không cách nào cự tuyệt điều kiện hấp dẫn như vậy.

“Chỉ cần tìm được nương là ta có thể cùng người về quê hương rồi. Khi đó người muốn đối phó Hoàng Thượng thế nào cũng không liên quan đến ta, đừng để ta biết là được.” Như vậy nàng cũng sẽ tương đối cảm thấy không khổ sở.

Aiz, so sánh với mẫu thân yêu dấu, Hoàng Thượng vẫn luôn yêu thương nàng nhất định phải bị hy sinh. Hơn nữa tìm được nương rồi, nàng phải nhanh chóng mang người về Ngạc Châu, không thể để người kia chờ quá lâu.

“Nói không chừng nương người căn bản không muốn trở về.” Nàng đã nói nương mình có thể đã đi tìm cha, nếu đúng vậy thì nương nàng không tìm được người sẽ trở về sao?

“Không đâu, ta đã tìm khắp nơi rồi, nàng sao có thể không theo ta về? Nếu thật sự tìm được cha ta thì ta cũng kéo hắn đi cùng luôn.” Tuy vẫn cảm thấy khá là xa lạ với cha nhưng nàng vẫn sẽ nhận. Dù sao cũng là cha ruột của mình thôi!

Nhưng đã qua năm năm rồi, chỉ sợ người đã không còn. Đây không phải chuyện nàng có thể nắm chắc.

“Có phải người nghĩa đến chuyện gì không tốt hay không?” Lưu Ly trừng mắt, thấy hắn dùng cái kiểu ánh mắt ‘người thật đáng thương’ kia nhìn nàng khiến nàng cảm thấy không thoải mái. Chuyện gì hắn cũng có thể nghĩ, nhưng tuyệt đối không thể nghĩ đến chuyện bất hạnh. Nương nhất định còn đang ở đâu đó trong kinh thành chờ nàng. Người nhất định là còn sống.

“Nếu không nhanh chóng hồi cung, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ nghĩ người trốn đi mất.” Hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn có thể nhìn ra là đang cố ý nói lảng sang chuyện khác.

“Có Thư đại nhân trông coi, tiểu nữ tử dù có mọc cánh cũng bay không được. Huống chi ta cũng không mang gì theo, ở ngoài cung căn bản là không sống được.” Đây là nói thật, cho dù nàng muốn chạy cũng sẽ chuẩn bị sẵn con đường con mình.

Nói như vậy thì muốn biết nàng sắp chạy trốn cũng rất dễ. Chỉ cần xem nàng mang theo cái gì là rõ được ý đồ ngay.

Hắn để ý thấy nàng luôn rót rượu cho hắn, mà bản thân nàng lại không đụng đến một giọt.

“Người muốn chúc say ta sao?” Nàng có ý đồ gì đây?

“Người sợ sao?” Nàng cười đến cáo già, giống như đang thật sự có mưu đồ gì đó trong đầu. “Là sợ mất mạng hay sợ mất thân?” Haha, nữ nhân muốn cho hắn thất thân nhất định nhiều cá dưới sông. Bất luận là gương mặt hay là dáng người, hắn đều khiến người ta thêm nhỏ dãi nha.

“Người không có gan đó.” Hắn nói là sự thật. Muốn giết người, nàng không ra tay được. Còn muốn xâm phạm người... chỉ sợ nàng sẽ xấu hổ đến mức cởi áo người ta cũng không dám.

“Người muốn thử không?” Nàng cũng không tin hắn không sợ. Bất luận là ai, bị người khác bắt buộc cũng không phải chuyện tốt gì.

Thử? Nếu nàng thật muốn thử, người chịu thiệt sẽ không phải là hắn. Có điều... “Đừng rót mãi cho ta nữa.” Hắn cũng không muốn uống say. Nếu thật sự say, chuyện gì cũng không làm được, thậm chí còn có thể khiến tình huống trở nên phức tạp.

“Ta hầu hạ người không được sao?” Ngay cả Hoàng Thượng cũng rất ít được nàng hầu hạ như vậy nha. Hắn có được vinh hạnh này mà lại dám ghét bỏ?

“Hầu ha? Nói người có âm mưu thì ta còn tương đối tin tưởng.” Nếu hắn uống say, nàng muốn đi đâu cũng sẽ không ai quản.

“Người nghĩ nhiều quá. Nếu không phải vì ta không biết uống rượu, mà rượu kêu rồi không uống thì lại lãng phí thì ta mới không để một mình người hưởng đâu. Bất quá xem ra tửu lượng của người cũng không tệ, cho dù uống cạn bình này hắn là cũng không thành vấn đề.” Khích lệ vài câu trước, nói không chừng hắn sẽ uống càng nhiều. Đến lúc đó, nàng sẽ có lý do quang minh chính đại ở ngoài cung chơi nhiều hơn.

Thư tướng quân say, mà nàng phải chăm sóc hắn, cho nên phải tiếp tục ở ngoài cung — lý do thật tốt nha!

Không biết uống rượu? Người quét sạch một bình Nữ nhi hồng mấy ngày trước không phải nàng sao? “Bớt nói nhảm đi. Nếu ta say thật, người không sợ gặp phải mấy kẻ háo sắc sao?” Nói thế nào đi nữa nàng cũng là một cô nương, hơn nữa bộ dáng còn rất thanh thú, xinh đẹp.

Từ khi vừa ra khỏi cung, hần liền phát hiện thỉnh thoảng sẽ có người nhìn nàng bằng ánh mắt luyến mộ. Có điều nha đầu kia chẳng những không hề hay biết mà còn cười đến vui vẻ cực kỳ. Giống một con bướm xinh đẹp bay chung quanh nhận hết ái mộ, tuyệt không lo lắng mình sẽ vì vậy mà gặp phiền toái. Nếu hần thật sự say, chỉ sợ nàng cũng cười không nổi. Chỉ ba tên đáng vẻ lưu manh bên bàn kia thôi đã đủ để khiến nàng đau đầu rồi.

“Háo sắc? Người là nói nam hay nói nữ?” Nếu hần say thật, nói không chừng sẽ toát ra một đồng nữ nhân đến tranh nhau khiêng hần về đâu. Dù sao vừa rồi vẫn luôn có nữ nhân liếc mắt đưa tình với hần, còn cố ý đá nàng mấy cước, đụng nàng mấy cái. Cho dù nàng có chậm tiêu hơn nữa cũng sẽ phát hiện mình đã trở thành tâm điểm để mọi người công kích.

Hần đương nhiên hiểu được ý của nàng. Nhưng hần thân là nam nhân, cũng không chịu thiệt bao nhiêu. Ngược lại nàng mới nguy hiểm. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chỉ sợ nàng sẽ không còn mặt mũi sống tiếp nữa. Đến khi đó nếu Hoàng Thượng tìm hần đòi người, hần phải đi đâu tìm một Lưu Ly không biết trời cao đất rộng là gì như vậy trả đây?

~Đợi cơm nước xong xuôi, nói tào lao một đồng rồi, sắc trời cũng đã chập tối.

“Nghe nói phố Thập Pha có hội đèn lồng, chúng ta qua đó nhìn một cái đi.”

Lưu Ly vừa nói xong, Thư Kỳ liền biết hôm nay nàng thật sự không định hồi cung rồi. Nhìn khuôn mặt hưng trí bừng bừng, trần đầy chờ mong của nàng, lời cự tuyệt của hần lại nghe ngay cổ họng.

“Đi thôi, đừng đứng im như ông già vậy. Mập mập như đám đại thần trên điện là chuyện cực kỳ đáng buồn.” Nghĩ đến đám thịt ngay cả đi bình thường cũng lắc kia, nàng liền ngán. Hần chắc là không muốn biến thành như vậy đâu!

“Nói năng nhớ để ý, cẩn thận họa từ miệng mà ra.” Nàng vừa mở miệng là đã đắc tội với người ta, nếu để ai nghe được, chỉ sợ sẽ mang đến tai họa.

“Biết rồi biết rồi, người đứng là giống lão ma ma.” Rầy rả lắm nhảm, quả thật có thể kết bái với Mỗ Mỗ chăm sóc nàng từ nhỏ đến lớn ở quê rồi. Có điều cũng nghe ra được hần là đang quan tâm nàng.

Quan tâm nha! Người vốn muốn giết nàng cứ nhiên lại trở nên quan tâm. Như vậy có tính là nàng lợi hại không? Không phải tùy tiện đã có thể khiến thái độ hần thay đổi như vậy. Võ tướng không phải đều rất kiên định với ý của mình ư? Vậy vì sao hần lại ngã về phía nàng nhanh như vậy?

Há há, đây là hiện tượng tốt nha. Xem ra chuyện có được nhiều chỗ dựa không còn là mơ ước nữa.

Thư Kỳ không vui trầm mặt. Nàng lại còn dám nói hần giống lão ma ma.

“Nói với người nga, ta đã muốn đi xem hội đèn lồng từ lâu rồi. Nghe nói hội đèn lồng ở kinh thành rất khác, phi thường phi thường xinh đẹp. Đêm nay ta nhất định phải mua một cái đèn lồng thật đẹp mang về.” Khó lắm mới có thể xuất cung, nàng tất nhiên không thể buông tha cho cơ hội lần này rồi. Nếu không chơi cho đã những chỗ đã sớm muốn đi thì không phải rất có lỗi với Hoàng Thượng đã cho nàng cơ hội xuất cung hay sao?

“Đừng quên người xuất cung là đi làm việc.” Xem nàng đầy đầu chỉ toàn là chơi, căn bản là đã sớm quên nhiệm vụ của mình rồi.

“Dù sao Nhữ Thanh Đường ở đó cũng không mọc chân chạy đi, gấp cái gì?” Nàng hoàn toàn không thêm để ý. Thư Kỳ thân là đại nam nhân càng phải nên rộng rãi như nàng mới phải.

“Đúng là con nít.” Ông già kia thật sự đã nhờ sai người rồi.

“Người nói cái gì —” Đột nhiên có một bàn tay to kéo nàng qua. Lưu Ly còn chưa biết chuyện gì đã ập vào lòng hần.

Đau!

Một chiếc xe ngựa lướt nhanh qua. Chỉ thiếu chút nữa thôi là nàng đã gặp Diêm Vương rồi.

Nàng quay đầu trông mắt chiếc xe thiếu chút nữa đã đâm chết mình, lại thấy đó lại là một chiếc xe thật kỳ quái. Tầng tầng lụa trắng cũng không thể ngăn được ánh mắt của mọi người. Mà trong xe ngựa, có một cô nương xinh đẹp đang ngồi... Cô nương kia đang nhìn hắn, hơn nữa còn không ngừng ngoái đầu xem. Chẳng lẽ nàng không sợ bị trật cổ sao?

“Sao rồi, có bị thương ở đâu không?” Sao lại nhìn hắn như vậy?

“Cô nương kia rất đẹp đúng không?” Ngay cả nàng là nữ nhân mà cũng cảm thấy kinh diễm, huống chi là hắn. Vừa rồi hắn nhất định cũng đã nhìn chăm chăm vào cô nương kia.

Thư Kỳ nhìn cô nhóc trong lòng, có thể thấy được sự không vui trong mắt nàng. Nàng là đang tức giận cái gì a? “Điện mạo là trời sinh, cho dù người có tức chết cũng không thay đổi được dung mạo của mình.” Nữ nhân hầu hết đều muốn có vẻ ngoài xinh đẹp khiến người khác không thể dời mắt, nàng hâm mộ dung mạo mới rồi cũng là bình thường. Bất quá theo hắn thấy thì bộ dáng của nàng đã đủ xinh rồi, khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy thoải mái, có khi sẽ không tự giác mà chú ý đến nàng, rồi cùng vui cùng buồn theo.

“Lời này của người thực châm chọc. Tuy ta không đẹp như nàng nhưng bộ dáng cũng không kém. Ta mới không có hâm mộ đâu. Quá đẹp thì phiền toái cũng rất nhiều.” Giống hắn vậy, bộ dáng tai họa như vậy, nàng lại đi chung với hắn, nói không chừng sẽ tự nhiên bị chọc mấy đao.

“Nếu hiểu được đạo lý đó thì người còn tức giận cái gì?” Xem nàng vừa rồi vui vẻ tựa như có được cả thiên hạ, cười đến thật ngọt ngào, khiến hắn không khỏi cảm thấy tâm tình cũng tốt lên theo. Mà lúc này, mặt nàng xụ như vừa đánh bạc thua hết sản nghiệp tổ tiên, ai cũng nhìn ra được nàng đang hờn dỗi.

“Ta không có tức giận.” Chỉ là hơi chút không vui mà thôi.

Hắn nhìn không được vươn tay nhéo mũi nàng “Không biết nói dối thì đừng nói”. Hắn cũng không có bị mù.

(R: lệ dữ dậy bấy, 2 đứa ngồi tên lửa hả ?? Mới đây mà ăn dấm với cả nhéo mũi rồi --.)

“Ta thật sự không tức giận. Chỉ là...” Nhất thời, Lưu Ly cũng không thể nói nên nguyên do. Cảm giác xa lạ trong lòng khiến nàng xem nhẹ động tác nhỏ của hắn.

“Chỉ là cái gì?” Có phải hắn hoa mắt hay không? Nàng cư nhiên cũng có bộ dáng ‘kỳ quái’ kiểu này?

“Chỉ là...” Chỉ là cái gì? Nàng không biết. Nàng không biết vì sao mình lại tự nhiên không vui. Bộ dáng người ta như thế nào thì có liên quan gì đến nàng? Nàng ra ngoài là để đi chơi nha! Lời nói mất hứng như vậy, căn bản là chơi không vui.

“Đi thôi! Đi thôi! Xem hội đèn lồng đi!” Đối với chuyện phức tạp này, nàng quyết định quăng ra sau đầu. Dù sao không biết cũng là không biết, nghĩ nhiều cũng vô dụng, không bằng cứ thoải mái đi chơi một trận còn thực tế hơn.

“Người thay đổi cũng nhanh thật.” Thật sự là không thể hiểu nổi.

“Ta như vậy gọi là nhìn thoáng. Dù sao người sống là phải vui vẻ, cần gì phải xoắn mãi mấy chuyện này...” Quay đầu liếc hắn một cái, nàng đột nhiên im lặng. Ánh mắt vốn đã to tròn lúc này lại trừng lớn như muốn rơi ra ngoài.

Nàng mới chỉ xoay người đi hai ba bước thôi mà trong lòng hắn cư nhiên mọc ra thêm một đại cô nương. Cô nương ngã vào lòng Thư Kỳ kia yếu ớt ngượng ngùng ngắc đầu, ánh mắt như làn sóng mùa thu uyển chuyển nhìn hắn — sau đó lập tức bị người dùng sức kéo ra, lảo đảo thiếu chút đã ngã xuống đất.

“Cô nương, trên người hắn có độc, không thể chạm vào.” Lưu Ly đẩy người thuốc súng nhìn không được động tay kéo bọn họ ra, bỏ lại một câu như vậy rồi liền kéo Thư Kỳ rời đi.

Nàng cảm thấy chỗ vừa rồi phong thủy không tốt, khiến nàng tự nhiên cảm thấy rầu rĩ trong lòng mà chẳng hiểu vì sao, hơn nữa cơn tức còn có dấu hiệu càng lúc càng lớn. Vì sao nàng lại tức giận? Đang êm đẹp, nàng sao phải tức giận? Hắn cũng chỉ nhìn cô nương xinh đẹp trên xe ngựa kia nhiều mấy lần, lại đỡ thêm một cô nương khác... Nàng mới không tức giận vì chuyện đó, nàng mới không khó hiểu vậy đâu. Nhất định là do phong thủy không tốt, đúng, nhất định là vậy.

“Trên người ta có độc? Độc gì?” Hấn buồn cười nhìn nàng. Nếu hấn thật sự có độc thì sao nàng lại dám kéo hấn không buông?

“Hỏi nhiều vậy làm gì, đi mau là được! Chẳng lẽ ngươi luyến tiếc cô nương vừa rồi? Có muốn đến nhà nàng cầu hôn hay không?” Nếu hấn dám nói phải, nàng nhất định sẽ cho hấn một cước bay lên trời.

“Ngươi lại đang tức giận cái gì?” Cơn tức của nàng như cơn gió vậy, nói đến là đến.

“Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta đang tức giận?” Nàng muốn móc nó ra.

Chỉ cần là người có cảm giác là đều thấy được. Bất quá thấy bộ dáng khí thế bức người này của nàng, hấn dù ngốc cũng biết ngậm miệng mới có thể bảo toàn đôi mắt của mình. Đối phương là một cô nương, mà thay đổi thất thường chính là thiên tính của nữ nhân. Nàng tức giận vô điều kiện, hấn thân là nam nhân cũng phải tha thứ nàng vô điều kiện mới phải.

“Đi thôi, không nhanh nữa thì cẩn thận không mua được đèn lồng đẹp.” Lần này đổi lại là hấn kéo nàng đi, giống như rất gấp đi xem náo nhiệt.

Chuyện vừa rồi hấn không thêm để ý, nhưng không biết vì sao nàng lại để trong lòng.

“Ngươi thật sự sẽ không luyến tiếc cô nương kia sao? Hay là ngươi thích cô nương ngồi trên xe ngựa hơn? Hay là...”

“Dừng, đừng nhắc nữa, các nàng chẳng qua chỉ là người qua đường thôi.” Hỏi nữa hấn sẽ phát hỏa, mà lần này hấn sẽ không để nàng dễ dàng nói lảng đi nữa. Hấn không tin tình nàng lúc nào cũng là khó hiểu khó dò như thế, nàng như vậy nhất định có nguyên nhân.

“Ngươi thật sự không để các nàng trong lòng?”

Hấn trợn mắt liếc nàng một cái, xem như cảnh cáo cuối cùng.

Tuy bị liếc một cái, nhưng... Lưu Ly lại không hề thấy không vui. Ngược lại, nàng cảm thấy mình vừa rồi thật sự là chuyện bé xé ra to, thật ra căn bản là chẳng có gì. Nghĩ vậy, tâm tình tự nhiên cũng khôi phục, trở lại là vui vẻ, phấn chấn như lúc đầu muốn đi xem hội đèn lồng. Nàng ngược lại còn kéo hấn chạy. “Nhanh lên, nhanh lên. Chậm nữa thì đèn đẹp sẽ bị người ta mua hết.”

“Ngươi sao lại...” Thư Kỳ sợ run, lại lần nữa xác định nàng thật sự là nữ nhân, nữ nhân thay đổi chóng mặt.

~Im lặng. Nàng phải im lặng.

Sau khi thuận lợi đột nhập vào phòng Thư Kỳ, Lưu Ly thu người thật gọn, động tác cũng càng nhẹ nhàng hơn, chỉ sợ không cẩn thận một cái liền đánh thức nam nhân trên giường.

Ông trời ơi, xin tha thứ cho hành vi lén lút này của con, con chỉ là muốn ngăn cản Thư Kỳ làm chuyện điên rồ thôi, không có ý đồ gì khác.

Nếu không thấy hấn mua thuốc độc thì nàng cũng không cần xen vào việc của người khác như vậy, nửa đêm nửa hôm lén vào phòng hấn. Ngàn sai vạn sai đều là mớ thuốc độc kia sai, nó không nên để nàng nhìn thấy...

Mà cũng không đúng, nếu nàng không thấy thì chẳng phải Hoàng Thượng sẽ chết sao? Có điều hấn cất gói thuốc độc kia ở đâu rồi? Sao tìm này giờ vẫn không thấy? Trong phòng cũng không có chỗ nào để giấu đồ đạc, hấn là... không phải là nằm dưới gối đâu chứ? Ủ, vô cùng có khả năng. Nếu là nàng, nàng nhất định sẽ cất thứ đó ngay bên người mới không lo lắng bị người ta trộm đi.

Nhưng vậy thì hơi khó giải quyết a. Nếu không cẩn thận bị phát hiện, Thư Kỳ nói không chừng sẽ làm đến cùng, đổ thuốc độc vào miệng nàng thì sao? Nàng rất sợ chết nha.

Chư vị thần linh, xin ngài ngàn vạn lần phải phù hộ cho Lưu Ly nha, nếu không con không bao giờ tin mấy ngài nữa, ngay cả đến miếu cũng sẽ không quỳ tiền nhang đèn đâu.

Kỳ quái, vì sao lại cảm thấy càng lúc càng tối? Là mây che ánh trăng sao?

Ủa, đây là gì? Mềm mềm, giống như — đột nhiên bị cái gì kéo mạnh xuống, làm ngã lên giường, Lưu Ly liền cảm thấy không ổn.

Bị túm rồi! Nàng sắp bị ép uống thuốc độc rồi! Cứu mạng nha!

“Thật xin lỗi, ta đi nhầm phòng, ta đi ngay!” Nàng vừa giả giọng người khác giải thích vừa giãy giụa đứng dậy. Nhưng chưa đứng vững thì đã bị người kia kéo xuống lại.

“Lưu Ly...” Nhẹ giọng gọi, giống như... nói mê khi đang ngủ mơ.

Nói mê? Hắn còn đang ngủ? Cứng người, nàng ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám, chỉ sợ sẽ đánh thức hắn nếu hắn thật sự còn đang ngủ.

Yên lặng một lát. Hơi thở đều đều biểu hiện... hắn thật sự đang ngủ! Ông trời đúng là giúp nàng a! Thấy thời cơ đến, Lưu Ly lập tức thò tay xuống dưới gối. Quả nhiên, một gói thuốc độc đã bị nàng moi ra. Khi đang vui vẻ thì—

Oaaaa! Hắn mở mắt!

Nàng sợ đến mức run tay, hai gói thuốc lập tức rớt xuống đất.

Hắn nhìn chằm chằm nàng, rồi ôm chặt, nhắm mắt lại ngủ tiếp? Nhưng, á, hắn xem nàng là cái gì? Là thói quen sao? Trước kia hắn vẫn ôm người ngủ như vậy? Nàng biết hắn chưa có thể tử, nhưng nói không chừng trong nhà đã có rất nhiều thị thiếp.

Nam nhân đáng chết! Để nàng phát hiện hắn trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi thử xem, nàng nhất định sẽ đào cái hố thật to đem hắn đi chôn.

Vừa nghĩ đến hình ảnh hắn trái ôm phải ấp, nàng liền bốc hỏa, nhịn không được muốn thừa dịp hắn đang ngủ say mà nhéo mấy cái. Nhưng... cái gì đang ở trên người nàng vậy? Tối quá nhìn không ra, thôi dứt khoát đưa tay sờ thử...

Đây là cái gì? Oa! Tay, tay hắn... tay hắn cứ nhiên... Nàng nhất thời chỉ muốn sùi bọt mép mà hôn mê cho xong việc. Nhưng vậy không được, nàng là hoàng hoa khuê nữ chưa chồng nha, sao có thể để người khinh bạc như vậy? Bị hắn ôm nằm trên cùng một cái giường đã đủ để người cười chê, hắn còn làm ra loại hành động này...

“Ưm...” Hắn thuận thế tựa đầu lên cổ nàng.

Đồ dê xồm đáng chết! Dùng đôi tay đáng bị chặt đứt kia ăn đậu hủ của nàng còn chưa đủ, còn muốn cắn cả cổ nữa? Nàng đột nhiên cảm thấy mình giống y một trái bắp...

Càng nghĩ càng giận, Lưu Ly cảm thấy mình sắp bốc khói.

“Đáng giận! Lão hổ không phát uy, người xem ta là mèo bệnh sao?” Dùng sức đẩy đầu hắn ra, nàng hóa bị động thành chủ động đè hắn xuống, lập tức cúi đầu cắn. Có điều nàng cũng không dám dùng sức, chỉ sợ đánh thức hắn.

Báo thù xong, nàng ba chân bốn cẳng leo xuống, lại hủy thi diệt tích hai gói thuốc độc trên mặt đất, cuối cùng mới vội vàng chạy về phòng cách vách.

Nếu nàng không quá gấp gáp, nếu nàng chịu quay đầu lại nhìn, thì đã phát hiện có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm nàng trong đêm tối.

~Trên thảo nguyên rộng lớn, gió nhẹ mơn man thổi về phía một nữ tử quần lụa phấn y, đưa hương thơm trên mái tóc đen mềm mại của nàng đi xa.

Đột nhiên, không khí không còn bình tĩnh nữa. Cuồng phong thét gào, thảo nguyên bát ngát trở thành vũ đài của gió bão. Nữ tử nhanh chóng túm lấy xiêm y, chỉ cảm thấy quần áo sắp bị cuồng phong xé rách. Mái tóc xinh đẹp hòa cùng vũ điệu lửa đen, ngay cả thân thể của nàng cũng gần như bị thổi bay...

Chợt tiếng vải bị xé toạc vang lên, những sợi quần áo nàng đang nắm chặt bị tuôn ra từ các kẽ ngón tay, một cảm giác lạnh lẽo đánh thẳng lên làn da. Nàng bỗng nhiên lui lại mấy bước, đột nhiên có một cổ ấm áp bao quanh cả người nàng lại.

Ngẩng đầu, nàng ngã vào một đầm nước đen dẹt. Cảm giác này vô cùng quen thuộc, giống như được người ta nâng niu trong lòng bàn tay, cẩn thận che chở...

Một nụ hôn khẽ như cánh bướm đáp xuống, nữ tử giường đôi mắt ngây thơ mê luyến nhìn nam nhân trước mắt, hai tay đặt trước ngực hắn, nhận lấy hết thủy nhu tình mật ý mà hắn mang đến. Cuồng phong bên ngoài lớp áo choàng không hề quấy nhiễu được bọn họ. Nàng chỉ cảm thấy một sự thoải mái đang lan đến chỗ sâu nhất trong nội tâm.

Một đôi bàn tay thô ráp xoa lên thân thể nàng. Những ngón tay như có ma lực đốt lên từng ngọn từng ngọn lửa trên người nàng. Nàng không khỏi khẽ rên rỉ.

Đột nhiên, một sức mạnh không biết từ đâu đến tách hai người họ ra. Nàng vươn tay muốn giữ chặt hắn, nhưng một trận lửa cháy cao tận trời lập tức bùng lên trước mắt nàng. Lực ập vào thân thể khiến nàng đập trúng thứ gì đó, đau đớn truyền đến—

“Cái gì? Cái gì?” Lưu Ly khẩn trương nhìn trái nhìn phải.

(R: lần đầu tiên tui thấy mộng xuân mà màu kiểu này ==”).

“Đây là...” Phòng? Phòng ở khách điểm? Vậy mới vừa rồi là... là nằm mơ? Lúc này nàng đang ngã ngồi dưới đất.

Vì sao nàng lại mơ giấc mơ kỳ quái như vậy? Nam nhân trong mơ... là Thư Kỳ! Hơn nửa nàng trong mơ cư nhiên không chút chống cự, chỉ mặc hắn...

Nàng lập tức vươn tay che gương mặt đang nóng đỏ.

“Mất mặt muốn chết.” Nàng không còn mặt mũi gặp hắn nữa. Cư nhiên lại mơ giấc mơ xuân sắc khôn cùng như vậy, nếu để người ta biết thì rất...

“Quên nó đi... Quên nó đi... Nhất định phải quên nó đi.” Chuyện mất mặt thì không cần phải nhớ kỹ. Ngủ một giấc hắn là sẽ quên thôi. Phải, tiếp tục ngủ!

5. Chương 4

Chương 4.

Edit: Ring.

“La Thượng thư?”

Sáng sớm vừa bước ra khỏi cửa phòng, Lưu Ly đã bị nam tử trẻ tuổi đứng ngoài cửa hù giật mình, mà hắn còn tự xưng là — con trai của La Thượng thư.

Không biết từ khi nào, Thư Kỳ đã đứng sau lưng nàng, tựa vào cột nhà xem kịch vui.

Nàng đột nhiên nhớ đến hành vi háo sắc đêm qua của hắn, cùng với... giấc mộng xuân của mình. Một luồng khí nóng đột nhiên xông thẳng lên đầu.

“Đúng vậy, gia phụ nghe nói Lưu Ly cô nương phụng chỉ xuất cung làm việc nên đặc biệt sai Phi Hoàng đưa một chén Thiên Sơn tuyết liên đến cho cô nương nhuận cổ, xin cô nương vui lòng nhận cho.”

Sự tò mò bỗng dưng được thay thế bằng e lệ.

Thiên Sơn tuyết liên? Cho nàng nhuận cổ? Đó không phải thứ rất quý sao? “Lưu Ly chỉ là một cung nữ, không cần phải làm phiền La Thượng thư đến vậy đâu!”

Chiều hôm qua nàng mới xuất cung, bọn họ cư nhiên đã nắm được tin tức nhanh như vậy mà tìm đến rồi. Mấy người này đúng là khủng bố, nàng thậm chí còn chưa gặp họ bao giờ nữa là. Hơn nữa nếu thật sự muốn nịnh bợ thì cái tên đứng sau không phải càng xứng hơn sao? Nàng không quyền không thể, nịnh bợ

nàng để làm cái gì? Nàng cũng không phải Hoàng Thượng hay thần tử quan trọng gì. Có điều nếu thần tử đều sẽ ăn đậu hủ của người ta như cái tên sau lưng thì nàng thà làm một tiểu cung nữ còn hơn.

Nhưng mà tiểu cung nữ cũng sẽ có mộng xuân... Ai nha! Đừng nghĩ nữa!

“Đâu có, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, Lưu Ly cô nương thật sự không cần khách khí như vậy.” Nàng là người được Hoàng Thượng yêu thương, không sợ một chút sao được?

Chuyện nhỏ sao? Sáng sớm đã đến chốn đường nàng mà xem như ‘chuyện nhỏ’? Lưu Ly lập tức lui về sau mấy bước, trùng hợp lại lui vào lòng Thư Kỳ. Luồng khí nóng xông thẳng lên não khiến nàng cảm thấy mình như sắp bốc hơi. Bước trở lại về trước mấy bước, lúc này nàng mới hơi bình tĩnh lại, cũng không khỏi bắt đầu hoài nghi...

“Này có phải âm mưu hay không nha? Lỡ thứ đó có độc rồi sao?” Nàng lo lắng đây là kế hoạch mà đám cộc mẹ kia phái người đến độc chết nàng. Chỉ cần nàng chết ngoài cung, Hoàng Thượng tất nhiên cũng sẽ không hoài nghi đến bọn họ.

Thư Kỳ buồn cười giữ thân thể đang ngo ngoe vì bất an của nàng lại.

“Cho dù thứ này thật sự có độc, người cũng cự tuyệt được sao?” Nếu bọn họ thật sự muốn giết nàng, nàng yếu ớt như vậy há có thể thoát được?

“Vây... người uống dùm ta.” Thứ không rõ lai lịch nàng không dám đụng vào. Mà hẳn là tân khoa Võ Trọng Nguyên, thân thể cường tráng, dù trúng độc chắc cũng chống đỡ được lâu hơn so với người bình thường, đến lúc đó nàng đi gọi viện binh cũng không muộn.

“Người muốn chết sao?” Hắn cảnh cáo trừng nàng.

“Ta chính là quá yêu quý sinh mạng nên mới nói vậy! Nếu không người nhận trước rồi tìm cơ hội lén đồ đi cũng được.” Cùng lắm cũng chỉ là lãng phí mà thôi, còn tốt hơn hy sinh tánh mạng.

“Lưu Ly cô nương khó lắm mới xuất cung một lần, hay để tại hạ dẫn cô đi chung quanh một chút cho tận tình chủ nhà.” La Phi Hoảng vẫn lịch sự nho nhã, ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm khiến Lưu Ly càng lúc càng cảm thấy không được tự nhiên.

Vì sao hắn lại nhìn nàng như vậy? Ánh mắt này còn khiến nàng thấy nhột hơn Thư Kỳ nhiều. Thư Kỳ người ta nhìn nàng còn chưa đến mức khiến nàng muốn đánh người, cũng không quá phản cảm, nhưng ánh mắt của người này lại khiến nàng chỉ muốn móc hai tròng mắt hắn ra.

Thấy hắn đột nhiên tiến lên, nàng lập tức lui về phía sau, lưng lại đụng vào ngực Thư Kỳ. Bây giờ nàng nên bước tới hay là đứng im đây? Hắn đứng sau lưng không biết lui lại một chút sao?

“Mỹ nam kìa.” Thư Kỳ nhỏ giọng nói, dùng âm lượng chỉ có hắn và Lưu Ly nghe được: “Đừng đạp chân ta.” Chân trái đáng thương của hắn.

Lưu Ly nhất thời trờng mắt.

“Ta không thích loại này.” Mặt mũi thì đúng là không tệ, nhưng cảm giác lại yếu yếu ớt ớt, giống như gió thổi qua sẽ ngã. Nàng thật không muốn kiểu nam nhân nhìn như thiếu người bảo hộ này làm trượng phu.

Không thích loại này? Quên đi cái chân đáng thương, tâm tư Thư Kỳ đột nhiên tập trung lên người nàng nhiều hơn một chút. Hắn muốn biết nàng thích kiểu nam nhân nào. Vị La công tử trước mắt tướng mạo rất khá, hơn nữa còn có gia thế, hẳn là không thiếu cô nương muốn gả cho hắn mới phải. Nhưng nàng lại nói không thích?

“Người quần khăn trên cổ làm gì vậy?” Nhìn nàng quần kín không một khe hở, thật giống như chỗ đó mọc lên cái gì không thể để người ta thấy. Chẳng lẽ trên cổ nàng...

Hắn còn có mặt mũi hỏi? Nàng lập tức thúc một khuỷu vào bụng hắn, chỉ là đối với người luyện võ thì một chiêu này của nàng căn bản chẳng tới đâu.

“Còn không phải tại ngươi!” Vừa nghĩ đến chuyện tối hôm qua nàng liên tục bị Hoàng Thượng bị hấn độc chết, nàng mới không xui xẻo đến mức bị người ta ăn sạch đậu hủ, lại còn mơ một giấc mộng xuân mắc cỡ chết người.

“Tại ta?” Bộ dáng khó hiểu của Thư Kỳ khiến một ánh mắt xem thường bắn tới. “Chỉ cần ngươi có thể nói ra nguyên do, ta sẽ chịu trách nhiệm.” Nếu nàng dám nói.

“Ngươi –” Tên này sao lại xấu xa đến vậy nha? Loại chuyện này bảo một cô nương như nàng nói ra thể nào đây? Nếu để người ta biết, nàng cũng chỉ có thể giả cho hấn mà thôi. Hơn nữa quan trọng nhất là hấn cư nhiên quên sạch sẽ. Có lầm không nha? Làm chuyện xấu mà còn có thể thoải mái như vậy, hấn không biết hấn đã hại nàng nghĩ lung tung cả đêm, ngủ còn bị ác mộng quấy phá sao?

“Hừm? Ngươi cứ nói đi, đừng ngại. Nếu ta thật sự làm sai cái gì, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm.” Nhịn không được, hấn chính là muốn chọc nàng.

Nói cái gì? Có gì mà nói? Chắc, để hấn được lợi.

“Không có gì để nói. Ta tự nhận ta xui xẻo... Coi như bị chuột cắn đi.” Một câu cuối cùng nàng nói rất nhỏ. Ngoại trừ âm thầm oán giận, nàng thật sự không biết làm thế nào để đòi hấn ‘bồi thường’.

“Chuột?” Dám nói hấn là chuột?

“Còn là một con chuột cực kì đáng ghét.” Nếu không phải tại hấn, nàng cũng đã không trở nên quái dị như vậy, ngay cả nhìn hấn cũng không dám.

“Vậy sao? Đáng ghét đến cỡ nào?” Đối với bộ dáng muốn nói lại không dám nói của Lưu Ly, Thư Kỳ cảm thấy rất thú vị. Hấn không ngờ nàng cũng có lúc e lệ. Lần này xuất cung xem ra thu hoạch không ít.

Nàng mang tất cả sự chán ghét chưa nói nên lời hóa thành cái trừng mắt mà nhấn gửi đến hấn.

“Nhanh đuổi tên kia đi đi. Hấn nhìn chăm chăm vào ta thật khó ưa!” Thật sự rất chán ghét. Nàng không thích bị người khác nhìn chăm chăm như thế, giống như là đang có âm mưu gì với nàng vậy.

Giờ mới phát hiện, nàng có tật hay trốn tránh.

“Đuổi tên này đi còn tên khác. Tiếp theo sẽ có càng nhiều loại nam nhân xuất hiện trước mặt ngươi. Trừ phi ngươi mau chóng hồi cung, bằng không số người đến chỉ càng ngày càng nhiều hơn thôi.” Đây là cơ hội hiếm có, bảo mấy người đó không nắm chắc thời cơ đến nịnh bợ nàng là không thể nào. Đặc biệt là dùng mỹ nam kế kiểu này, đơn giản là hồng bất được tâm nàng, để nàng làm trâu làm ngựa cho bọn họ rồi nói tốt vài câu trước mặt Hoàng Thượng, từ đó một bước lên mây. Có gốc mới bỏ qua cơ hội như thế này.

Nghe vậy, nàng không khỏi nhú mày.

“Bọn họ rảnh lắm sao?” Ăn no không có chuyện gì làm cũng đừng tìm nàng giết thời gian nha. Nàng bề bộn nhiều việc à! Hơn nữa mấy vết xanh xanh tím tím trên cổ này phải tìm cách nhanh chóng xóa mờ mới được. Nếu không khi đổi về cung trang, bị người ta hỏi thì sợ là khó có thể trả lời.

“Mấy người này dù có bận đi nữa cũng sẽ không bỏ qua cơ hội mua chuộc ngươi.” Lời Thư Kỳ nói giống như phán định khiến Lưu Ly nghe vậy càng cảm thấy khủng bố. Nàng bây giờ chỉ muốn mau mau làm xong nhiệm vụ rồi hỏa tốc hồi cung, miễn cho bị một đồng phiến toái bị chẳng dính vào người.

Quả nhiên không sai, không đến nửa canh giờ, đã có thêm ba vị công tử nhà đại thần, hai vị tiểu quan, cùng bốn vị phu nhân, tiểu thư đến đây, khiến trong lòng Lưu Ly đại loạn, ngay cả đồ ăn sáng cũng bỏ mà trực tiếp vọt tới Nhũ Thanh Đường lấy vật Hoàng Thượng cần rồi lập tức hồi cung.

Về phần mấy thứ không nên có nằm trên cổ, nàng quyết định dùng phấn che lại.

~“Aiz

Thư Kỳ!”

“Ngươi ở đó làm gì vậy?” Hấn nhìn hồ nước lớn nhất trong hoàng cung. Người đang ngồi trên thuyền nhỏ giữa hồ không phải là tiểu cung nữ Lưu Ly không biết lớn nhỏ kia sao?

“Người không thấy sao?” Nàng tức giận trừng mắt. Thấy nàng một thân một mình, đáng thương ngồi đây, hẳn nghĩ nàng đang chơi sao?

Có thể thấy được cái gì? Giữa trưa hắc phụng chỉ tiến cung thương thảo chính sự với Hoàng Thượng, ai biết đi ngang qua đây lại thấy nàng ngồi đó. Hắc đã cố ý làm như không thấy rồi, nàng lại không thức thời mà lên tiếng gọi.

“Người làm sao mà ra đó được?” Nhìn cả buổi vẫn không biết rốt cuộc mái chèo nằm đâu.

“Bị đoạt đi rồi.” Nói cách khác chính là có người để nàng tự sinh tự diệt ở chỗ này. Nếu nàng có thể nhờ gió thổi ‘trôi’ vào bờ thì còn được, nhưng cố tình hôm nay lại không có miếng gió. Nàng đã phơi nắng ở chỗ này nửa ngày rồi.

Ô, rất muốn khóc nga...

Đoạt đi? Thư Kỳ lúc này mới nhớ ra nàng từng đề cập đến chuyện mình bị ăn hiếp. Nhìn hai gò má nàng đỏ ửng, chắc đã đứng đó phơi nắng cũng lâu rồi.

“Muốn ta cứu người?” Nàng tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng. Nếu đã vậy, hẳn có thể từ từ.

“Vô nghĩa!” Lưu Ly không khách khí rống lại. Bất luận kẻ nào thấy nàng như vậy đều nên biết phải làm gì, sao tên vô quan này lại ngốc vậy nha! Phù, phơi nắng lâu quá nên cơn tức cũng bùng cháy theo luôn rồi, tiếp tục như vậy nữa nàng sẽ cháy khét!

“Thái độ của người nên sửa lại.” Muốn người ta cứu còn dám nạt nộ như vậy, có tin hẳn lập tức xoay người bước đi hay không?

“Nếu người ‘trôi’ như thế này nửa ngày mà còn có thể tâm bình khí hòa thì ta liền sửa!” Nàng cũng chỉ rống hai chữ mà thôi, còn chưa véo tai hẳn mà hét vào nữa là.

“Nếu người ở đó đợi hơn hai canh giờ nữa thì ta liền cứu người lên bờ.” Hiếm khi thấy được nàng cam chịu, làm gì cũng phải chọc một chút mới được. Bất quá trong lòng hẳn lại có một giọng nói muốn hẳn đừng nhần tâm như vậy, thấy nàng phơi nắng đến mức đó cũng khiến người ta đau lòng.

“Thư Kỳ, người không thể nhần tâm như vậy.” Hắc cứ nhiên muốn nàng tiếp tục phơi nắng ở đây?

Nhần tâm? “Nếu ta nhần tâm thì người bây giờ đã không còn mạng mà trôi nổi trên hồ rồi.” Trên mộ nàng cũng đã sớm mọc đầy cỏ luôn rồi, làm gì còn có thể mềm mếp mà khiêu khích hẳn.

“Vậy mời người phát huy lòng nhân ái hơn nữa mà cứu ta lên đi.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Cảm giác trên đầu sắp bốc khói luôn rồi, vì trời nắng, lại càng vì hẳn.

“Còn nói.” Nàng thật đúng là không biết đối nhân xử thế, không cho chút lợi ích, hẳn làm gì có lý do để cứu nàng?

Còn nói? Còn nói? ‘Còn nói’ nữa sẽ tai nạn chết người!!! “Hoàng Thượng không tìm thấy ta sẽ lo lắng, người nhần tâm nhìn Hoàng Thượng vì lo lắng cho ta mà ăn không ngon...” Lưu Ly nói đến đây mới nhớ ra tên này căn bản chỉ ước gì Hoàng Thượng chết sớm một chút, đâu thèm quản Hoàng Thượng ăn ngon hay không làm quái gì.

“Thay vì đứng đó khua môi múa mép còn không bằng nghĩ cách tự cứu mình.” Nếu nàng còn không rõ ý của hẳn thì đúng là rất ngốc.

Tự cứu? “Người thật sự nhần tâm không cứu ta?” Dù gì cũng quen biết với nhau, hẳn cứ nhiên không quan tâm đến tánh mạng quý giá của nàng? Nói một đồng, nói đến mức nàng lãng phí sức lực cùng nước miếng cho đã rồi liền vỗ mông chạy mất?

“Trong mắt người, không phải ta đã sớm là người nhần tâm vô tình rồi sao?” Bản thân mình khiến người ta cảm thấy thế nào, hẳn khá là rõ ràng, đặc biệt là cô gái nhỏ này còn không chỉ một lần nói hẳn nhần tâm. Nhưng đối với nàng, hẳn lại chưa bao giờ thật sự như vậy.

Í, thì ra tên này còn tự biết thân biết phận, xem ra hẳn cũng chưa phải hết thuốc chữa thôi. “Vậy nên ta mới cho người cơ hội để thay đổi suy nghĩ của ta nha!” Nàng đối với hẳn đủ tốt chưa? Có điều có đã động

được đến hần không thì hơi khó nói. Dù sao hành vi ác liệt trước kia của hần còn khiến cổ họng nàng đau hết hai ba ngày không hết đâu!

“Vậy sao? Vậy thì đúng là cảm ơn người.” Nha đầu gió chiều nào theo chiều đó, thông minh nhưng tiếc là đi sai hướng rồi.

“Đâu có. Ta thấy người đứng đó cũng rất nóng, vẫn là mau cứu ta lên đi. Lát nữa ta sẽ chuẩn bị trà bánh tiếp đón người.” Nói tới nói lui, cứu nàng mới là trọng điểm.

Tưởng trà bánh có thể mua chuộc hần? Nàng cứ phải trì hoãn như vậy mới được sao? Thứ hần muốn là gì, chẳng lẽ nàng lại không biết? “Không còn sớm nữa, chắc Hoàng Thượng đã chờ lâu rồi.” Hần xoay người bước đi, bộ dáng như không hề có ý định cứu nàng lên bờ.

(R: ngồi ngẫm cả buổi mới nhớ ra thứ bạn muốn là cái bí mật sợ sâu lông kinh thiên địa, khiếp quỷ thần kia.)

“Thư Kỳ! Người sao có thể thấy chết mà không cứu?” Hần đi rồi nàng làm sao bây giờ? Những người khác ngại đám phi tần kia nên không dám cứu nàng, nếu hần đi, nàng không phải chỉ còn đường chết thôi sao?

Thư Kỳ làm như không nghe thấy nàng la hét. Đột nhiên một loạt tiếng bịch bịch vang lên, chỉ thấy một bóng dáng vọt ra từ vườn cây.

“Lưu Ly, tiểu Vương đến cứu người!” Một thiếu niên xông đến bên hồ, lập tức vung dây thừng mới tìm được trong tay, mà một đầu dây còn cột một vật nặng.

(R: Oa

~ Kỳ Kỳ lên sân khấu

~ *đốt pháo*.)

“Phó Kỳ điện hạ!” Cứu tinh đến, nàng cuối cùng cũng được cứu rồi. Hừ! Giờ không cần phải cầu tên Thư Kỳ thôi kia giúp đỡ nữa, dù sao Phó Kỳ điện hạ chắc chắn cũng sẽ cứu nàng lên bờ được.

Nhận được cái liếc mắt thị uy kia, Thư Kỳ chỉ nhàn nhạt cười nhìn nàng một cái, tâm tư lại không khỏi chuyển lên người thiếu niên kia.

Phó Kỳ điện hạ? Hần là Hoàng Tử?

“Người chờ đó, ta quăng dây thừng qua rồi người buộc nó vào thuyền, ta sẽ kéo người lại đây.” Phó Kỳ cẩn thận dặn dò, giống như đang làm chuyện gì đó thật vĩ đại.

“Được, đều nghe lời người.” Bây giờ hần là lớn nhất.

Dây thừng được vung lên. Nhìn đường cong kia... Thư Kỳ âm thầm thở dài.

“Hả?” Lưu Ly trừng mắt nhìn vật nặng cột ở đầu dây đập thẳng vào mặt. Né không kịp, ‘ào’ một tiếng, nàng bị sợi dây thừng vốn định dùng để cứu mình đập cho rơi xuống nước.

“Ui da!” Phó Kỳ sợ hãi kêu, vạn vạn không ngờ mình lại thất thủ, cứ nhiên quăng dây thừng xa như vậy, còn đập cho Lưu Ly rớt xuống nước.

“Cứu... cứu mạng. Ta, ta không...” Ta không biết bơi nha! Thằng nhóc chết tiệt! Nếu nàng chết thì nhất định sẽ về tìm hần báo thù! Còn cái tên thấy chết không cứu, chỉ đứng một bên xem kịch kia nữa, nàng cũng sẽ không buông tha. Nhưng mà... nhưng mà nàng còn chưa muốn chết nha! Cứu mạng...

Một trận gió lướt qua người, Phó Kỳ lúc này mới phát hiện bên cạnh còn có người. Bắt quá chuyện này không còn quan trọng nữa, quan trọng là đối phương đang dùng thân pháp giống như chuồn chuồn lướt nước mà bay trên mặt nước. Nhìn tư thế oai hùng của hần khi thoả mái xách Lưu Ly ở dưới hồ lên rồi lại bay vút trở về—

“Oa—“ Thật là lợi hại nga! Hơn nữa toàn bộ động tác vô cùng lưu loát. Nam nhân này là ai vậy? Từ khi nào trong cung lại xuất hiện một cao thủ thế này?

“Người tên là... Ắc! Lưu Ly, bộ dáng của người thật đáng sợ nga!” Cũng may lá gan hần không nhỏ, nếu không chắc chắn đã bị bộ dáng quái dị tóc tai bù xù này của nàng dọa đến bị bệnh.

“Người còn dám nói? Không biết quăng thì dùng sức như vậy làm gì? Người muốn ta chết có phải hay không?” Đáng giận, nếu không phải đột nhiên lương tâm Thư Kỳ trỗi dậy thì chỉ sợ nàng bây giờ đang mất to trừng mắt nhỏ với Diêm La Vương, thảo luận xem đời sau đầu thai đi đâu rồi.

“Người cách xa bờ như vậy, không dùng sức một chút thì sao ta quăng tới được?” Ai biết lại đập trúng nàng văng xuống nước, hần cũng không phải cố ý.

“Quăng không tới thì quăng lại, người muốn quăng mấy lần chẳng được, chỉ cần dùng như mới rồi, thiếu chút nữa ta đã chết rồi người có biết hay không?” Chẳng lẽ hần không biết không thể lấy tính mạng ra đùa giỡn sao?

“Yên tâm, chết thì đi đầu thai lại một lần là được rồi.” Hần nói đơn giản cực kỳ.

“Vậy nếu hiện tại bảo người đi đầu thai, đời sau làm ăn xin, người muốn hay không?” Tiểu tử này nói nhằm gì thế?

“Ta là Hoàng tử nha! Người dám hung dữ với ta như vậy?” Đây có còn thiên lý hay không? “Này, người, mặc kệ người là ai, bốn vương ra lệnh cho người quăng nàng về cái thuyền kia. Không có mệnh lệnh của bốn vương, ai cũng không được cứu nàng lên.” Chỉ vào Thư Kỳ ra lệnh, Phó Kỳ nhất thời mang hết uy nghiêm cùng khí phách của Hoàng Tử ra xài.

Hần là con trai bảo bối của đương kim Hoàng Thượng, ai cũng không được làm trái ý hần.

“Không phải Hoàng Thượng đang tìm người sao? Đi thôi! Đừng để Hoàng Thượng chờ lâu.” Nàng xem Phó Kỳ như người vô hình, kéo Thư Kỳ đi về phía ngự thư phòng.

Phó Kỳ bốc hỏa đến mức lỗ mũi cũng đang phun lửa. “Lưu Ly, ta là Hoàng Tử nha! Người lại dám không để ta vào mắt như vậy, ta sẽ khiến cho người sống không yên!”

“Được rồi, ta sẽ chuyển lời của người đến Hoàng Thượng.” Nàng mới không sợ hần a!

“Người đừng có lấy phụ hoàng ra hù ta.” Phụ hoàng người ta cũng rất thương hần.

“Vậy người cũng đừng có lấy thân phận Hoàng Tử ra hù ta.” Lưu Ly không chịu yếu thế cãi lại.

“Vậy nói ta nghe hần là ai?” Nói không lại nàng, Phó Kỳ đành phải chuyển mục tiêu. Hần phải biết nhân vật lợi hại này là ai, không chừng còn có thể thỉnh cầu phụ hoàng ban cho hần làm hộ vệ bên người, thuận tiện dạy cho hần cách lướt trên nước vừa đẹp mắt lại vừa hữu dụng kia.

Hần là ai? Cư nhiên lại hỏi cái này? Hần làm Hoàng Tử cũng thật uổng phí. Đây đang là người đang được đương kim Hoàng Thượng và bách quan ưa thích vô cùng nha.

“Hần là — niềm vui mới của Hoàng Thượng, cũng chính là phụ hoàng kính yêu của người.” Nói xong, cho hần một nụ cười xán lạn, Lưu Ly lại kéo Thư Kỳ đi.

“Niềm vui mới?”

Vì sao lại là niềm vui? Chẳng lẽ... ‘hần’ thật ra là thân nữ nhi?

~“Haha, người có để ý thấy biểu tình trên mặt Phó Kỳ điện hạ hay không? Thật là thú vị. Ta dám khẳng định trong lòng hần đang nghĩ bậy, nói không chừng bắt đầu từ bây giờ sẽ thường hay xuất hiện bên cạnh người vụng trộm quan sát nữa đó!” Phó Kỳ điện hạ luôn rất hiếu kỳ, chuyện này ai cũng biết. Lần này nếu hần không điều tra Thư Kỳ rõ ràng là sẽ tuyệt không từ bỏ ý đồ.

“Nếu đúng như vậy thì người cũng đừng mong được yên.” Chuyện là nàng gây ra, bây giờ lại không phụ trách giải quyết sao? Dù gì cũng phải hưởng đãi ngộ giống hần mới được.

Í? Người này thật thích uy hiếp nàng nha! “Ừa, người nói đúng. Bị Phó Kỳ điện hạ hiểu lầm, ta cũng có trách nhiệm.” Nếu là lỗi của mình, nàng nhất định sẽ không trốn tránh.

Hần căn bản không tin nàng, cho nên thông minh không nói lời nào, miễn cho bị nàng hăm hại.

Quả nhiên còn có câu sau: “Nếu không thì ta đổi với người. Ta thay người làm Võ Trang Nguyên, phụ trách ứng phó những chuyện cổ quái mà Phó Kỳ điện hạ làm ra. Mà người liền thay ta làm cung nữ, bị đám cộc mẹ kia ăn hiếp. Người thấy vậy có được hay không?” Nàng rất tán thành việc trao đổi thân phận với hắn, cho dù có phải ra sa trường cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

“Không bằng ta lập tức giết người, để người thoát ly bề khổ sớm hơn một chút.” Nhịn không được, hắn lại đưa tay bóp mũi nàng.

“Aiz, lần nào người gặp ta cũng đều nói muốn giết ta. Vậy lỡ như có một ngày ta thật sự bị ám sát, mọi người nhất định sẽ lập tức hoài nghi người nha.” Nàng khuyên hắn, nhưng cũng biết người hắn muốn giết nhất không phải là nàng. Nếu không hắn đã sớm hành động rồi, còn lần lựa cảnh cáo nàng như vậy làm gì?

“Cái miệng này của người lợi hại như vậy, có ai giết được sao?” Trắng cũng có thể nói thành đen.

Đây là khen hay là châm chọc? Thôi xem như khen đi.

“Ý của người là người cũng bị tài ăn nói của ta đánh bại?” Nếu không thì sao còn giữ lại mạng nhỏ cho nàng?

“Nếu không phải thấy người còn có giá trị lợi dụng...” Nói thì nói vậy nhưng Thư Kỳ biết không chỉ như thế, còn có nguyên nhân khác khiến hắn không thể nào ra tay giết nàng được.

“Thì người đã sớm giết ta rồi?” Lưu Ly xen mồm, cả người nhảy đến trước mặt hắn. “Giết một tiểu cô nương trời gà không chặt, người không cảm thấy xấu hổ sao?” Xem, nàng yếu ớt như vậy nha!

“Đối với người khác thì còn có thể không đành lòng, nhưng đối với người... thì không.” Cho dù có cũng tuyệt đối không thừa nhận. Nha đầu này đã bị người ta sủng lên trời rồi, nếu hắn lại đối tốt với nàng nữa thì thật không có thiên lý.

“Người thật tàn nhẫn nga, uống công người ta còn xem người như –” lông tơ trên người nàng đột nhiên dựng đứng như mèo. Cách đó không xa truyền đến một trận tiếng cười, nàng lập tức kéo hắn núp vào cái cây bên cạnh.

“Người làm —”

“Suyt!” Nàng che miệng hắn lại, cẩn thận nhìn xung quanh, sợ nơi này không đủ kín đáo, sẽ bị người ta phát hiện.

“Chiều này của Trần nương nương lợi hại thật. Bây giờ nha đầu kia chắc đã phơi nắng đến khô quắt rồi!” Một trận cười mỉa mai truyền đến.

Lưu Ly nấp sau cây nháy mắt nắm tay thành quyền, một lòng tập trung vào cuộc đối thoại bên ngoài, hoàn toàn không để ý đến chuyện mình đang bị người nào đó kéo vào lòng.

“Đúng vậy, không chừng bây giờ nó đang kêu cha gọi mẹ nữa kia!”

“Ta nói nha, nếu nó khản trương một chút thì có lẽ đã rút xuống hồ chết đuối rồi cũng không chừng!”

Chuyện liên quan đến mạng người, nhưng... vẫn là một trận cười mỉa. Ý tứ vui sướng khi người gặp họa được biểu lộ hết sức rõ ràng.

“Đám cộc mẹ chết tiệt, các người đừng để ta túm được nhược điểm gì nha. Nếu hôm nào đó trong các người có ai vinh hạnh rơi vào tay ta, ta nhất định sẽ mang đi hầm canh!” Quân tử báo thù, ba năm không muộn. Các người nhớ kỹ cho ta.

Đột nhiên, trên tay truyền đến một trận đau đớn—

“Người cắn ta?” Người này đang làm cái gì vậy nha? Không thấy nàng đang bận rình coi sao?

“Hay phải bị người bóp chết mới được phép kháng nghị?” Thư Kỳ trắng mắt liếc nàng, nhưng trong giọng nói lại phảng phất sự sùng nịnh.

(R: xin nhắc là lúc này bạn Ly còn đang bịt miệng con người ta -_-.)

Lưu Ly không dám tin tưởng mắt nhìn bàn tay mình.

“Thật sao?” Lực tay nàng có lớn như vậy? Từ nhỏ đến lớn chưa chịu khổ gì, cho dù tiền cung cũng không phải làm việc nặng mà lực tay nàng lại lớn được sao? Aiz, quá để ý đám cạp mẹ kia nên đã quên còn có một người bên cạnh. Vậy mới thấy nàng đáng thương đến cỡ nào, có bao nhiêu sợ hãi khi phải đung mắt bọn họ nha!

“Còn hỏi? Lực tay của ngươi bao lớn mà ngươi không biết sao?” Hắc nói rất khoa trương, nhưng nàng lại tin.

“Tiếng gì vậy?” Đám phi tần chưa đi xa cảnh giác xoay người.

Chết! Thư Kỳ đột nhiên đè đầu nàng xuống, thấp giọng kêu một tiếng “Meo...”

“Thì ra là con mèo, ta còn tưởng là người nào!”

“Chúng ta đi thôi, đi xem nha đầu kia có còn sống hay không.”

Một lát sau, đám nữ nhân kia mới rù rì đi xa, mà hai người tránh sau thân cây... lại đang ái muội dính với nhau, hơi thở rất gần, rất là gần... *người kể chuyện nhỏ giọng kéo dài kiểu ám muội huyền bí*

“Ngươi cư nhiên học mèo kêu?” Trời ơi, thật sự là rất kỳ quái. Chuyện này cũng giống như trên đầu hắc tự đứng mọc ra cái sừng trâu vậy. Đường đường Võ Trạng Nguyên mà lại kêu như mèo!

“Chẳng lẽ ngươi muốn bị tóm?” Nếu vậy thì vừa rồi đừng có kéo hắc trốn theo. Nếu bị bắt thật sự không biết sẽ bị hiểu lầm thành cái dạng gì nữa.

“Đương nhiên không... Ất xì!” Không kịp che, Lưu Ly thành thật không khách khí hắt xì thẳng vào mặt hắc.

Aiz, không có cách nào, ai bảo hắc vừa vặn ở ngay trước mặt nàng làm chi.

“Xem ra đứa ngốc cũng biết bị cảm.” Vốn định lấy áo nàng lau mặt, nhưng thấy nàng ướt như vậy... Quên đi, dùng áo mình còn hơn. “Ngươi còn không thay đồ ướt ra là sẽ bệnh đấy.” Hắc không muốn nhìn thấy một nàng không phần chân.

“Ai bảo ngươi không cứu ta nhanh một chút.” Nếu hắc cứu nàng sớm hơn thì nàng cũng đã không rơi xuống nước.

“Đều là lỗi của ta?” Nếu nàng dám nói phải, hắc lập tức quăng nàng trở lại hồ nước.

“Không, ta nào dám trách ngài. Ngài là ân nhân cứu mạng nha! Ta cảm kích còn không kịp, sao có thể trách ngài cho được? Ngài nghĩ nhiều quá rồi, ‘ân nhân.’” Lưu Ly nghiêng răng nghiêng lợi, hai chữ cuối cùng kia còn được phun ra từ kẽ răng. Nàng trừng mắt nhìn hắc, trừng đến mức trông mắt giống như có thể rơi ra bất kỳ lúc nào, bộ dạng thú vị cực kỳ.

Nhưng Thư Kỳ lúc này lại không có tâm tư bật cười, bởi vì nhiệt độ cách lớp quần áo ướt sũng đang truyền đến.

Hắc yên lặng nhìn nàng, sự bất đắc dĩ trong mắt càng lúc càng sâu. Một chút phiền phức khó hiểu lướt ngang qua.

Đột nhiên, hắc vươn tay — bép!

“Ngươi làm gì vậy?” Nàng ôm đầu ngồi xuống đất.

Đáng giận, dám đánh trực tiếp lên trán nàng. Lỡ bị ngốc thì phải làm sao?

“Đi thôi, nếu muện để Hoàng Thượng trách tội, ngươi nhận hết trách nhiệm đi.” Nhìn nàng một cái, hắc không hề có ý định kéo nàng đứng dậy, chỉ trực tiếp cất bước rời khỏi tiểu thiên địa được mấy bụi cây nhỏ bao xung quanh này.

“Cái gì?”

Tội để nàng chịu? Nói giỡn cái gì vậy, nàng sao phải giúp hắc gánh tội? “Ngươi đợi đó cho ta! Đáng giận, khi dễ ta chân ngắn sao? Đây...”

6. Chương 5

Chương 5.

Edit: Ring.

“Thích khách! Có thích khách!”

Vừa qua giờ Tý (23-1h hôm sau), hoàng cung vốn tĩnh lặng không một tiếng động đột nhiên trở nên xôn xao.

“Ở bên kia! Mau đuổi theo!”

“Dạ!”

Rất nhiều thị vệ mặc đồng phục xuyên qua hoàng cung như đàn kiến đang đi tuần. Chúng thị vệ chạy như có lửa đang đốt mông nhưng vẫn chậm một bước. Thích khách kia thân thủ gọn gàng khiến bọn họ chỉ có thể như đàn ngựa không ngừng vó mà đuổi theo phía sau mãi.

“Trên nóc nhà kia, mau đuổi theo!”

“Đi hướng bên kia!”

Hai khắc chung (chờng 20p) trôi qua, tình trạng ồn ào còn chưa chịu dứt, một đám người vốn đang ôm mộng đẹp đều bị đánh thức, trong đó có cả Lưu Ly đang bốc hỏa vì nửa đêm bị dựng dậy.

“Làm gì mà ồn ào như vậy? Bảo người ta sao mà ngủ...” Đột nhiên một bóng đen lướt qua trước mặt, nàng theo trực giác định há mồm la lớn nhưng “Ưm ưm ưm...” Miệng nàng bị bịt kín rồi! Là thích khách sao? Nàng sắp bị giết! Cứu—

“Đừng hoảng hốt, là ta.” Bóng đen đến gần nàng, nhỏ giọng nói.

Giọng nói trầm thấp mà từ tính, nghe thật thoải mái... Khoan đã, sao cái giọng này lại quen như vậy? Thư Kỳ?

“Đừng kêu ma rống quỷ thì ta buông người ra, được chứ?” Cảm xúc mềm mại dưới tay khiến hần không muốn buông ra, nhưng mà không buông thì nàng có khả năng sẽ tắt thở.

Lưu Ly vội vàng gạt đầu.

“Người tới ám sát Hoàng Thương bị phát hiện đúng hay không?” Nàng không cần hỏi cũng biết là chuyện gì xảy ra. Tiếng người bên ngoài vẫn còn ồn ào, hơn nữa hần trước giờ tâm địa bất chính, muốn nàng không đoán được cũng khó... Đúng rồi, hần trốn vào phòng nàng, nếu lỡ như bị phát hiện thì không phải nàng sẽ trở thành đồng phạm chứa chấp thích khách hay sao? Trời ơi! Nàng cũng không muốn mang tội danh lớn như vậy mà chết đâu nha! Không được, không được, bất luận thế nào cũng không thể để hần bị phát hiện, nếu không đời này của nàng cũng xong luôn.

“Sợ ta liên lụy đến người?”

“Suyt, đừng lớn tiếng như vậy, người muốn bị người ta phát hiện hay sao?” Cho dù hần muốn chết cũng nên ngấm lại ở đây còn có người vô tội là nàng nha! Nàng còn có tâm nguyện chưa làm xong mà, sao có thể vì hần mà hương tiêu ngọc vẫn được.

“Sao lại nhìn ta như vậy?” Khi ánh mắt đã quen với bóng tối, nàng mới có thể nương theo ánh trăng chiếu từ cửa sổ vào mà nhìn rõ hần. Mà lúc này, ánh mắt hần lại khiến nàng hoảng hốt. Vì sao lại hoảng hốt? Vì sao hần lại nhìn nàng như vậy? Hần khiến nàng cảm thấy cả người không được tự nhiên, hơn nữa còn không thể cử động... Rốt cuộc là nàng bị cái gì rồi?

“Ở đây, ở đây!” Một đám thị vệ đứng ngay trước cửa phòng nàng.

“Thảm!” Nàng không chút nghĩ ngợi đã túm hần kéo lên giường, lấy chăn phủ kín lại.

Cốc! Cốc! Cốc!

“Lưu Ly cô nương, cô còn thức không?” Bởi vì nàng là cung nữ được Hoàng Thượng sủng ái nên ngoại trừ đám phi tử kia, người trong cung đều khá là kính trọng nàng, không dám tùy tiện vào phòng nàng điều tra.

“Chuyện gì vậy?” Xong rồi, xong rồi. Lần này nếu bị phát hiện thì ngay cả Hoàng Thượng cũng không cứu được nàng.

“Đêm nay có thích khách xông vào cung, hình như vừa rồi hắc đã chạy hướng này...”

Thị vệ nói một chữ, lòng nàng liền rơi xuống mười thước. Không phải bọn họ đã thấy Thư Kỳ vào phòng nàng rồi chứ? Như vậy thì cho dù nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch nữa. Làm sao bây giờ? Rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

“Xin hỏi có cần phái người ở bên cạnh bảo vệ cô hay không?” Thị vệ không biết nàng đang gấp như kiến bò trên chảo nóng, chỉ tần trách nhiệm hỏi.

Xong đời! Nên làm sao mới tốt đây? Lần này đám cộc mẹ kia nhất định sẽ không buông tha dễ dàng— ủa, phái người bảo vệ nàng? Ý bọn họ là không phát hiện Thư Kỳ trong phòng nàng sao?

“Lưu Ly cô nương?”

“Ấc, không cần. Ta chỉ là một tiểu cung nữ mà thôi, thích khách sẽ không làm gì ta đâu. Các người cứ đi tìm những chỗ khác đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Phew~~ May quá, may quá! Xem ra cái đầu nàng còn giữ được.

~“Này, người đừng giả chết, đứng lên cho ta!” Nàng nhỏ giọng gắt.

Không ngờ da mặt tên này lại dày như vậy, mới nằm một chút đã ngủ rồi. Chẳng lẽ hắc không lo lắng... khoan đã, sao nàng lại nằm cùng một cái giường với hắc? Nàng còn chưa có lập gia đình nha! Làm sao có thể... Không đúng, cho dù nàng đã lập gia đình rồi cũng không thể như vậy. Cô nam quả nữ lại nằm cùng một giường, hơn nữa đây còn không phải lần đầu tiên!

“Đứng lên!” Lưu Ly dùng sức kéo hắc, nhưng sức nàng căn bản không thể nào kéo nổi một nam nhân, đặc biệt khi nam nhân này còn là một quan võ.

“Người không thể như vậy, ta còn là hoàng hoa... đại... khuê nữ.” Nhìn gương mặt ngủ trầm tĩnh kia, nàng bất giác nhỏ giọng lại, giống như sợ đánh thức hắc.

Thật không có thiên lý mà. Hắc vốn luôn ăn hiếp nàng, nhưng sao nàng lại không cách nào nhẫn tâm đá hắc xuống giường được? Hắc giống như một chết rồi, nếu không sao lại ngủ dễ dàng như vậy được? Chẳng lẽ hắc không sợ nàng sẽ làm chuyện gì xấu với hắc sao? Bình thường bọn họ chết sống đối đầu nhau, gặp nhau liền nhện không được móc mấy câu, cũng không phải có thù oán gì, nhưng chính là không nhện được mà muốn chọc cho hắc tức giận. Có phải nàng rất nhàm chán hay không nha?

Mà bây giờ hắc trốn đến chỗ này của nàng, là vì tin tưởng nàng sao? Hắc cho rằng nàng sẽ không bán đứng hắc phải không? Nếu không thì sao chỗ nào không trốn lại cố tình trốn vào phòng nàng?

“Chỗ này của ta không an toàn. Ta không có cách nào bảo vệ người...” Không hiểu vì sao, một câu nói như vậy lại phát ra từ miệng nàng, Lưu Ly không khỏi sửng sốt. “Chính ta còn thiếu người bảo vệ mà, sao có thể nghĩ đến chuyện bảo vệ người? Có phải ta bị hù đến đầu óc không bình thường rồi hay không aaaaa?”

Ừm, rất có thể. Nếu không thì sao nàng lại nói ra lời kỳ quái như vậy, căn bản là không suy nghĩ thôi! “Đêm nay ồn ào như vậy, ngày mai đám cộc mẹ kia nhất định lại có chuyện nói. Ta thăm rồi.” Vừa nghĩ đến sắp bị mấy cái miệng kia bao vây tấn công, Lưu Ly liền nhện không được mà hít một hơi.

“Nếu người bị phát hiện là trốn trong phòng ta thì ta thấy chúng ta đều đừng mong sống nữa.” Nàng khổ quá, vì sao vận mệnh của nàng lại nhấp nhô như vậy? Đời trước nàng không có thấp nhang sao? Hay là đã đắc tội thần tiên nào rồi? Nếu không thì sao có thể...

“Thích khách bọn họ đuổi theo không phải là ta.”

Giọng nói bất thành linh vang lên khiến nàng nhảy dựng. Cả người tọt xuống giường, phóng đến vách tường đối diện. Động tác kia nhìn cực kỳ buồn cười.

Oát? Hấn tỉnh rồi!

“Người, người, người...”

Thư Kỳ nhàn nhã bắt tay gác sau đầu. “Thích khách bọn họ đuổi theo không phải là ta. Vừa rồi ta chỉ mới đi ra từ chỗ Hoàng Thượng thôi.” Cho nên dù có bị người phát hiện thì cũng chẳng làm sao, cùng lắm thì tổn hại đến danh tiết của nàng thôi.

Không phải hấn? “Vậy người trốn đến chỗ này của ta làm quái gì?” Hại nàng vừa mở mắt đã bị hấn hù, còn phải lao tâm như vậy.

Hấn im lặng không nói gì, đôi mắt đen khóa chặt nàng.

“Thế nào? Đột nhiên bị cầm rồi sao?” Xong vào phòng nàng còn không cho nàng một lí do chính đáng, này còn có thiên lý sao? Bên ngoài vẫn ồn ào, mà hấn thì vẫn im lặng.

“Rốt cuộc là người tới đây làm cái gì? Khuya rồi, ta muốn nghỉ ngơi nha!” Nửa đêm rồi, hấn không có chuyện gì làm sao không về phủ nghỉ ngơi sớm một chút đi, còn chạy đến chỗ này của nàng... Khoan đã, chẳng lẽ bây giờ hấn không ám sát Hoàng Thượng nữa mà chuyển đối tượng thành... nàng?

Thư Kỳ đột nhiên đứng dậy, khi đến gần nàng thì đã sớm đoán được nàng sẽ lộ ra ánh mắt phòng bị như vậy rồi.

“Người không cần phải sợ đến vậy,” hấn vò vò đầu nàng, trong giọng nói rõ ràng có sự dịu dàng “ta sẽ không giết người.”

Hả, thật sao?

“Vì người mà dơ tay, tuyệt không đáng giá.” Không đợi nàng kịp phản ứng, Thư Kỳ đã xoay người rời đi.

Không đáng giá... Cái gì? Mạng nàng thật sự rẻ rẻ vậy sao?

~“Muốn ta?” Sự kinh ngạc cùng khó tin đồng thời xuất hiện trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lưu Ly. Biểu tình nàng lúc này giống như nhìn thấy Hoàng Thượng đột nhiên biến thành nữ nhân vậy.

“Trẫm cũng rất kinh ngạc, không ngờ Thư ái khanh lại vừa ý với người như vậy.” Đây đúng là chuyện ngoài dự đoán mà. Mấy ngày trước hấn còn tưởng rằng hai người bọn họ sẽ chém giết lẫn nhau kia, ai ngờ hôm nay Thư ái khanh lại đột nhiên chủ động nói với hấn là muốn nàng?

Vừa ý? Là hấn sợ nàng bán đứng hấn thì có! Bất quá ngẫm lại, cung nữ nhỏ nhỏ là nàng được ngự thủ thành Tướng quân coi trọng, có phải nên cảm thấy vinh hạnh hay không?

“Hoàng Thượng ngài đáp ứng hấn rồi sao?” Nàng dè dặt cẩn trọng hỏi.

Nếu có thể thoát khỏi hoàng cung đại viện này cũng là chuyện tốt. Ít nhất muốn tìm mẫu thân cũng dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng mà nàng thật sự không muốn làm nha hoàn của hấn nha. Bình thường trong cung gặp hấn đã thấy đủ phiền rồi, nếu còn mỗi ngày bị hấn sai tới sai lui, nàng nhất định sẽ hồng nhan bạc mệnh, đi gặp Diêm La Vương sớm.

“Chưa, trẫm muốn xem ý nguyện của người như thế nào.” Nếu nàng xuất cung, hấn nhất định sẽ rất luyến tiếc. Nói thế nào thì cũng đã xem nàng như con gái mà yêu thương một thời gian, nếu nàng đi thì trong cung này cũng ít đi một người để hấn tâm sự.

“‘Nô tì’ ở trong cung người gặp người ghét, xuất cung có thể sẽ giúp ‘nô tì’ sống lâu hơn được một chút.” Nếu Hoàng Thượng tiếp tục yêu thương nàng như vậy, khó đảm bảo nàng sẽ không bị đám nữ nhân kia hại đến mức chết không toàn thây.

“Còn nói không oán trẫm, trẫm thấy người lúc nào cũng dễ bụng.” Nếu không cũng đã chẳng ba ngày hai lần nô tỳ dài, nô tỳ ngắn.

“Không có cách nào. Ai bảo người ta là một tiểu nhân thì bỏ lòng dạ hẹp hòi, có thù đương nhiên phải nhớ cho kỹ mới không bị lỗ.” Nàng cười đến thật ngọt ngào, khoe mắt lại thâm liếc Thư Kỳ.

Hắn lại rảnh rỗi không chuyện gì làm mà tiến cung. Thì ra làm tướng quân lại rảnh như vậy, đời sau nàng cũng đi làm Tướng quân mới được. Tên Thư Kỳ đáng giận này, hại nàng đêm qua ngủ không ngon, nàng nhất định phải nghĩ cách trả đủ lại cho hắn.

“Vậy sao? Vậy trẫm đối tốt với người như vậy, người có ghi tạc sự yêu thương của trẫm vào lòng luôn không?” Hắn lưu luyến không rời như sắp phải gả con gái vậy. Theo ánh mắt của nàng, hắn cũng nhìn Thư Kỳ.

“Đương nhiên, bộ dạng ngài giống Phó Kỳ điện hạ như vậy, khi ta nhớ đến kẻ thù cũng sẽ thuận tiện nhớ đến ngài.” Hoàng Thượng đối với nàng như cha, đời này nàng thế nào cũng không thể quên hắn.

Bẹp— một vật thể đột nhiên từ trên trời rơi xuống. Thư Kỳ đang định khom người hành lễ theo trực giác vươn tay đón được. Một gương mặt tuần tú quen thuộc mang nét cười đang ngượng ngùng nhìn hắn.

“Thực khéo nha. Thư Tướng quân cứu Tiểu Vương một mạng, người có yêu cầu gì cứ việc nói. Tiểu Vương cái gì không có chứ vàng bạc châu báu, mỹ nữ hoa phục là nhiều nhất. Đừng khách khí, muốn gì cứ nói thẳng.” Phó Kỳ nghe lên lại lọt xuống cười đến xấu hổ nhưng vẫn không quên khoanh tay chào mừng cho vị ân nhân cứu mạng trước mắt.

Phew, may mà không té bị thương. Nếu lỡ như trúng gương mặt tuần tú mà hắn vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo thì sao bây giờ?

“Quăng hắn xuống nước! Quăng hắn xuống nước!” Lưu Ly cổ động, còn tự mình dời bồn hoa đi, dọn ra một khoảng trống để Thư Kỳ có thể tiện tay quăng Phó Kỳ xuống nước.

“Lưu Ly người vừa vừa phải phải cho ta. Ta là Hoàng tử nha! Người cư nhiên xui khiến Thư Tướng quân anh dũng vĩ đại của chúng ta quăng Tiểu Vương xuống nước. Chút nữa Tiểu Vương sai người tha người ra ngoài chém!” Còn để cho người ta ôm nhưng Phó Kỳ cũng không quên uy hiếp cô cung nữ không lớn không nhỏ kia.

“Nghe lên Hoàng Thượng nói chuyện với ta mà còn dám nói, người mới phạm phải tội đáng bị chém đầu đó!” Có Hoàng Thượng làm chỗ dựa, nàng mới không sợ hắn a! “Hoàng Thượng, đứa con không biết lớn nhỏ này của ngài, nghe lên riết thành thói quen, lại hay đi lừa gạt con gái nhà lành, giữ lại cũng chỉ nguy hại cho thể nhân, không bằng chém đi!”

Hoàng Thượng còn chưa mở miệng, nàng đã quay sang nói với Thư Kỳ: “Thư Tướng quân, bây giờ là cơ hội tốt để người lập đại công, còn không mau tử hình tại chỗ tai họa kia, trừ một mối họa lớn cho Hoàng Thượng, cho dân chúng.” Ầm ầm, lời nàng giống như sét đánh giữa cơn mưa khiến người ta khó có thể chống đỡ.

“Ta là Hoàng tử nha!” Nàng cư nhiên muốn người ta bắt hắn lại chém?

“Hắn là Hoàng Thượng nha!” Lưu Ly chỉ vào Hoàng Thượng. Chỗ dựa này tạm thời sẽ không chạy không đổ, nếu nàng không lợi dụng thì không phải rất có lỗi với bản thân hay sao?

Phó Kỳ nhảy xuống khỏi vòng tay Thư Kỳ, xắn tay áo lên, bộ dạng như muốn liều mạng với người ta.

“Hắn là Hoàng Thượng cũng không phải người là Hoàng Thượng, hơn nữa hắn còn là phụ hoàng của ta nha!” Nói thế nào thì địa vị của hắn cũng cao hơn dã nha đầu nhất được ven đường là nàng.

“Hoàng Thượng là minh quân, càng nên làm gương tốt. Thân là con hắn, một khi phạm sai lầm thì phải chịu phạt nặng để làm gương.”

“Ta mới không thèm nghe người thả —“

“Người là Hoàng Tử nha, đừng để người ta nghĩ lầm người là lưu manh ngoài phố, như vậy Hoàng Thượng sẽ thấy rất mất mặt. Ngài nói có đúng hay không, Hoàng... Ừa, phụ hoàng người đâu?” Cả Thư Kỳ cũng không thấy, bọn họ đi từ lúc nào rồi?

“Không phải là chịu không nổi hai chúng ta chứ?” Bọn họ vẫn luôn đầu võ mồm như vậy, phụ hoàng cũng nên quen rồi mới phải.

“Cỡ này hai người kia rất gần gũi, nói không chừng đã phát sinh chuyện gì không thể để người khác biết. Người có muốn phát huy sở trường hay không?”

“Sở trường gì?” Phó Kỳ nhất thời không thể hiểu ý nàng là gì.

“Nghe lên.”

~“Chuyện kia điều tra thế nào rồi?” Nói đến chính sự, Hoàng Thượng lập tức phát uy nghiêm ra.

“Như lời ngài nói, bên Tả Thừa Tướng kia đúng là đang có mưu đồ.” An nguy quốc gia đặt ngay trước mắt, Thủ Kỳ không thể không bỏ qua thù hận cá nhân. Theo tình thế trước mắt thì hẳn phải giúp Hoàng Thượng một phen mới được.

“Bọn họ có gì khả nghi không?”

“Tạm thời còn chưa có.”

“Tốt lắm, tiếp tục điều tra, nghĩ cách lấy được hết chứng cứ phạm tội của bọn họ.” Thân là đại thần trong triều mà không tận trung làm việc, ngược lại còn có mưu đồ gây rối, hẳn sẽ cho họ biết hẳn không phải hổ giấy. Dám phản bội hẳn thì cũng phải chuẩn bị tâm lý nhận lấy hậu quả đi.

“Thần tuân chỉ.”

7. Chương 6

Chương 6.

Edit: Ring.

“Cái, cái gì? Chỉ hôn?” Lưu Ly sợ đến mức cảm rơi thẳng xuống đất.

“Đúng rồi, vừa rồi phụ hoàng đã hứa người cho Thư Tướng quân, hơn nữa còn dùng thân phận Công chúa mà gả đi nữa. Vui chưa?” Vì để nàng xứng đôi với Thư Tướng quân nên nàng bây giờ đã là tỷ muội với Phó Kỳ hẳn rồi nha.

“Vui?” Kinh hách quá lớn, nhất thời nàng chưa thể phản ứng lại được.

Không chú ý đến sự kinh ngạc trong giọng nói của nàng, Phó Kỳ còn buồn bực nói: “Vậy sao? Nhưng người thoát nhìn không giống như đang vui nha!” Nói thật ra bộ dáng nàng bây giờ thậm chí còn có chút dọa người, giống như ba hồn bảy vía đã chạy đi đâu mất rồi vậy. Không phải nàng bị dọa ngốc rồi chứ?

Hoàng Thượng hứa nàng cho Thư Kỳ, ý tứ chính là Hoàng Thượng tứ hôn nàng với Thư Kỳ? Oát? Có làm hay không? Sao Hoàng Thượng lại hồ đồ như vậy? Chẳng lẽ hẳn không nhìn ra nàng và Thư Kỳ... không hợp hay sao? Được rồi, nàng thừa nhận mình và hắn có vẻ khớp, miễn cưỡng cũng có thể xem như bạn bè, nhưng mà tứ hôn?

Nàng nghĩ mình sẽ đến chỗ hắn làm nha hoàn, sao đột nhiên lại biến thành phong nàng làm Công chúa rồi gả cho hắn? Vậy nếu sau này hắn còn muốn ám sát Hoàng Thượng, vậy không phải nàng cũng xui xẻo theo sao?

“Lưu Ly! Lưu Ly! Người đừng dọa ta nha! Lá gan của Tiểu Vương nhỏ lắm à! Người tỉnh lại mau, nếu không ta sẽ đá người xuống nước nga!” Bộ dáng của nàng thật sự rất không thích hợp! Thấy nàng vẫn không phản ứng, Phó Kỳ chần chờ giờ chân.

“Hoàng Thượng giá lâm!” Lời thái giám vừa vang lên, Hoàng Thượng không biết khi nào đã xuất hiện bên cạnh bọn họ.

Ấc, khéo như vậy!

“Phó Kỳ, con định làm gì?” Hoàng Thượng cảnh cáo trừng mắt hần. Nhìn cái chân đang vận sức chờ tung ra kia, không cần mở miệng hỏi cũng biết con hần định làm chuyện tốt gì rồi.

“Phụ hoàng người đừng có hiểu lầm. Con thấy Lưu Ly choáng váng nên hảo tâm muốn giúp nàng hoàn hồn mà thôi.” Aiz, chuyện xấu còn chưa làm đã bị phát hiện, đúng là xui xẻo.

“Nàng không biết bơi, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao?” Vừa mới thu nàng làm con gái, hần cũng không muốn lập tức xảy ra chuyện người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.

“Phụ hoàng xin người yên tâm, con sẽ phái người cứu nàng mà.” Hần sao có thể để đồng bọn của mình xảy ra chuyện gì ‘ngoài ý muốn’ được chứ? Hai người cùng nhau làm chuyện xấu rất thú vị, bị phạt cũng có người gánh chung, cho nên nói sao Lưu Ly cũng không thể có chuyện được, ngay cả choáng váng cũng không.

Hoàng Thượng lắc đầu, vừa nhìn đã biết con mình suy nghĩ cái gì trong đầu.

“Lưu Ly nha đầu sao lại choáng váng?” Ngay cả hần đến cũng chưa phát hiện.

“Bởi vì có thể gả cho Thư Tướng quân nên vui quá mà phát ngốc luôn!” Phó Kỳ không thèm suy nghĩ đã trả lời.

“Mới không phải!” Bất thành linh, hồn phách Lưu Ly ào ào trở lại. “Ta mới không muốn gả cho hần!”

Bên đây hai cha con bốn mắt nhìn nhau.

Không gả cho Thư Kỳ? “Thư ái khanh dù là nhân phẩm hay tài năng gì cũng đều là đứng đầu. Gả cho hần có gì không tốt?” Thư Kỳ là ái khanh của hần nha! Người muốn gả cho Thư Kỳ đã xếp hàng dài đến cửa thành luôn rồi. Nàng lần này đã nhặt được báu vật mà còn không biết?

“Đúng rồi, hần lợi hại dữ lắm nha.” Từ lần trước thấy Thư Kỳ đại triển thân thủ bên hồ, Phó Kỳ đã vô cùng sùng bái rồi.

Đương nhiên là không tốt! Đi theo hần, nàng sẽ chết không toàn thây! “Nếu Hoàng Thượng đã nói Thư Tướng quân cái gì cũng tốt thì tất nhiên là không thiếu cô nương muốn gả cho hần. Nhưng Lưu Ly chỉ là một tiểu cung nữ không chút danh tiếng, thật sự trèo cao không nổi.” Hoàng Thượng, cầu ngài thu lại mệnh lệnh đã ban đi, ta không muốn chết sớm như vậy.

“Vậy nên trầm mới phong người là Trường Nhạc Công chúa nha, vậy còn nói cái gì mà trèo cao nữa?” Nếu gả nàng ra cung, mấy phi tử kia sẽ không có ý kiến gì nữa. Hần thấy mình an bài đã rất thỏa đáng rồi, cũng chỉ có nàng là không chịu.

Để nàng lập gia đình như vậy, hần cũng luyến tiếc nha. Bất quá nếu có thể nhờ đó mà kéo gần mối quan hệ với Thư ái khanh thì sao không phải là chuyện tốt? Không biết vì sao, hần chính là có một cảm giác thân thiết khó tả đối với Thư Kỳ.

“Đúng rồi, bây giờ đã biến thành Thư Tướng quân trèo cao người nữa kìa!” Dù sao nàng cũng đã là Công chúa rồi.

Một ánh mắt sắc bén đảo qua, Phó Kỳ phảng phất thấy được năm chữ ‘người cầm miệng cho ta’ to tướng trong mắt nàng. Hơn nữa nhìn bàn tay đang nắm chặt thành đấm kia, không phải nàng muốn đánh hần chứ?

“Mấy ngày trước trầm hỏi người có nguyện ý gả cho hần hay không, thái độ của người cũng không phải như thế này.” Nàng lúc đó giống như ước gì có thể lập tức gả cho Thư ái khanh, thế nào mà bây giờ ban hôn, hạ thánh chỉ hết rồi mới nói không muốn?

“Ta... ta nghĩ ngài muốn để ta đến phủ Tướng quân làm nha hoàn...” Ông trời a! Sớm biết vậy đã hỏi cho rõ ràng một chút rồi. Bây giờ không phải chính là mình chứng tốt nhất cho câu ‘leo lên lưng cọp không thể xuống’ sao?

“Làm nha hoàn?” Từ đầu tới cuối hần cũng không có nói Thư ái khanh muốn nàng đi làm nha hoàn nha. Sao nàng có thể nghĩ như vậy? Hiểu lầm này hình như hơi quá lớn rồi!

“Nha hoàn? Người làm nha hoàn đến nghiện rồi sao?” Phó Kỳ lạnh giọng nói. Hắn dám lấy đầu ra thề, Lưu Ly tuyệt đối không làm nha hoàn hầu hạ người ta được, nàng chỉ biết chọc người ta tức chết thôi.

“Cho dù không phải thì cũng không cần hứa ta cho hẳn chứ. Hắn là –” nàng đột nhiên im miệng, thiếu chút nữa đã làm lộ bí mật của Thư Kỳ rồi. Nguy hiểm thật nha!

“Hắn là cái gì?”

Sao mà nói ra được chứ? Nàng xem như là đồng phạm nha. Chuyện lớn như vậy biết mà không báo cũng sẽ bị cắt đầu.

“Hắn là rất ghét ta!” Chuyển hướng hơi cứng nhắc, nhưng đó cũng là sự thật. Thư Kỳ căn bản là muốn giết nàng quảng xuống hồ này cho cá ăn mà.

Mặc dù có lúc hắn cũng không tệ, nhưng... nàng vẫn cảm thấy mình giống như ‘chịu thiệt’. Đáng ghét, lại nghĩ đến chuyện đã xảy ra khi hai người cùng nhau mấy lần trước.

“Thư ái khanh tuy cũng cảm thấy hôn sự này ngoài ý muốn nhưng lại không phản đối.” Lúc đầu, khi Thư ái khanh mở miệng nói muốn Lưu Ly thì vẫn chưa tỏ rõ thái độ. Đến khi hắn nói muốn Lưu Ly cũng được, nhưng phải cưới nàng vào phủ một cách long trọng thì Thư ái khanh tuy bất ngờ với điều kiện hắn ra nhưng vẫn đồng ý. Có điều... Thư Kỳ không phản đối, chỉ riêng điểm đó thôi đã đủ để suy nghĩ rồi.

“Cái gì? Sao hắn lại không phản đối? Chẳng lẽ Hoàng Thượng ngài đe dọa hắn?” Nếu không thì sao hắn lại không phản đối cho được? Hay là... hắn định kéo nàng xuống nước theo?

“Nói không chừng thật ra Thư ái khanh rất vừa ý với người.” Lại còn nói hắn đe dọa người ta. Loại chuyện này chỉ có nàng và tiểu tử Phó Kỳ này mới có thể làm thôi.

“Vậy sao được, hắn mới không thích ta đâu.” Lần nào cũng cố ý tìm nàng gây phiền toái, còn muốn bóp chết nàng, để nàng chết đuối, hắn sao có thể thích nàng được? Nhưng nếu là thật... Không, sao nàng có thể nghĩ như vậy, hắn mới không có khả năng thích nàng đâu! Kiểu hắn thích nhất định là loại cô nương thướt tha đẹp nghiêng nước nghiêng thành, giống như cô nương gặp lần trước vậy.

“Dù sao bây giờ thánh chỉ cũng đã hạ rồi. Quân vô hí ngôn*, người gả cho Thư ái khanh đi!” Bất luận nói thế nào, chuyện này đã không thể thay đổi.

*(R: quân vô hí ngôn: Vua không nói chơi.)

Quân vô hí ngôn! Hoàng Thượng lại còn nói dứt khoát như vậy, lần này xong đời. “Hoàng Thượng, ta không thể gả cho Thư Kỳ! Người ta đã đính hôn với A Cửu ca ở quê rồi.” Bất đắc dĩ, nàng đành phải nói bí mật nhỏ trong lòng ra. “Ta lên kinh tìm nương cũng là vì muốn thỉnh người về chủ trì hôn lễ. Ngài không thể ép ta gả cho Thư Kỳ!” Bất chấp tất cả, cho dù bị cười vào mặt nàng cũng không quan tâm.

A Cửu ca? Vừa nghe đã biết là một tiểu nhân vật vô dụng rồi, so với Thư Kỳ tất nhiên là kém hơn nhiều.

“Người bây giờ đã là Công chúa rồi, không thể tùy tiện gả cho A Miêu A Cửu gì được. Ngoan, Thư ái khanh thật sự rất thích hợp với người.” Tiểu tử kia quá cố vô cùng, cho đến bây giờ cũng chỉ có nàng có thể chơi chung với hắn được.

“Hoàng Thượng là muốn Lưu Ly làm kẻ thất tín sao?” Nếu hắn dám nói phải, nàng liền ra ngoài đồn đại một phen khiến hắn mất hết mặt mũi.

“Lưu Ly nha đầu...” Hoàng Thượng nói không nên lời. Hắn nhìn thấy sự uy hiếp trong mắt nàng. Đường đường vua một nước nhưng lại bị một đứa nhóc uy hiếp, nghe được sao?

“Nếu không thì như vậy đi, người viết thư đưa cho cái gì A Cửu ca kia, nếu hắn có thể đến đây trước khi đại hôn thì người không cần phải gả cho Thư Tướng quân. Nếu không kịp thì người phải ngoan ngoãn ngồi lên kiệu hoa.” Phó Kỳ đưa ra đề nghị.

“Ừm, cách này trầm có thể chấp nhận. Chỉ cần vị công tử kia có thể xuất hiện trước ngày đại hôn hai tháng sau thì người có thể không gả cho Thư ái khanh.” Hoàng Thượng đồng ý lui một bước thành toàn cho nàng.

Aiz! Hoàng Thượng kiên trì không chịu thu lại mệnh lệnh đã ban, nàng căn bản cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Giờ đến đại hôn còn hơn hai tháng. Như vậy để ngươi và Thư Tướng quân bồi dưỡng tình cảm thì người đến phủ Tướng quân ở một thời gian đi.” Phó Kỳ lại đề nghị. Vừa nói ra, cái chân hắc đã gặp đại nạn.

“Ừ, đề nghị này không tệ.” Hoàng Thượng tán thưởng gật đầu. Tiếng khóc thét của con trai hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của hắn, hắn lại càng không định giải cứu con mình khỏi sự công kích của mẹ nữa.

“Phó Kỳ, ngươi cái tên miệng rộng này!” Mặc kệ thân phận của hắn là gì, nàng nhất định sẽ không bỏ qua. Dù có chết cũng phải kéo theo một cái đệm lưng!

~Hươu hươu dây đeo ngọc thạch*, Lưu Ly nhảm chán lượn tới lượn lui bên cung tường. Nhìn tường này cao như vậy, trừ phi đột nhiên mọc cánh, nếu không nàng chắc chắn không thể nào leo qua được.

*(R: chém, ai biết ‘vung ngọc thạch’ là cái quỷ gì ==”).

“Aiz, làm sao bây giờ? A Cửu ca tốt với mình như vậy, nếu phụ huynh ấy, cả đời mình sẽ cần rút lương tâm, nhưng nếu kháng chỉ thì chỉ sợ cũng không còn mạng để gả cho huynh ấy.” A Cửu a ơi, nếu huynh nhận được thư của muội thì nhanh chạy lên kinh đi, nếu không muội sẽ phải gả cho Thư Kỳ!

Nếu hắn không chịu buông tha cho ý niệm muốn ám sát Hoàng Thượng thì kéo nàng chôn cùng chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Nàng sợ nhất chính là như vậy.

Bỗng nhiên dây đeo ngọc thạch giống như bị ai túm lấy, nàng vừa quay đầu lại đã rơi vào một đôi mắt đen sâu thẳm.

“Ác!” Thư Kỳ?

“Có cần bị hù đến vậy không?” Cả người nàng thiếu điều muốn dính lên tường luôn rồi. Lần đầu tiên hắn thấy động tác nàng nhanh nhẹn như vậy.

“Sao ngươi lại ở đây?” Lại còn đúng lúc đụng mặt nàng. Bây giờ người nàng không muốn thấy nhất chính là hắn nha!

“Tiến cung diện thánh!” Không cần nghĩ cũng biết là nguyên nhân gì. Lần nào cũng hỏi, nàng không thấy mệt sao?

Tiến cung diện thánh? “Đây cũng không phải đường đến ngự thư phòng.” Bình thường lúc này Hoàng Thượng đều đang ở ngự thư phòng. Thư Kỳ đã tiến cung nhiều lần như vậy rồi, không đến mức bây giờ mới chơi trò ‘lạc đường’ chứ?

Hắn là thấy nàng lén lút lút lút nên mới đi theo sau. Thấy nàng nhìn cung tường thì thào, chắc là muốn trốn ra ngoài cung rồi. Là vì chuyện Hoàng Thượng tứ hôn sao?

“Ngươi ở đây làm gì?” Chuyện Hoàng Thượng tứ hôn là ngoài dự kiến của hắn. Lúc trước nhất thời quên trình độ được sủng ái của nàng mà mở miệng nói muốn nàng với Hoàng Thượng, ai ngờ lại biến thành tứ hôn. Nhưng vậy cũng được, ít nhất không cần lo lắng nàng lúc nào đó sẽ bán đứng hắn nữa. Hơn nữa, một khi đã thành thê tử của hắn, nàng có không muốn giúp cũng không được.

“Ta... ta chỉ đi vòng vòng một chút. Ta không có tính làm gì hết, ngươi đừng nghĩ nhiều.” Nếu để hắn biết nàng muốn trốn đi thì không biết có bị làm thịt hay không? Dù sao thánh chỉ cũng đã hạ, nếu nàng thật sự chạy thì mặt mũi hắn cũng không còn sót lại chút gì.

Hừm, lấy hiểu biết của nàng với hắn thì hắn nhất định sẽ không dễ dàng buông tha, cho dù phải đuổi đến chân trời góc biển cũng phải bắt được nàng... Thật đáng sợ!

“Ta nghĩ nhiều cái gì?” Bộ dạng này của nàng rõ ràng là thấp thỏm không yên.

Trong lời người này có dao ngà. Hơn nữa nàng cảm thấy giống như bị người nắm thóp, thật không thoải mái.

“Không phải Hoàng Thượng đang đợi người sao? Người còn không mau đi?” Tốt nhất là đừng tái xuất hiện trước mặt nàng nữa.

“Hoàng Thượng muốn ta đón người về.” Đây cũng là một trong những nguyên nhân hấn đến đây.

Đón nàng về? Nàng còn chưa gả cho hấn mà! Đột nhiên nghĩ đến ý đồ của Phó Kỳ — tên kia nói muốn để bọn họ bồi dưỡng tình cảm!

“Vì sao ta không thể không gả cho người? Vì sao người lại nói với Hoàng Thượng là muốn ta?” Không phải hấn rất ghét nàng ư? Suốt ngày thấy nàng sẽ không thấy phiền sao? Hay là hấn cảm thấy như vậy thì muốn làm thịt nàng cũng tương đối dễ dàng hơn?

“Là Hoàng Thượng muốn vậy. Lúc đầu ta cũng không có ý đó.” Khi đó hấn thật sự không nghĩ nhiều như vậy.

“Nếu không có ý đó thì sao người không nói rõ ràng?” Bây giờ thánh chỉ đã ra rồi, trong cung cũng đang chuẩn bị cho hôn sự của nàng, nếu hấn nói rõ ràng sớm một chút thì không phải mọi chuyện đã êm xuôi rồi sao? Có điều cái gì mà không có ý định thành thân với nàng? Nàng có đáng ghét đến mức đó sao? Chẳng lẽ hấn thật sự chỉ thích loại nữ nhân đẹp khuynh quốc khuynh thành, mềm mại giống như chỉ một cơn gió thoảng qua cũng đã ngã? Hấn thật sự không có chút tình cảm nào với nàng sao?

Quên đi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, dù sao nàng cũng không thích hấn! Nàng chỉ thích A Cửu ca mà thôi, muốn gả cũng chỉ có huynh ấy. Đúng, chính là như vậy. Nàng không có tự lừa mình dối người, nàng mới không thích Thư Kỳ đâu!

“Hoàng Thượng muốn vậy, mà ta thì không sao cả!” Hôn sự này tuy ngoài ý muốn nhưng hấn cũng không phản đối, đặc biệt khi đối tượng là nàng.

“Không sao cả? Người sao có thể không sao?” Chuyện chung thân đại sự sao có thể quyết định qua loa như vậy? Hấn phải đối mặt với nàng cả đời nha!

Thư Kỳ chậm rãi bước đến gần, đôi mắt đen khóa chặt lấy nàng.

“Sao mà không sao?” Hấn thì thào. Khi đứng trước mặt, hấn phát hiện nàng vì hấn đến gần mà toàn thân cứng ngắc.

Làm gì? Hấn đột nhiên đến gần vậy làm gì? Sau lưng là vách tường, nàng muốn lui nữa cũng không được, chỉ có thể trừng mắt nhìn hấn. Nếu hấn dám xằng bậy thì nàng nhất định sẽ la lên ‘phi lễ’!

Bàn tay ấm áp đột nhiên xoa nên đôi má phần của nàng. Nháy mắt, nàng trợn trắng, khí huyết trong người nhăm thẳng mặt mà xông lên. Mặt nàng đang bốc hơi! Mặt nàng nhất định là đang bốc hơi!

Một tay Thư Kỳ đặt trên tường, cả người chậm rãi dựa đến gần, nhẹ giọng nói: “Nàng cho là... ta thật sự không sao?” Ít nhất, hấn không cách nào không để ý đến phản ứng của nàng được. Hấn thích phản ứng đó.

“Người... nói chuyện thì nói, không cần phải đến gần như vậy!” Dùng sức đẩy đẩy hấn, nhưng Lưu Ly cảm thấy giống như mình đang đẩy vách tường vậy. Mặc kệ nàng dùng sức như thế nào, hấn vẫn bất động như trước.

Đúng là không công bằng mà. Sau này thành thân, nàng nhất định chỉ có thể bị ăn hiếp, hấn nhất định ba ngày hai lần ức hiếp nàng.

“Chúng ta sắp thành thân, nàng nên quen với sự tồn tại của ta mới phải.” Giống như cố ý, hấn lại càng đến gần.

Trời ơi! Nàng cảm thấy hơi thở của hấn đang phả trên mặt mình! Mặt Lưu Ly gần như sắp bốc cháy. Đôi tay muốn đẩy hấn ra càng lúc càng vô lực, giờ này cả đứng vững nàng cũng cảm thấy quá sức.

Ông trời ơi, đây là có chuyện gì? Vì sao nàng lại trở nên quá dị như vậy? Hấn lại không có làm gì nàng a. So với tình huống mấy ngày trước, lần này căn bản chính là gấp sự phụ. Nàng sao có thể tâm hoảng ý loạn, không có đạo lý nha!

“Người, người đừng tới gần như vậy...” Đầu óc nàng nhũn thành một đồng rôi, ngay cả nói cũng không được đầy đủ. Đương nhiên, những gì hắn vừa nói cũng là vào tai trái ra tai phải, nàng đã quên không còn chút dấu vết.

“Qua hơn hai tháng nữa là chúng ta ngủ chung rồi, đến lúc đó sẽ còn gần hơn bây giờ nữa.” Ánh mắt hắn không cách nào rời khỏi mặt nàng. Không tưởng tượng được nàng cũng có lúc e lệ, hơn nữa còn hấp dẫn như vậy. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đỏ au của nàng, giống phù dung khiến người ta không thể dời tầm mắt.

“Ngủ chung?” Đột nhiên, nàng cảm thấy không dám nhìn hắn, chỉ có thể nhắm nuốt những lời hắn nói nhưng không cách nào nhét chúng vào đầu cho được.

“Đúng, ngủ chung, đến lúc đó...” Hắn nhẹ giọng nói. Bất tri bất giác, đôi môi đã dán lên má nóng của nàng. Tạch! Lưu Ly lập tức hóa thành tượng đá.

“Nàng giống như sắp bị hòa tan vậy.” Cảm xúc này tốt đẹp như vậy, hắn không muốn rời khỏi nàng. Mọi không nhận được tiếp tục hạ xuống, giống như muốn thưởng hết mỗi tác da tuyết của nàng.

Giống như lúc trước, cảm giác thật quái lạ. Không, lần này càng nghiêm trọng hơn. Nàng cảm thấy mình có thể ngất bất kỳ lúc nào, đặc biệt là khi tiếp xúc như vậy... như vậy... Nàng không biết phải hình dung thế nào, cảm giác này không đáng ghét, nhưng giống như cũng không thoải mái. Trong ngực như rất bức bối, càng lúc càng tăng, giống như sắp hít thở không thông...

Nàng đột nhiên thở mạnh, lúc này mới phát hiện thì ra vừa rồi mình vẫn luôn nín thở, khó trách lại cảm thấy khó chịu, khó trách lại cả thấy thở không nổi.

“Lưu Ly...”

Tiếng gọi dịu dàng xa lạ khiến nàng theo trực giác ngẩng mặt, sau đó cả người liền rơi vào đôi mắt đen láy sâu không lường được kia. Nàng thấy mình trong đó, nhưng vẻ mặt lại xa lạ không giống mình... Hơn nữa hình ảnh đó còn càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng.

Muốn đưa tay chạm đến lại bị người ta bắt lấy. Bàn tay bắt lấy nàng có vẻ hơi lạnh... nàng đột nhiên tỉnh táo lại. Gương mặt gần như ngay trước mắt khiến trái tim nàng thiếu chút nữa đã nhảy ra ngoài. Nàng muốn mở miệng, nhưng lại không dám, bởi vì trực giác nàng cảm nhận được nếu mở miệng thì mọi chuyện sẽ càng trở nên rắc rối, không cách nào dần xếp được. Chỉ cần nàng hơi động một chút là rất có thể sẽ đụng đến hắn.

“Muốn hun thì hun đi, các ngươi mắt to trừng mắt nhỏ như vậy, ta xem riết mệt quá.”

Một câu oán giận thành linh nhảy ra dọa đến Lưu Ly. Nàng kinh hãi quay đầu, đúng lúc gương mặt lại nhẹ nhàng phớt ngang Thư Kỳ, cùng hắn...

Kinh hô một tiếng, nàng theo trực giác muốn chạy, lại bị người trước mặt ôm vào lòng, cả khuôn mặt giấu đi không dám ngẩng lên. Cũng tốt, trốn cả đời cũng tốt, nếu không thì thật sự rất mất mặt!

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Vì sao nàng lại thất thường như vậy? Vì sao nàng kỳ quái hẳn cũng kỳ quái theo? Hơn nữa còn bị Phó Kỳ nhìn đến!

Trời ơiiiii! Vì sao lại là Phó Kỳ? Hắn là tên bà tám nhất a. Huhu, thật đáng xấu hổ, nàng chắc phải đi nhảy hồ.

“Phu tử không dạy người ‘phi lễ chớ nhìn’ sao?” Bị phá ngang chuyện tốt, Thư Kỳ cảm thấy cực kỳ không vui. Nhìn Phó Kỳ hai tay chống cằm ngồi chồm hổm trên mặt đất, bộ dáng như đang xem kịch vui, hắn thật muốn đá y một cước trở lại bụng mẹ.

“Không nhìn sao biết được có phải là ‘phi lễ’ hay không?” Hiếm khi thấy được chuyện thú vị đến mức này, cho dù phải mạo hiểm tính mạng cũng phải hóng mới được. “Các ngươi tiếp tục đi, mau tiếp tục, ngàn vạn lần đừng vì là mà phá hỏng hưng trí. Như vậy Tiểu Vương sẽ cảm thấy rất tội lỗi.” Nếu như hắn có chút tâm cảm thấy tội lỗi nào đó. “Đúng rồi, nếu được thì hy vọng động tác của các ngươi nhanh một chút, chân Tiểu Vương mỏi dữ lắm rồi.” Hắn nói vô cùng tự nhiên, không hề cảm thấy hành động của mình có gì không ổn.

Liếc mắt thấy mấy cung nữ đi qua gần đó, hần lập tức lên tiếng muốn bọn họ mang trà lạnh cùng điểm tâm đến. Lại quay đầu, đôi hôn phu hôn thê kia đã sớm mất dạng.

Sao lại như vậy? Ghét nhất là xem kịch mà xem nửa chừng nha!

~“Ta không muốn ngồi xe ngựa.”

Ngoài cửa cung, Lưu Ly trừng mắt nhìn nam nhân trước mặt — Thư Kỳ.

Từ khi được ‘mệnh lệnh’ phải hồi phủ với hần, sắc mặt của nàng vẫn chưa từng hòa hoãn, nhìn hần giống như nhìn kẻ thù vậy. Bất quá khi Thư Kỳ quay đầu, nàng lại lập tức chuyển tầm mắt nhìn trời.

Không có cách nào, vừa rồi thật sự rất mất mặt, đời này chắc nàng không cách nào nhìn thẳng vào hần như trước được nữa.

Tuy trước kia cũng từng phát sinh chuyện còn xấu hổ hơn nhưng cũng không xảy ra giữa ban ngày ban mặt như lần này, hơn nữa hần còn tỉnh táo! Muốn xem như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra căn bản là không thể nào!

Bất quá nàng tuyệt đối không muốn ngồi xe ngựa. Một đường xóc nảy sẽ khiến nàng nhịn không được mà phun hết những gì ăn vào bụng hôm nay, hơn nữa sẽ choáng váng thật lâu. Vì bản thân, nàng thế nào cũng không thể ngồi lên cỗ xe ngựa kia.

“Không ngồi xe, chẳng lẽ nàng muốn cưỡi ngựa?” Nàng yếu ớt như vậy, sao chịu nổi xóc nảy trên lưng ngựa?

Bị hần nói trúng rồi, nàng chính là muốn cưỡi ngựa. Từ khi vừa mới ra khỏi cung nàng đã để ý nó — ngựa yêu của Thư Kỳ, Lăng Phong.

Nàng không phải lần đầu tiên thấy ngựa ở gần, nhưng lại là lần đầu tiên thấy con ngựa xinh đẹp như vậy, đẹp đến mức khiến nàng muốn chiếm nó làm của riêng. Nhìn thân thể khỏe mạnh của nó cùng bộ lông đen mượt, đôi chân trắng kiện giống như có thể dễ dàng đá người ta đến chân trời. Mà ánh mắt bề ngễ nhìn vạn vật kia lại càng giống như vương giả, ngẫu nhiên lại hí lên giống như đang cảnh báo mọi người ngàn vạn lần đừng đến gần... Nó thật sự rất đẹp, rất hấp dẫn!

Thấy nàng hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm ngựa của mình, Thư Kỳ cho rằng chỉ có kẻ mù mới nhìn không ra ý đồ của nàng.

“Ngoại trừ Lăng Phong ra thì người muốn cưỡi con ngựa nào cũng được.” Nếu không ngoài ý muốn thì lỗi tai của hần sợ là khó có thể an bình.

Quả nhiên.

“Vì sao? Vì sao Lăng Phong không được? Người không thấy nó cũng rất hy vọng được chở ta một đoạn hay sao?” Lưu Ly trợn mắt nói dối, hơn nữa còn không để ý hần đang cản lại mà trực tiếp tiến lên ôm cổ Lăng Phong.

Xoạt! Lăng Phong đột nhiên hí lên một tiếng, hất đầu đẩy nàng ra. Thư Kỳ giang hai tay ôm thân hình ngã ngựa kia vào lồng, miễn cho nàng một trận đau đớn.

“Ngoài ta ra, nó sẽ không cho bất kỳ ai ngồi lên người.” Ôm thân mình vì kinh hách mà run rẩy của nàng, hần cảm thấy rất bất đắc dĩ, bởi vì ánh mắt của nàng rất rõ ràng, nàng không chấp nhận từ chối.

“Ngoài người ra?” Quên mất sự ái muội, e lệ vừa rồi, nàng ngẩng đầu nhìn hần đứng sau lưng. “Chẳng lẽ nó là cô nương?” Ngựa mà yêu người sao? Đừng nói giỡn!

“Lăng Phong không phải cô nương, nhưng khi cúi lên nó còn khó đối phó hơn cô nương nữa.” Lúc trước khi phục tùng nó, hần cũng tốn không ít tinh lực cùng thời gian, trước mắt nó cũng chỉ mới ình hần đến gần thôi.

Khó đối phó hơn cả cô nương? “Người đang ám chỉ gì đó?” Nói nàng, hần chắc chắn là đang nói nàng.

“Đừng luôn dùng ánh mắt như muốn ăn luôn ta đó nhìn ta.” Nàng lúc nào cũng giương nanh múa vuốt, chẳng lẽ nàng không thể mềm mại, tri kỷ như cô nương bình thường người ta sao?

“Không dám, ngài đường đường là Tướng quân đại nhân cơ. Ta chỉ là thiếu nữ tay trái gà không chặt thôi, sao dám bắt kính với ngài.” Giọng nói ngập tràn trào phúng. Nhưng mới đảo mắt, sắc mặt châm chọc đã biến thành nụ cười ngọt ngào động lòng người, mà ngữ khí của nàng cũng thay đổi một trăm tám mươi độ: “Ta muốn cưới ngựa. Ta muốn để Lăng Phong chở một đoạn đường, có được không?” Trong đôi mắt đen còn lóe lên tia sáng thỉnh cầu.

Vì Lăng Phong đẹp đến dọa người, nàng chịu thiệt một chút cũng đáng.

“Nó sẽ không cho nàng cưới.” Hần cũng không cho. Lỡ như không cẩn thận một chút, nàng có thể sẽ té gãy cổ.

“Người là chủ nhân của nó, người thương lượng với nó thử xem!” Lưu Ly làm nũng nói, xoay người nắm áo hần thỉnh cầu, một chút cũng không để ý mình đã đến gần người ta tới mức nào.

“Nó rất tùy hứng.” Thấy nàng ôn nhu như vậy, sắc mặt hần cũng không tự giác mà nhu hòa hơn không ít.

“Ta cũng rất tùy hứng.” Không chiếm được Lăng Phong, nàng thề không bỏ qua. “Được rồi, giúp ta nghĩ cách đi, chỉ là một đoạn ngắn mà thôi. Người nói với nó thử xem, biết đâu nó sẽ đáp ứng rồi sao!” Nếu không phải hoàn toàn không biết gì về ngựa thì đối tượng năn nỉ của nàng đã là nó rồi.

“Cưới cùng ta thì có thể.” Dưới sự bảo vệ của hần, Lăng Phong hần là sẽ không tổn thương đến nàng.

Cưới chung với hần? Vậy thì còn gì vui nữa? Một mình nàng cưới một ngựa mới uy phong chứ! Lưu Ly nàng sống mười bảy năm, lần đầu tiên cảm thấy hứng thú với việc cưới ngựa như vậy, nhất là chú ngựa đẹp đến mức khiến người ta chỉ muốn dán mắt lên người nó lại càng phải trải nghiệm một phen. Nếu có thêm người đến phá hỏng ‘lần đầu tiên’ của nàng, vậy rất đáng giận! Hơn nữa hôm nay đã đủ mất mặt rồi, nếu còn cưới chung một con ngựa với hần, nói không chừng nàng sẽ thật sự không còn mặt mũi gặp Giang Đông phụ lão... Giang Đông phụ lão giờ đang ở rất xa, vừa nghĩ đến người đang ở gần mình nhất là hần, nàng liền rất muốn chết.

“Nàng không biết cưới ngựa thì đừng đòi cưới một mình. Lỡ như xảy ra chuyện gì thì nàng cũng không tìm nương được nữa.” Không cần nàng mở miệng hần cũng có thể nhìn ra nàng đang có ý đồ gì rồi. Bất quá hần nhất định sẽ không để nàng lấy mạng ra đùa.

“Nói chuyện với người thật ghét quá.” Vận khí của nàng trước giờ luôn rất tốt, cái ‘lỡ như’ kia mới không thể xảy ra với nàng đâu.

“Chỉ cần nàng không lấy mạng ra đùa, ta sẽ không đáng ghét.” Hần làm vậy đều là suy nghĩ cho nàng thôi.

Vậy sao? “Sao ta lại nhớ là người thường rất đáng ghét nhỉ?” Cái tên hay uy hiếp, châm chọc nàng không phải là hần sao?

“Nàng còn dám nói?” So sánh với cái miệng của nàng, hần tự nhận không phải là đối thủ. Ngay cả Hoàng Thượng cũng phải nhường nàng ba phần.

Sao lại không dám? Tuy nàng luôn khi thiện sợ ác nhưng nàng cũng chưa từng bóp cổ hần nha! Thấy hần nhìn chăm chăm vào mình, nàng lại nhớ đến những chuyện mới xảy ra, hơn nữa còn bị Phó Kỳ nhìn thấy. Oa, quá mất mặt! Nàng cảm thấy mặt mình giống như đang dần nóng lên, cũng không dám nhìn hần nữa.

Kỳ quái, vì sao hần lại không thấy lạ? Cùng là đương sự nhưng tại sao chỉ có nàng cảm thấy không cách nào đối mặt hần, trong khi hần thì giống như không có chuyện gì xảy ra? Đây thật không công bằng, không lý nào chỉ một mình nàng phiền não.

“Ta muốn cưới ngựa.” Càng nghĩ càng ai oán, dứt khoát đi cưới ngựa thả lỏng đi.

“Được.”

Tương đối ngoài ý muốn, không ngờ hần lại đáp ứng. Chỉ là Lưu Ly còn chưa kịp tỏ ra nghi ngờ thì một cảm giác nhẹ nhàng thoáng qua, nàng đã ngồi trên lưng ngựa rồi. Mà người kia cũng lên ngựa theo, gần như là ngay sát nàng.

Sao lại như vậy? Nàng có nói muốn cưới chung một con ngựa với hần sao? Hình như không nha! Sao hần lại...

“Nắm chặt.” Hấn vừa nói xong đã thúc bụng ngựa. Lưu Ly còn chưa tìm được nơi để nắm thì cả người lẫn ngựa đã lao về trước.

“A

~~” Tiếng thét chói tai phát ra từ cổ họng. Nàng cảm thấy mình sắp bị văng ra ngoài, đầu óc không cách nào suy nghĩ được, chỉ có thể ôm chặt lấy hấn. Nếu nàng văng ra, thế nào cũng phải túm theo cái đệm lưng mới được!

“Nó phát cuồng.”

Ngoại trừ tiếng gió, một chút lý trí còn sót lại của nàng nghe được tiếng hấn.

“Cái gì?” Hấn, hấn nói cái gì? Một cảm giác bất an bắt đầu lan tràn từ đáy lòng nàng.

“Lăng Phong phát cuồng.”

Vừa nghe lọt tai lời hấn nói, một trận xóc nảy kịch liệt đến mức nàng thiếu chút nữa đã văng ra ập đến. Đây căn bản không phải phóng nhanh bình thường, chỉ sợ là nó muốn hất ngã bọn họ mới cam tâm! Trời oiiii! Nàng mới sống mười bảy năm đã phải hương tiêu ngọc vẫn sao? Mẩu thân còn chưa tìm được, thứ muốn chơi cũng còn một đồng lớn, nàng sao có thể chết sớm như vậy? Nàng sống vẫn chưa đủ nha!

Ngoại trừ sống chết ôm chặt lấy người bên cạnh, Lưu Ly không biết mình còn có thể làm gì khác. Đứng rồi, còn một chuyện mắt mặt nàng có thể làm, chính là — CỨU — MẠNG — ĐI!!!!!!!!!!!!!!

8. Chương 7

Chương 7.

Edit: Ring.

Giống như đã trải qua một thế kỷ, kịch liệt xóc nảy cuối cùng cũng dừng lại.

“Ngừng rồi?” Trải qua cơn chấn động quay cuồng ban nãy, tình huống hiện tại khiến Lưu Ly rất khó có thể tin.

Nàng tưởng mình chết chắc rồi, không ngờ vẫn còn sống, hơn nữa hình như cũng không bị thương chỗ nào, thật sự là quá tốt!

“Cảm tạ ông trời, cảm tạ chúng thần che chở! Cảm ơn trời đất, ta còn sống.”Oa, thật cảm động quá!

“Cảm tạ chúng thần không bằng cảm tạ ta.” Thư Kỳ nhảy xuống ngựa, ôm nàng xuống theo. Không ngờ Lưu Ly lại không thể đứng vững, hấn đành phải tiếp tục ôm nàng. “Không sao chứ?”

“Ta... ta sợ tới mức nhũn ra.” Nàng cười khổ, bây giờ không còn chút sức lực nào. Tình huống vừa rồi thật sự đã hù nàng chết khiếp. Bây giờ nàng đã biết xe ngựa tuy xóc nảy nhưng nếu so sánh với cưỡi ngựa thì đó đã là công cụ thay đi bộ phi thường thoải mái, phi thường an toàn rồi. Sau này nàng xin hứa nhất định không chèo xe ngựa nữa.

“Thấy được.” Khóe miệng Thư Kỳ có nụ cười khó hiểu. Đáng tiếc Lưu Ly đang vội không chế cảm xúc, căn bản không để ý đến, cả người dán lên hấn rất giống không có xương.

“Ta tưởng mình chết chắc rồi.” Còn sống thật quá tốt, nhân gian thật sự là quá tuyệt vời!

“Có ta ở đây, nàng muốn chết cũng không dễ.” Hấn còn quyến luyến thân thể mềm mại này, đương nhiên không thể để nàng rời đi sớm như vậy, cho dù ông trời đến cướp người, hấn cũng sẽ không buông tay.

“Ta là rất muốn tin lời người, nhưng vừa rồi người cũng... Người đang cười?” Lưu Ly nhướn mày, ngẩng đầu thấy hấn chẳng giống như vừa bị kinh hách chút nào. Cho dù không bị dọa hay là tự tôn nam nhân nên mới khắc chế không biểu hiện ra thì hình như cũng không phải bộ dáng như vậy đi? Người ta là ‘ngoài cười

nhưng trong không cười', nhưng nàng thấy hấn căn bản là 'thịt cười nhưng da không cười', nhìn quỷ dị vô cùng.

(R: ta nói không cần nhìn đâu, nghe thôi cũng cảm thấy rất quỷ dị rồi ==).

Hấn mặt không chút thay đổi nhìn nàng "Nàng nhìn lầm rồi."

"Nhìn lầm?" Nhưng rõ ràng hấn vẫn đang cười... Nàng đột nhiên xụ mặt "Có phải người đang đùa giỡn ta không?" Lăng Phong mắt không chế không phải là do hấn giả trò đó chứ?

"Ta là loại người như vậy sao?" Hấn nhún mày, hỏi lại nàng.

"Cái gì cũng có lần đầu tiên." Nói không chừng hấn đã trêu đùa nàng thật nha. Lấy tình hình bình thường của hai người mà xem, đây là chuyện rất có khả năng.

"Đùa giỡn nàng thì ta được cái gì?"

"Này..." Nàng cũng không phải hấn, làm sao biết sẽ được cái gì?

"Nàng đã là thê tử chưa cưới của Thư Kỳ ta, ta còn cần phải đùa giỡn nàng nữa sao? Ta là loại người rảnh rỗi kiếm chuyện đó ư?" Cho dù phải cũng tuyệt không thể thừa nhận.

"Ấc, ta không nói như vậy." Hấn nói giống như nàng hiểu lầm hấn là chuyện tội lỗi ngập đầu, không thể tha thứ vậy. Tuy hoài nghi là nàng có lỗi nhưng ai bảo biểu tình hấn lại cổ quái như vậy, muốn người ta không nghi ngờ cũng khó. Nàng hỏi một chút mới an tâm thôi! Í, vì sao hấn vẫn còn ôm nàng?

"Chân hết nhũn rồi?" Thấy nàng đột nhiên xấu hổ lui về sau, Thư Kỳ không cần hỏi cũng biết nàng đang nghĩ gì.

Lời này của hấn thật châm chọc! "Ngại quá, tiểu nữ tử đó giờ chưa từng thấy cảnh tượng như vậy nên nhất thời thất thố, xin thứ lỗi." Có thể trách nàng sao? Nếu sớm biết thiếu chút nữa đã bay mất mạng nhỏ như vậy thì giá nào nàng cũng sẽ không leo lên con Lăng Phong — vẫn là rất xinh đẹp, rất hấp dẫn kia.

Ôi, chỉ sợ dù thật sự bị nó hất văng ra ngoài, nàng vẫn không cách nào ghét nó được! Aiz, người đẹp trai thì thôi đi, ngay cả con ngựa cưới cũng mê người như vậy. Hấn như thế muốn không hấp dẫn người ta thật đúng là quá khó. Vậy sau này có khi nào nàng sẽ bị dấm chua dìm chết đuối hay không a?

Bây giờ đột nhiên phát hiện điều kiện của hấn đúng là tốt, ngoại trừ chuyện muốn ám sát Hoàng Thượng nên rất có khả năng sẽ hại chết luôn người bên cạnh thì hấn gần như là hoàn mỹ, nhất là đôi mắt đêm thâm trầm kia, giống như đang ẩn chứa vô số bí mật, khiến người ta nhìn là sẽ rơi vào hồ nước sâu đó. Mà hấn hiện tại còn là tâm phúc của Hoàng Thượng, đúng thật là đối tượng mà người người muốn cướp đoạt.

Nói như vậy, nàng giống như được lợi nga! Bất quá nàng còn rất yêu mạng nhỏ của mình, nếu hấn an phận thủ thường làm một đại tướng quân thì còn đỡ, lỡ đâu hấn không chịu bỏ qua ý niệm muốn ám sát Hoàng Thượng thì nàng sớm muộn gì cũng sẽ bị hấn hại chết.

"Đừng nghĩ vớ vẩn nữa." Bị nàng nhìn chằm chằm như vậy, Thư Kỳ không biết nên khóc hay nên cười. Nàng chắc chắn là nghĩ đến hấn rồi, nhưng thật rõ ràng là nghĩ theo hướng không được tốt lắm. Hấn vẫn không quên nàng biết chuyện kia.

"Người làm sao mà biết ta đang nghĩ vớ vẩn? Người cho rằng ta nghĩ cái gì?" Nàng vẫn cảm thấy trên người hấn giống như có rất nhiều bí mật không muốn bị người biết. Nếu nàng thật sự trở thành thê tử của hấn, hấn sẽ nói hết chuyện của bản thân cho nàng nghe sao?

"Người nghĩ đến... ta". Hấn dám khẳng định, gần đây người nàng nghĩ đến nhiều nhất chính là hấn.

"Làm ơn đừng nói chuyện huê vốn vậy được không?" Hấn đứng ngay trước mặt nàng, chẳng lẽ nàng còn có thể thông qua hấn mà nghĩ đến người khác sao? Cũng không giấu lại cảm giác tồn tại của hấn lớn đến dường nào, cho dù nàng có lợi hại đến đâu đi nữa cũng không thể nghĩ đến chuyện gì khác vào lúc này được... "Í, đây là đâu?" Đẹp quá nga! Cự nhiên còn có một biển hoa cúc lớn! Cảnh đẹp tráng lệ trước mắt đã hoàn toàn thu hút tâm tư Lưu Ly. Nàng hưng phấn đưa tay vỗ hấn.

Aiz, mới làm hấn vui một chút thôi, nàng đã lập tức hắt cho hấn một chậu nước lạnh. Cô nàng này thật sự là...

“Người xem người xem, ở đó có con bướm đẹp quá trời. Con màu đen, bự chẳng... Ồ!” Lời nàng mắc kẹt trong cổ họng, đôi mắt tròn lớn nhìn cảnh tượng trước mắt..

Có một nữ nhân đang cởi sạch tấm rửa ở đó!

“Không được nhìn!” Hai tay đột nhiên che mắt hấn, mặt Lưu Ly đỏ bừng.

Hấn có nhìn thấy không? Hấn có nhìn thấy nữ nhân kia trần truồng không? Cả người nàng gần như dán dính lên người hấn, vì ngăn cản không cho hấn nhìn đến nữ nhân kia, nàng hoàn toàn không chú ý mình lại rơi vào vòng ôm của hấn. Mà hấn cũng rất phối hợp đứng yên để nàng che mắt, một đôi tay ôm lấy cả người mảnh mai của nàng như hiển nhiên.

“Nhìn cái gì?” Cho dù thật sự thấy cái gì, hấn cũng xem như không thấy.

“Dù sao không cho người nhìn là được!” Nếu hấn nhìn thì phải cưới nữ nhân kia. Vì danh tiết của người ta, hấn tất nhiên phải — không được, hấn không được nhìn, hấn tuyệt đối không thể nhìn loạn, nàng không muốn xài chung chồng với người khác!

“Vì sao?” Không cho hấn xem? Để ý hấn vậy sao?

“Bởi vì... bởi vì nhìn sẽ bị mù!” Lưu Ly thuận miệng bịa chuyện. Giá nào cũng không thể nói thật, không nam nhân nào không háo sắc, nếu hấn biết ở con sông cách đó không xa có một nữ nhân đang cởi sạch quần áo... hấn nhất định sẽ nhìn!

“Cái gì mà lại lợi hại như vậy? Nàng nhìn thấy không?” Nói thì nói như vậy nhưng hấn vẫn không có ý định đẩy tay nàng ra. Nhuyễn ngọc ôn hương đang ở trong lòng, nếu hấn không biết nắm chắc thì quá ngu xuẩn rồi.

“Dù sao người đừng lộn xộn là được, nếu nhìn...” Nàng nỗ lực nghĩ xem nên cảnh cáo hấn như thế nào mới được, nhưng nhất thời nàng thật sự không biết lấy gì ra để hù dọa hấn.

“Sao?” Tay nàng che không kín, bắt quá hấn bây giờ đang đứng đưa lưng về phía biển hoa kia, cho dù muốn nhìn cũng nhìn không thấy. Huống hồ đối với hấn mà nói, nàng trước mắt còn thu hút sự chú ý của hấn hơn cảnh tượng sau lưng nhiều.

“Nếu ta nhìn thì sao?” Thấy nàng khẩn trương như vậy, hấn liền nhịn không được muốn trêu chọc.

Nếu nhìn thì sao? Đây còn cần phải hỏi sao? Nữ nhân kia một khi nhìn đến nam nhân có điều kiện tốt như hấn, nhất định sẽ muốn hấn cưới. Ai bảo hấn đã thấy hết thân thể người ta? Không được, nàng không thể để chuyện này phát sinh. Nếu hấn thật sự phải cưới nữ nhân kia thì nàng làm sao bây giờ? Nàng chính là thê tử chưa cưới của — ơ, nàng làm sao vậy? Không phải không muốn gả cho hấn sao? Làm sao có thể.... Nàng rõ ràng đã có A Cầu ca rồi a, làm sao có thể... Chẳng lẽ thật ra nàng là một nữ nhân lăng nhăng?

“Không được quay đầu!” Vừa thấy hấn rục rịch, Lưu Ly cũng bắt chập sự kinh ngạc, hoảng loạn trong lòng. Bây giờ nhiệm vụ hàng đầu của nàng chính là ngăn cản không cho hấn nhìn loạn, để tránh cho nữ nhân khác có cơ để giành chồng với nàng!

“Người dám nhìn tầm bậy, ta liền... ta liền...” Oa! Nàng cảm thấy đầu óc càng lúc càng hỗn loạn!

“Liền làm gì?” Thư Kỳ buồn cười nhìn nàng. Nàng nhất định không biết bộ dáng ghen tuông của mình hấp dẫn đến mức nào. Cho dù hấn không xem cũng biết sau lưng là cảnh gì. Tiếng nước kia mặc dù không lớn nhưng đối với một người luyện võ mà nói thì rất dễ dàng đoán ra được có người đang tắm ở đó, hơn nữa nhìn về mặt khẩn trương của nàng thì đối phương chắc chắn là nữ.

“Ta liền... ta liền khiến người biến thành ‘công công’!” Hừ hừ, sợ chưa? Không có nam nhân bình thường nào muốn trở thành thái giám, hấn nhất định cũng không ngoại lệ.

“Đây...” Hấn chần chờ.

Nhìn bộ dáng hần, Lưu Ly cảm thấy mình nghĩ ra được cách uy hiếp đó đúng là quá lợi hại. Không ngờ ngay lúc đầu sôi lửa bỏng như vậy mà nàng còn có thể nghĩ ra chiêu lợi hại đến thế để dọa hần. Xem ra nàng không ngốc thôi.

“Nếu ta thành ‘công công’ thì nàng liền thăm.” Hần vuốt đôi má phẩn của nàng, giọng nói ái muội không rõ.

“Gi?” Hần thành công công thì liên quan gì đến nàng? Chẳng lẽ hần nghĩ Hoàng Thượng sẽ vì vậy mà trị tội nàng sao? Cùng lắm thì lúc đó nàng chuồn êm là được rồi! Tin chắc chuyện cũng đã rồi, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ không làm rầm rộ lên chỉ vì muốn túm nàng về định tội.

“Muốn biến ta thành ‘công công’, nàng biết làm thế nào sao?”

“Này còn không đơn giản.” Hừ, hần cũng quá coi thường nàng. “Chỉ cần đánh bất tỉnh người rồi giao cho Tiểu Văn công công là được. Hần đã sớm nói với ta rồi, nếu người bắt nạt ta, ta liền mang người giao cho hần.” Chỗ dựa của nàng cũng không chỉ có một mình Hoàng Thượng mà thôi. Nếu hần dám quá đáng với nàng thì có rất nhiều người sẽ giúp nàng trút giận.

Thư Kỳ bất giác nhíu mày. “Tiểu Văn công công hình như không phải người của phòng tịnh thân.” Một thái giám nho nhỏ dám đụng đến tướng quân đại nhân là hần, Tiểu Văn kia...

(R: phòng tịnh thân là chỗ chuyên xử lý ... đó. Chắc mọi người còn nhớ bạn Tiểu Văn trong cái Mở đầu truyện.)

“Đúng là không phải, bắt quá mỗi khi nhắc đến người hần liền rất vui vẻ, hần là có cách xử người mới đúng.” Nói thật ra nàng cũng rất tò mò, không biết Tiểu Văn công công có chiêu gì để đối phó hần, nếu có thể học được thì hay quá.

Nhắc đến hần thì rất vui vẻ? Thư Kỳ nhất thời nhớ đến lần trước nhìn thấy Tiểu Văn công công, gương mặt kia —

“Người lạnh sao?” Nếu không sao đột nhiên lại rùng mình?

Hần không phải lạnh, là nhớ đến vẻ mặt của Tiểu Văn công công khi nhìn đến hần, thật giống như nhìn thấy con mèo.

“Đáp ứng ta, ngàn vạn lần đừng giao ta vào tay Tiểu Văn công công.” Hần nghiêm mặt, hai tay nắm chặt bả vai nhỏ của nàng, thận trọng muốn nàng đáp ứng.

“Vì sao?” Hần sợ Tiểu Văn công công sao? Hần là tướng quân nha, sao một thái giám nho nhỏ cũng sợ?

“Trừ phi nàng muốn ta chết, bằng không ngàn vạn lần đừng để hần tiếp cận ta.” Nếu thật sự rơi vào độc thủ của Tiểu Văn công công, hần sẽ tự sát.

Há há, thì ra hần cũng có chuyện sợ nha, lần này bị nàng bắt được nhược điểm rồi. “Người cho là ta có khả năng đánh người bất tỉnh sao? Người là võ tướng nha, tiểu nữ tử tay trái gà không chặt như ta sao có thể động đến người. Người coi trọng ta như vậy, có phải ta nên cảm thấy vinh hạnh hay không?” Trước cứ vờ ngoan ngoãn trước mặt hần đã, sau này nếu có cơ hội thì nhất định phải lôi nhược điểm này ra trị hần!

Đúng vậy, xem năng lực của nàng thì đúng là không thể nào động đến hần, nhưng nếu nàng tìm đồng bọn đến thì phải đề phòng.

“Nàng thề sẽ không tiếp xúc với Tiểu Văn công công nữa.” Ít nhất cũng phải cho hần một lời hứa, nếu không hần không thể nào an tâm.

Thận trọng như vậy, có thể thấy được hần rất kiêng kị Tiểu Văn công công.

“Sao người có thể không tin người ta như vậy? Người ta mới...”

“Tự nàng ngấm lại đức hạnh của Tiểu Văn công công đi. Nhiều lúc ta nhìn không được mà hoài nghi hần chính là yêu nghiệt hóa thân.” Đáng sợ! Thư Kỳ lại nhìn không được mà rùng mình một cái.

“Yêu nghiệt... Haha...” Nói đúng quá.

“Còn cười, chờ Tiểu Văn công công chuyển mục tiêu sang nàng xem nàng còn cười nổi nữa không.” Hấn nhin không được vò đầu nàng.

“Yên tâm, Tiểu Văn người ta là ‘chị em’ tốt của ta!” Hấn mới không làm gì nàng đâu.

“Nàng chơi chung với hấn?” Đầu hấn đột nhiên đau quá.

“Không chỉ ta nha, còn Phó Kỳ nữa, ba người chúng ta thường –“ Lưu Ly đột nhiên ngậm miệng, giống như đã nói gì đó không nên mà dè dặt nhìn hấn. Oa, hấn đang trừng nàng nha!

“Sau này trừ phi có ta, bằng không không có tùy ý tiền cung.” Vì nàng, cũng vì bản thân, hấn phải ngăn không cho nàng ở cùng một chỗ với hai tên yêu nghiệt kia nữa.

“Phản ứng của ngươi thật thú vị.” Không phải là sợ nàng bị bắt chứ? Chẳng lẽ... hấn thích nàng?

“Thú vị? Ta sẽ cho nàng biết chuyện gì còn thú vị hơn.” Hấn đột nhiên ôm lấy chân nàng, nhẹ nhàng kéo một cái, hai người liền song song ngã xuống biển hoa cúc.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Ghé lên người hấn, trong mắt nàng ngập tràn khó hiểu.

Có điều tư thế bọn họ rất kì quái, cảm giác có chút xấu hổ...

“Làm chuyện ta sớm nên làm.” Hấn đỡ lấy đầu nàng, đột nhiên kéo xuống.

“Ngươi –“ Nàng đột nhiên trừng mắt, ngưng thở, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hấn đang ở ngay trước mắt.

Hấn, hấn đang làm cái gì? Hấn sao có thể khinh bạc nàng lần nữa?

“Nhắm mắt lại!” Hơi rời khỏi cánh môi mê người của nàng, hấn chỉ bỏ lại những lời đó đã ôm lấy cả người nàng vùi dưới thân, sau đó hôn tiếp.

Gì? Lưu Ly ngơ ngác nhắm mắt lại, sức lực toàn thân giống như bị hấn hút đi, chỉ có thể vô lực mặc hấn tàn sát trên mặt, trên môi, không cách nào ngăn cản...

~“Đây là nhà ngươi sao?” Nhìn phủ tướng quân to lớn đồ sộ, Lưu Ly không khỏi cảm thấy mờ mịt. Sao có thể như vậy?

“Đúng là nhà ta.” Trên cửa viết rất rõ — phủ Ngự Thủ Thành Tướng Quân.

“Ngươi không vào sao?” Hấn vào là được rồi, nàng không muốn bước vào.

Thư Kỳ chỉ tiếp tục cùng nàng đứng trên đường lớn, yên lặng nhìn nhà mình.

“Nhà ngươi đang cháy.” Lưu Ly nhin không được lại mở miệng, sợ là hấn quá mức khiếp sợ nên không biết làm sao nên nàng mới lên tiếng báo cáo một chuyện rõ ràng — nhà hấn đang bị cháy.

“Đồ của ta... đã đưa đến đây rồi sao?” Đồ của nàng ở bên trong, mà bên trong thì đang cháy.

AAAAAA! “Ta còn chưa có bước vào cửa đã đốt đồ của ta. Kẻ thù của ngươi nhiều như vậy, ta không muốn gả cho ngươi!” Nói trước, ít nhất trong cung sẽ không phát sinh tình huống hỏa hoạn như thế này.

“Khoan đã.” Hấn đưa tay lên, nàng đã rơi vào lòng. “Chỉ là đường chữ Thiên cháy mà thôi, không phải toàn bộ.” Bên trong âm ỉ đứng ngoài cũng nghe thấy, nói vậy chắc mọi người đang vội vàng dập lửa.

“Vậy đã đủ sợ rồi. Lỡ ta đang ngủ tự nhiên nửa đêm thức dậy phát hiện mình đang ở trong biển lửa thì làm sao? Ta cũng không muốn trẻ tuổi đã rời xa nhân thế. Ta muốn hồi cung!” Nàng đẩy tay hấn, đáng tiếc sức không bằng người ta, càng giãy thì ngược lại càng bị ôm chặt. Mà dân chúng vốn đang nhìn đám cháy cũng dần dần chuyển mắt lên hai người bọn họ.

Nàng không muốn gặp người nữa!

“Đây chỉ là cảnh cáo.” Hấn đắm chiêu nhìn phủ đệ của mình.

“Cái gì?” Cảnh cáo cái gì?

Thư Kỳ cúi đầu nhìn vào mắt nàng. “Đừng lo, chuyện như thế này sẽ không phát sinh lần thứ hai.” Hấn sẽ không để loại chuyện này xảy ra lần nữa, đặc biệt khi bây giờ còn có nàng ở đây. Hấn phải nhanh chóng giải quyết chuyện kia mới được.

“Người biết đây là chuyện gì sao?” Trần Cháy này... là vì sao?

“Suyt!” Ngón tay hấn nhẹ nhàng đặt lên môi nàng, không ngoài ý muốn nhìn thấy hai răng máy đỏ bay lên hai má. “Có một số chuyện không thể nói.”

Đáng giận! Hấn đang cười cái gì nha! “Nhà người cháy mà người còn vui như vậy?” Lúc này còn có tâm tình chọc nàng.

“Không có gì, chúng ta vào thôi!” Hấn mang theo nàng đi qua một bên.

“Chúng ta không đi cửa chính sao?” Tuy chỗ cháy ở ngay gần cửa chính nhưng hấn không đi xem tình hình một chút sao?

“Ta mang nàng đi dạo xung quanh trước.” Bộ dáng hấn giống như không chút lo lắng. Nàng cũng không nói gì nữa, bọn họ quẹo vào một cánh cửa bên vào phủ.

~“Chủ nhân, trần cháy này...” Thấy chủ nhân hồi phủ, Dương Tổng quản lập tức chạy đến báo cáo tình huống, nhưng khi thấy ánh mắt chủ nhân, hấn lập tức câm miệng.

Tình hình như vậy thật khiến người ta không vui nổi. Có chuyện gì không thể nói trước mặt nàng chứ? Nàng không đáng tin đến vậy sao?

“Đừng cho rằng ta ngốc đến mức tin tưởng người và Hoàng Thượng vẫn luôn ‘nói chuyện phiến’ với nhau mà thôi.” Lưu Ly thì thầm. Cảm giác bị người ta xem như đồ ngốc thật sự rất khó chịu. Có điều hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, nàng không có sức đi chất vấn hấn. “Có giường không? Ta muốn nghỉ ngơi!” Bây giờ nàng mệt đến mức nằm xuống là có thể ngủ ngay. Cho dù có cháy đi nữa, nàng chắc cũng sẽ không hay biết mà tiếp tục ngủ.

Thư Kỳ nhú mày, nhắc nhở vài câu với Dương Tổng quản rồi lập tức mang nàng đi hướng chủ uyển.

~Nàng sai rồi! Nàng tuyệt đối không hiểu bản thân mình! Cái gì mà cho dù có cháy đi nữa cũng sẽ không hay biết mà ngủ tiếp chứ, vậy bây giờ cái nàng đang nhìn thấy là cái gì?

LỬA! LẠI CHÁY! Hơn nữa lần này còn ngay trước mắt nàng, sát một bên. Nói theo một cách khác chính là — phòng nàng đang cháy! Nóng quá nha cha mẹ ơi!

“Cứu — ơ?” Kỳ quái, người đó không phải Thư Kỳ sao? “Hey. Ta ở đây!”

Vẫy vẫy tay, hấn lập tức xuất hiện trước mặt nàng. Xem ra nàng không phải đang nằm mơ, thật sự có cháy! Hơn nữa hấn còn vọt đến cứu nàng nha!

“Nàng không sao. Thật tốt quá!” Hấn đột nhiên ôm cổ nàng, ôm chặt đến mức thiếu chút nữa khiến nàng thở không nổi.

“Nếu không muốn ta chết thì đừng có câu nữa.” Nàng cho dù không bị chết cháy cũng sẽ bị hấn ôm ngộp thở chết. Người này dù có sung sướng thì cũng nên khống chế sức lực của mình một chút chứ! Bất quá thấy hấn lo lắng như vậy, trong lòng nàng còn rất vui vẻ.

“Chúng ta mau đi ra!”

Được hấn che chở xuyên qua căn phòng cháy, bình an bước ra ngoài, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến Lưu Ly thiếu chút nữa té xỉu.

Có lầm hay không? Trước mắt những nơi có thể nhìn thấy đã hoàn toàn biến thành biển lửa. Phủ tướng quân cư nhiên bị người ta đốt thành như vậy! Nàng mới vào ở thôi mà, chẳng lẽ nàng mang mệnh sát, cho nên còn chưa bước vào đây đã bắt đầu xui xẻo?

“Đây là có chuyện gì? Vì sao lại như vậy?” Trời ơi!

“Đi nhanh đi, ta đưa nàng vào cung trước.” Vào hoàng cung, an nguy của nàng hẳn là sẽ tạm thời không cần lo.

Vốn tưởng chuyện đó sắp giải quyết xong, không ngờ lại bức bọn họ đến đường cùng. Giờ không thể để nàng ở lại bên cạnh hắn được nữa, bằng không ngay cả nàng cũng có thể sẽ gặp bất trắc.

“Người muốn đi tìm hung thủ có phải không?” Đưa nàng vào cung, sau đó một mình hắn đi mạo hiểm? Nếu đối phương dám kiêu ngạo đốt phủ tướng quân của hắn như vậy thì nhất định cũng đã chuẩn bị rất nhiều cao thủ chờ hắn đến. Nếu hắn thật sự đi thì khác nào chui đầu vào lưới?

“Đừng lo, ta không sao đâu.”

Một đường che chở nàng né tránh những mối lửa khắp nơi, hai người cuối cùng cũng đến được chân tường. Hắn thoải mái ôm lấy nàng phóng qua tường, động tác nhẹ nhàng như mọc cánh.

Nếu là bình thường, nàng rất có thể sẽ cảm thấy hứng thú với khinh công của hắn, thậm chí còn vỗ tay khen ngợi hai câu, nhưng bây giờ có chuyện càng khiến nàng để ý hơn.

Nàng không thể để hắn đi tìm những người đó! Mặc kệ đối phương là ai, nàng cũng không thể để hắn tùy tiện bước đi như vậy. Ngộ nhỡ hắn xảy ra chuyện gì thì nàng phải làm sao?

Bọn họ cũng sắp thành thân, hắn tuyệt không thể để nàng thành góa phụ ngay khi còn chưa cưới như thế này. Không, cho dù đã thành thân rồi cũng vậy, nàng không muốn hắn gặp chuyện, không muốn hắn chết.

“Đừng đi!” Nàng nắm áo hắn, chết cũng không buông. “Đừng đi tìm những người đó tính sổ, trừ phi đã chuẩn bị chu đáo, nếu không thì đừng đi mạo hiểm!”

Nàng không muốn từ nay về sau nhìn không thấy hắn! Nàng không muốn hắn bỏ nàng ở lại!

“Ta đáp ứng nàng, ta sẽ không chết.” Hắn còn muốn cưới nàng làm thê tử, sao có thể chết dễ dàng như vậy? Huống chi chỉ bằng những người đó cũng không giết được hắn.

“Ta không muốn... A?” Mấy người áo đen đột nhiên xuất hiện ngắt ngang lời nàng. Nàng kinh ngạc nhìn tình hình trước mắt.

Đám người này là từ đâu toát ra?

“Bọn họ là ai? Sao lại dùng đao chém chúng ta?” Cứu mang nha! Nàng tránh sau lưng hắn, nhìn hắn không chút kích động đối mặt với một đám người áo đen, thành thạo thu hết đao của họ về.

Thật là lợi hại! Không ngờ hắn lại lợi hại đến vậy. Bao nhiêu người như vậy cũng đánh không lại hắn, hắn — “Cẩn thận! Oa! Lại tới một đồng nữa!” Trời ơi! Bọn họ là từ đâu chui ra vậy?

Dưới ánh lửa sau lưng, một đám người áo đen đứng chen lẫn nhau khiến người ta cảm thấy rất ảo diệu, một người phẳng phát thành hai.

“Cẩn thận!”

Thư Kỳ càng đánh càng gắng sức, một đám thích khách giống như không muốn sống mà mãnh liệt tấn công. Hắn vừa che chở Lưu Ly đứng sau lại vừa phải đối phó nhiều người như vậy căn bản là không kịp trở tay. Đột nhiên, Thư Kỳ huyết sáo một tiếng.

“Đây là...” Giống lúc ban ngày, hắn đang gọi Lăng Phong? Quả nhiên, Lăng Phong lập tức chạy đến, tiếp theo nàng liền cảm thấy mình được người đẩy lên lưng ngựa.

“Đi mau!”

‘Bộp’ một tiếng, Lăng Phong lập tức phi thẳng về phía trước, khiến Lưu Ly sợ đến mức chỉ có thể ôm chặt cổ nó. Nó muốn dẫn nàng đi, vậy — “Thư Kỳ!” Hắn làm sao bây giờ?

~“Lưu Ly, người dẫn theo nhiều người như vậy làm chi? Có thích khách sao?” Phó Kỳ khó hiểu cản đường nàng. Nhìn bộ dạng nàng đằng đằng sát khí như vậy, giống như đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Ta muốn đi cứu Thư Kỳ, có rất nhiều người áo đen tập kích hắn!” Nàng vừa đi vừa nói. May mà bây giờ đã là Công Chúa, vào cung hét một tiếng liền hiệu lệnh ột đồng hộ vệ đến giúp nàng đi cứu hắn. Cũng may

Lăng Phong không hất nạng văng xuống đất, nó dường như biết đường tiến cung, một đường đưa nạng đến cửa cung mới dừng lại.

“Người áo đen? Ở đâu?” Ai mà chán sống như vậy, cứ nhiên dấm ra tay sát hại Tướng quân? Lúc này mới chú ý đến bộ dáng chật vật của Lưu Ly, Phó Kỳ kinh ngạc hỏi: “Người làm sao vậy? Quần áo thế nào mà nhìn như mới trong lò ra?”

“Có người phóng hỏa đốt phủ tướng quân, chúng ta thật vất vả mới trốn thoát. Kết quả lại gặp phải một đám thích khách muốn giết bọn ta!” Không biết Thư Kỳ bây giờ sống chết ra sao rồi. Nàng rất sợ, không biết hẳn có ứng phó với đám người đó được không. Nàng phải nhanh chóng qua cứu hẳn mới được!

Phó Kỳ trừng mắt. Có người phóng hỏa đốt phủ tướng quân? Còn muốn giết bọn họ? Oa, nghe có vẻ rất thú vị, hẳn phải đi theo xem mới được. “Ta đi cùng người!”

“Được, nếu có đao chém tới thì người phải chắn dùm ta.” Như vậy thì hẳn đi mới có ý nghĩa.

“Người yên tâm.” Nếu thật có gì nguy hiểm, hẳn sẽ chạy lẹ hơn nàng là cái chắc!

“Không cần đi.” Giọng nói quen thuộc thành linh vang lên khiến hai người lập tức quay đầu. Chỉ thấy Thư Kỳ cả người đầy máu đang kiên định bước đến chỗ họ. Nhìn biểu tình lạnh nhạt trên gương mặt kia, thật giống như người vừa tìm được đường sống trong chỗ chết không phải là hẳn vậy.

“Thế nào, người có sao không? Có bị thương ở đâu không? Có đau ở đâu không?” Lưu Ly lo lắng sờ loạn trên người hẳn. Thấy hẳn cả người là máu, nàng gấp đến độ nước mắt thiếu chút rớt xuống.

Làm sao bây giờ, sao lại nhiều máu như vậy?

“Ta không sao, ta không chết dễ dàng vậy đâu. Đừng khóc.” Vì lo lắng cho nàng nên hẳn mới dốc toàn lực đánh bại đám thích khách kia. Giờ thấy nàng bình yên vô sự, hẳn cuối cùng cũng an tâm.

Vừa yên tâm, cả người hẳn cũng khuyu xuống, vừa vịn ngã vào lòng nàng.

“Người làm sao vậy? Đừng dọa ta nha!”

“Mệt quá.” Ngoại trừ nàng, ai nấy đều thấy được hẳn đang tìm cơ gần gũi. Vì sao hả? Chỉ cần nhìn khuôn mặt tươi cười vì vừa trộm sao được đó là biết.

“Mệt? Người không bị thương sao? Mấy người vừa rồi...”

“Ta không sao, chỉ cần nghỉ ngơi một đêm là được. Đừng lo lắng nữa.” Nàng lo lắng như vậy khiến hẳn rất vui vẻ, nhưng cũng cảm thấy đau lòng. Chuyện đêm nay nhất định đã dọa nàng sợ.

“Đúng, Lưu Ly người đưa Thư Tướng quân đến Cảnh Hoa Cung nghỉ ngơi đi, ta lập tức sai người chuẩn bị nước nóng và điểm tâm mang qua. Các người cứ từ từ cũng không sao, ngàn vạn lần đừng để Thư Tướng quân quá mệt mỏi.” Phó Kỳ chu đáo nói, sau đó liền thúc thời mang đám thị vệ rời đi.

Aiz, không vui chút nào. Chưa chơi được cái khỉ gì đã tàn tiệc. Thật muốn đến một lần nữa quá. Nhưng nếu hẳn nói vậy thì chắc chắn sẽ bị Lưu Ly bằm vụn.

“Người còn đi được không? Có cần gọi người qua khiêng hay không?” Nàng vẫn rất lo lắng hẳn.

“Nàng đỡ ta là được rồi.” Hẳn chỉ là muốn gần gũi với nàng mà thôi, không cần phải tìm một đồng người đến trang trí.

“Nếu không thoải mái thì nói nga, đừng cố chống đỡ. Mặt mũi thật ra cũng không đáng giá mấy văn tiền.” Để người ta khiêng vào phòng cũng không phải chuyện gì đáng xấu hổ, nhìn quần áo hẳn đây là máu kìa...

“Ta biết.” Bây giờ hẳn không cần phải lo lắng nàng sẽ chạy trốn nữa. Cho dù vị A Cửu ca trong miệng nàng xuất hiện cũng không cách nào cướp nàng đi khỏi hẳn, bởi vì trong lòng nàng đã bị hẳn chiếm cứ, ai cũng giành không được!

9. Chương 8

Chương 8.

Edit: Ring.

“Ta đi tìm thái y đến đây xem cho người. Người tắm rửa một chút trước đi, lát nữa ta trở lại.”

Đưa Thư Kỳ đến Cảnh Hoa cung, Lưu Ly bỏ lại một câu xong liền chạy biến.

Nhìn mình một thân toàn máu, Thư Kỳ nhanh chóng cởi xiêm y bước vào bồn tắm.

Đột nhiên một tiếng mở cửa rất nhỏ vang lên, nghe bước chân kia không giống Lưu Ly mà như là — “Thư ái khanh, nghe nói người bị tập kích nên trầm đặc biệt đến xem người có bị thương không. Ai nha nha, người đang tắm sao? Xem ra trầm đến thật không đúng lúc rồi, nha đầu Lưu Ly đâu? Nàng thế nào...” Đột nhiên cả người Hoàng Thượng chấn động, giống như có gì đó mắc nghẹn nơi cổ, nói một nửa liền ngừng lại.

“Thần bây giờ dung nhan không chỉnh, còn xin Hoàng Thượng đến tiền thính chờ một chút. Đợi vì thần tẩy sạch một thân máu tanh rồi lại đi bái kiến ngài.” Ngoài miệng nói như rất cung kính nhưng thật ra trong lòng lại đang chửi thề. Sớm không đến, muộn không đến, cố tình lại đến ngay lúc này. Lão đúng là biết chọn thời gian.

“Người... Người...” Hoàng Thượng khiếp sợ trừng mắt nhìn Thư Kỳ. Khối ngọc bội trên cổ Thư ái khanh không phải là...

Không chú ý đến ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào cổ mình, Thư Kỳ cố gắng đè nén sự không kiên nhẫn mãnh liệt trong lòng, nói tiếp: “Xin Hoàng Thượng đến tiền tẩm nghỉ tạm. Vì thần sẽ nhanh chóng chỉnh tề diện thánh, tuyệt không để ngài chờ lâu.”

“Sao người lại có khối ngọc bội đó? Đó là...” Đó là thứ hắc đã đưa ột nữ tử từng có một đoạn tình với mình nha, làm sao có thể ở trên người Thư ái khanh? Nhìn dung mạo hắc, chẳng lẽ —

Ngọc bội? Cúi đầu nhìn khối ngọc trên cổ mình, Thư Kỳ cười lạnh một tiếng.

Lão nhận ra khối ngọc nhật nguyệt này? Thật buồn cười, không phải lão đã sớm quên rồi sao? Sớm quên khối ngọc bội này, quên lời hứa hẹn khi xưa, cũng quên sự tồn tại của hắc!

“Đi ra ngoài.”

“Người...” Đúng rồi, nhất định là vậy. Hận thù trong mắt Thư Kỳ rõ như thế, sao hắc lại không phát hiện chứ?

~Khi Thư Kỳ đã ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt Hoàng Thượng, điều hắc nhìn thấy không còn là ngôi Cửu ngũ cao cao tại thượng thường ngày nữa. Trong mắt Hoàng Thượng có áy náy, cùng với nồng đậm... tiếc nuối mà hắc chán ghét?

“Con là con nàng?” Cũng là con hắc! Thư Kỳ là con trai hắc!

“Nàng?” Lão còn nhớ nàng sao? Hay chỉ nhớ rõ khối ngọc nhật nguyệt này mà thôi?

Chẳng lẽ Thư Kỳ không biết? Không, không thể nào. Nó chắc chắn là con trai của nàng, cũng là con của hắc. Ánh mắt nó cực kỳ giống hắc.

“Thư Linh, nàng là mẫu thân của con đúng không?” Thì ra đây là lí do vì sao hắc cảm thấy Thư Kỳ rất thân thiết. Hắc nên sớm nghĩ ra mới phải. Tiểu tử này bất tuân như vậy, thấy hắc giống như thấy kẻ thù, hắc cảm nhận được, chỉ là hắc vẫn xem đó như ‘nghe con không sợ cọt’ mà thôi, thì ra tất cả là vì hắc là một phụ thân vô trách nhiệm.

“Ông còn nhớ nàng sao?” Giọng Thư Kỳ đầy trào phúng. Người này đã quên mẹ con họ hai mươi lăm năm, giờ cứ nhiên còn mặt mũi nhắc đến tên nương. Mà điều hắc thật sự không muốn thừa nhận chính là, ông ta thậm chí— còn không biết sự tồn tại của hắc!

“Con hận trầm?” Đúng vậy, hận là đúng. Lúc trước nói muốn đón nàng vào cung, nhưng năm đó trong cung thay đổi quá lớn, Hoàng tổ mẫu lại qua đời. Ba năm sau khi hắc đi tìm nàng, Thư Linh đã chuyển đi rồi.

Hai mươi mấy năm qua không chút tin tức gì, bất luận hấn phái bao nhiêu người đi tìm, kết quả cũng chỉ có thất vọng.

“Hận ngài? Ngài đừng đường là ngôi Cửu ngũ, vi thần sao dám hận chứ?” Đối trá, vốn đã là đặc trưng của triều đình.

Hoàng Thượng tiếc nuối nén một hơi thở dài. “Con đúng là nên hận trẫm.”

Đối với Thư Kỳ, hấn chưa bao giờ thực hiện một chút trách nhiệm của người cha. Con oán trách hấn, hấn không có gì để nói. Chỉ là lỡ mất quá trình trưởng thành của Thư Kỳ, hấn cũng cảm thấy tiếc nuối mà.

“Phụ thân? Ông có tư cách đó sao?” Hấn vĩnh viễn cũng sẽ không thừa nhận chuyện đó. Hấn đã lớn rồi, không cần phụ thân. Trước đây không cần, sau này cũng vậy!

“Con trai, trên người con chảy máu của trẫm, đó là sự thật con không thay đổi được. Đời này con chính là con trai ta!” Dù tiếc nuối nhưng mắt bò mới lo làm chuồng ngựa chưa quá muộn.

Đứa nhỏ ưu tú như vậy là con trai hấn, là con trai ruột của hấn!

“Không phải, ông không phải cha tôi. Tôi không có phụ thân, từ khi sinh ra đến khi chết đi đều như vậy. Tôi nhất định sẽ không thừa nhận ông!” Là tên cầu Hoàng đế này hại chết mẫu thân, hấn vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho lão!

Vậy sao? Con hận hấn như vậy, nhưng vẫn đến bên cạnh hấn, chuyện này khiến hấn cảm thấy vui vẻ hơn bất kỳ điều gì. Ít nhất nó cũng cho hấn biết đến sự tồn tại của nó.

“Linh Nhi đâu?” Mẫu thân của con, cô nương xinh đẹp mê người kia, cũng là nữ nhân mà hấn yêu.

Thấy Thư Kỳ im lặng quay mặt chỗ khác, ngạo nghễ không nói một tiếng, trong lòng hấn đột nhiên cảm thấy căng thẳng, nhịn không được mà lớn tiếng: “Trẫm hỏi con Linh Nhi đâu?” Chẳng lẽ nàng đã...

“Ông nghĩ tôi sẽ để mẹ ở một mình sao?” Vì sao hấn lên kinh một mình, chẳng lẽ lão còn chưa rõ?

“Vậy ư? Linh Nhi nàng...” Cho dù là người đứng đầu một quốc gia nhưng vừa nghĩ đến nữ nhân mình yêu đã không còn trên đời, lệ, vẫn không thể khống chế được mà rơi. “Khi trẫm phái người đến Thạch gia trang đón, hai người đã không còn ở đó nữa. Hai mươi lăm năm nay, hai người đã đi đâu? Vì sao trẫm phái đi nhiều người như vậy đều không tìm được? Nương con chỉ là một thiếu nữ tử, sao nàng có thể mang con rời khỏi Thạch gia trang được?” Nếu bọn họ không rời khỏi đó, hấn đã sớm đón hai mẹ con vào cung.

Lão có tìm mẹ con hấn? Hừ, cho dù có thì lại thế nào? Lão mang đến cho họ sự khuất nhục, cực khổ vẫn là chuyện vĩnh viễn không thể thay đổi.

“Chúng ta là bị đuổi ra. Nương chưa thành thân đã sinh con, khiến gia tộc hổ thẹn. Hơn nữa ta sinh thiếu tháng nên thân thể suy yếu, vì có thể để ta sống sót, nàng không thể không rời khỏi Thạch gia trang đi khắp nơi tìm kiếm danh y.” Thư Kỳ lạnh lẽo cười, trong nụ cười lại mang mấy phần bi ai vô tận. “Ngay lúc nàng gặp được sư phụ ta, còn khiến hấn gật đầu đáp ứng giúp ta tặc mệnh, nàng cũng đã không được nữa rồi. Bệnh lâu ngày đã không còn cách nào chữa, ai cũng không cứu được.” Mà tất cả những điều này đều là vì lão. Nếu không tại lão, nương cũng đã không phải chịu cực khổ như vậy. Nếu khi đó lão đón mẫu thân đi sớm một chút, nàng cũng đã không phải một mình đối mặt cả gia tộc, đã không...

“Là lỗi của trẫm. Trẫm có lỗi với hai mẹ con con.” Hấn biết bây giờ có ảo não thế nào cũng không thể mang nữ nhân mình yêu trở lại, không thể xóa đi sự đau xót trong lòng con trai.

Thư Kỳ là cốt nhục của hấn nha, chẳng lẽ hấn không chỉ mất đi Linh Nhi mà ngay cả con trai cũng mất luôn sao?

“Bây giờ nói những lời này thì có ích gì? Nương cũng đã chết rồi, mà tôi vĩnh viễn sẽ không thừa nhận ông là cha!” Cho dù không giết được, ít nhất hấn còn có thể làm vậy để trả thù. Cả đời, hấn muốn cả đời cầu Hoàng đế này phải cắn rút lương tâm.

“Aiz, tính tình của con thật giống y nương con.” Hấn còn ép buộc được sao? Con chịu ở lại bên cạnh đã là ông trời ban ơn cho hấn rồi, cho dù nó không chịu nhận thì hấn cũng nên cảm thấy thỏa mãn.

“Người là... con Hoàng Thượng...” Ngoài cửa, Lưu Ly và thái y bị túm đến trùm mắt, cứng cả người, khiếp sợ không thôi vì tin tức vừa nghe được.

Thì ra Thư Kỳ là con trai Hoàng Thượng! Là con trai lưu lạc dân gian của Hoàng Thượng!

Khó trách hần lại muốn ám sát Hoàng Thượng, thì ra hần đã từng gặp phải chuyện đau xót đến mức đó.

“Thì ra ta còn có một Hoàng huynh.” Một giọng nói khác thình lình vang lên khiến mọi người lập tức quay đầu. Chỉ thấy người đang ngồi xổm bên chân Lưu Ly lúc này đứng là Phó Kỳ.

(R: tư thế huyền thoại, ngồi chồm hổm chống má nghểnh mỗ hống chuyện ==”. Nếu được cho xin thêm bạch bánh trắng vừa nhai vừa hống.)

Một trận im lặng kéo dài, sau đó Lưu Ly mới kinh hô “Người bị thương!”

Chỉ thấy ống tay áo Thư Kỳ hơi phiem máu. Mấy đóa hoa đỏ nổi trên ống tay áo màu trắng có vẻ phá lệ chói mắt.

Nàng không nói hai lời xông lên phía trước, vén ống tay áo hần lên. Một miệng vết thương đang rỉ máu khiến nàng thiếu chút nữa ngất tại chỗ, nước mắt cũng không nhịn được mà rơi xuống.

“Làm sao bây giờ? Miệng vết thương này rất lớn... Bây giờ có phải người đang hồi quang phản chiếu hay không? Nếu không sao vẫn còn tỉnh bơ như vậy?”

Hoàng Thượng, ngài mau tránh qua một bên đừng làm vướng chân ta. Thái y, ông mau tới đây xem giúp hần... Có phải hần sẽ chết hay không? Ông xem hần ngơ ngác không có bất kỳ phản ứng nào kia.” Nàng chọt chọt miệng vết thương trên cánh tay Thư Kỳ (ừ :v), ngoại trừ nhìn chăm chăm vào nàng, hần không có bất kỳ phản ứng nào khác, thậm chí mày cũng không thêm nhú nữa.

“Lưu Ly, người khoa trương quá.” Phó Kỳ nhìn không nổi nữa nên bước đến vừa đưa tay áo giúp nàng lau nước mắt vừa cười nhạo. Hần còn chưa thấy ai bị thương chút xíu như vậy mà chết a!

“Ta nào có khoa trương. Một hạ nhân trong nhà ta hồi xưa chỉ mới đập cục đá bị trầy chút thôi mà hôm sau đã chết rồi. Còn có một người hàng xóm cũng vậy, hần chỉ bị lưu manh đánh một chút, hai ngày sau đã phát hiện chết trong nhà.

Người nghĩ xem vết thương hần lớn như vậy, đương nhiên càng có khả năng xảy ra cái gì ‘lỡ như’. Nếu Thư Kỳ thật sự gặp chuyện không hay...” Nàng ngẩng đầu nhìn Thư Kỳ: “Nếu người dám chết, ta nhất định sẽ không cho người chết được nhắm mắt!” Oa... Nàng không muốn bị hần bỏ lại, nàng không muốn hần xảy ra chuyện.

Phó Kỳ trừng lớn mắt, vội vàng lôi kéo thái y qua xem ‘vết thương trí mạng’ bị bằng lỗ kim trên ngón tay út. Hần thật sự không muốn chết đâu.

“Người cút xa một chút cho ta. Bây giờ còn chưa đến lượt người làm phiền Hoa thái y!” Nàng vừa đẩy Phó Kỳ vừa không cho hần ngăn cản Hoa thái y xem bệnh cho Thư Kỳ.

“Không tới lượt ta?” Hần không dám tin chỉ vào mình: “Sao người không ngẫm lại xem. Hoàng huynh cao lớn như vậy, bị thương giống như là bị muỗi cắn mà thôi, căn bản chẳng ảnh hưởng gì nhiều. Nhưng người ta là đóa hoa được chiều chuộng nuôi dưỡng trong hoàng cung nhà. Người xem ta bị thương nghiêm trọng như vậy, nếu lỡ xảy ra chuyện gì không hay thì làm sao bây giờ?” Nói thế nào thì hần cũng tương đối nguy hiểm chứ.

“Người cái bông hoa loa kèn này dù chết một trăm lần cũng không liên quan đến ta!” Nếu hần dám làm phiền Hoa thái y nữa thì đừng trách nàng lập tức ngắt cái bông hoa loa kèn chỉ biết lãng phí lương thực là hần xuống.

“Sao người có thể làm vậy? Chúng ta không phải là đồng bọn sao? Sao người có thể có Hoàng huynh liên mất nhân tính!” Trái tim hần đau quá, Lưu Ly khiến lòng hần tổn thương.

“Người không nghe nói ‘xuất giá tòng phu’, ‘xem phu như trời’ sao? Ta sắp gả cho hần, tất nhiên phải lấy hần làm trọng.” Mà kẻ không thể làm chỗ dựa vững chắc, chỉ có thể làm đồng bọn thông đồng làm bậy...

không phải, là đồng tâm hiệp lực, ngẫu nhiên xoáy nhau một chút là hẳn đương nhiên không quan trọng bằng Thư Kỳ.

“Không phải người không muốn gả cho huynh ấy sao?” Thái độ của nàng sao lại thay đổi nhanh như vậy?

“Tự nhiên ta thấy gả cho hẳn cũng không tệ. Thế nào, không được sao?” Sắc mặt Phó Kỳ như vậy là sao nha? Thật muốn tát ột cái.

“Phụ hoàng, Lưu Ly muốn vứt bỏ con...” Hẳn đáng thương dựa vào Hoàng Thượng, hòng tranh thủ chút an ủi.

Nhưng Hoàng Thượng cũng không chút đồng tình với hẳn: “Sau này Lưu Ly chính là Hoàng tẩu của con, nhớ phải nghe lời nàng một chút.” Đây cũng là một kiểu bồi thường cho Thư Kỳ.

“Đừng mà...” Oa, hẳn thật đáng thương.

“Cái gì mà đừng. Nói cho người biết, ta gả Thư Kỳ là cái chắc rồi. Bắt đầu từ hôm nay người phải nghe lời ta, có cái gì vui nhất định phải lập tức đến nói ta biết, nếu có ai ăn hiếp ta, người cũng phải giúp ta đánh hẳn.”

“Người dứt khoát đi làm thổ phỉ luôn đi!” Từ khi nào mà con cưng của trời như hẳn lại lưu lạc đến tình trạng này? Mà phụ hoàng cư nhiên còn ngầm đồng ý với hành vi ăn hiếp trắng trợn của nàng.

“Người muốn nói sao cũng được, dù sao...” Đột nhiên một trận ho vang lên, Lưu Ly chưa kịp quay đầu lại đã rơi vào một vòng tay ấm áp.

“Không cần A Cửu ca của nàng nữa?” Mặc kệ ở đây có bao nhiêu con mắt đang nhìn, Thư Kỳ vẫn ôm nàng không chịu buông tay.

“Thương thể của người...”

“Nếu ta có gì không hay, nàng nguyện ý chết cùng ta sao?” Tình cảm của nàng dành cho hẳn có bao sâu?

Lưu Ly đột nhiên trầm mặt trừng mắt nhìn hẳn. “Không.” Xem hẳn đang nói lời ngu xuẩn gì vậy nha? “Chết rồi thì cái gì cũng không còn. Ta mới không tin mấy chuyện ma quỷ lừa đảo gì mà kiếp sau tiếp tục làm phu thê đầu. Ai biết thế giới sau khi chết là như thế nào, phải còn sống mới có cơ hội cùng nhau.”

“Hoàng huynh người ta là đang bày tỏ tình yêu với người nha. Sao người lại chậm tiêu như vậy chứ? Đúng là cái đồ không biết điều.” Phó Kỳ không khỏi lên tiếng trêu chọc.

Nếu đổi lại là hẳn, nhất định sẽ nói mấy câu còn ghê tởm hơn, để đối phương cảm động đến nước mắt nước mũi giàn dụa một phen. Như vậy nếu sau này có xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ có người tình nguyện làm quân cảm tử xuất lực đỡ cho hẳn.

Lưu Ly không cam lòng yếu thế trừng lại: “Người ta đây là ‘thành thật’, ai dối trá như người!”

“Ta dối trá?” Phó Kỳ ngơ ngác chỉ vào mình, trên mặt tràn đầy vẻ không dám tin.

“Suyt, đừng lớn tiếng như vậy. Người yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người giữ bí mật.” Haha, sắc mặt của hẳn thật thú vị.

“Oa... Hoàng huynh, nàng ăn hiếp đệ.” Hai mắt đẫm lệ ra vẻ đáng thương của Phó Kỳ khi nhìn thấy Thư Kỳ càng ôm chặt Lưu Ly liền biết ‘tình huynh đệ’ mỏng như tờ giấy giữa bọn họ không bằng ‘tình yêu’ rồi. Vậy chỉ còn —

“Phụ hoàng, Lưu Ly kia không lớn không nhỏ...” Sao phụ hoàng lại nhìn... Oa! Phụ hoàng cũng đứng bên phe Hoàng huynh bên kia, vậy hẳn phải làm sao bây giờ?

“Oa... các người đều ăn hiếp ta. Ta muốn rời cung bỏ trốn!” Uất ức máu mếu, hẳn liếc nhìn bọn họ một cái liền xoay người chạy ra ngoài.

“Rời cung bỏ trốn?” Thư Kỳ có chút khó hiểu, lại càng cảm thấy buồn cười. Tuy Phó Kỳ vẫn luôn dính với Lưu Ly hưng hẳn lại tuyệt không cảm thấy ghen tị, ngược lại còn có chút đồng tình cho Phó Kỳ nữa kia.

“Yên tâm!” Lưu Ly không thêm để ý mà phát phát tay, kéo hần đi vào phòng. “Hần nói muốn rời cung bỏ trốn, cũng thật sự trốn đi mấy lần rồi. Có điều qua mấy ngày thấy chán rồi lại chạy về thôi.”

Nàng dùng sức đẩy hần lên giường: “Bây giờ ngươi liền ngoan ngoãn nghỉ ngơi, có chuyện gì giao cho người khác làm là được. Dù sao ngươi bị thương nặng như vậy cũng chỉ vì ‘ai kia’ thôi. Chuyện tiếp theo giao cho ‘ai kia’ xử lý là được rồi.” Nàng quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Thượng vẫn còn ngồi chưa chịu đi, tin chắc ông già này cũng hiểu ‘ai kia’ nàng nói là ai!

Hoàng Thượng lắc đầu thở dài: “Nha đầu Lưu Ly nói đúng. Con cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, chuyện khác ‘ai kia’ sẽ xử lý.” Aiz, Hoàng đế này thật sự là càng ngày càng không có tôn nghiêm.

Nhưng dám làm ra chuyện như thế này với người của hần, đặc biệt người này còn là con ruột, hần nhất định sẽ truy cứu đến cùng.

~“Phó Kỳ, mấy ngày nay ngươi trốn đi đâu vậy? Sao ta không gặp?” Cái người vẫn luôn đột ngột xuất hiện như ma lại mất tích liên tục mấy ngày, đúng là khiến người ta cảm thấy không quen.

Phó Kỳ lập tức tiêu sái đến ngồi xuống bên cạnh Lưu Ly: “Ta rời cung đi ra ngoài.”

“Nga, ngươi rời cung... Cái gì? Ngươi rời cung trốn đi?” Gần đây có phải lỗi tai nàng có vấn đề hay không, sao cứ hay nhe được mấy lời kỳ cục? Không phải hần mới về chưa được bao lâu sao? Thế nào mà lại đi nữa?

“Đúng, ta rời cung trốn đi, bởi vì lại có người chọc đến ta...” Hần lấy trong lòng ra một cái túi giấy, mang kẹo hồ lô trong đó ra đưa cho nàng. “Tặng ngươi đặc sản của dân gian. Ta là tiến cung để thăm người và Hoàng huynh Tướng quân của ta.” Thăm người ta còn nhớ mang theo quà, lần này không ai dám nói hần không hiểu chuyện nữa rồi.

“Ai lớn mật như vậy, dám trêu ngươi nha? Bây giờ ngươi đang ở đâu? Dân gian chơi vui lắm đúng không?” Cắn một ngụm kẹo hồ lô, Lưu Ly vừa ăn vừa hỏi, khá là tò mò không biết tiểu Hoàng tử được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay là hần sẽ gặp được chuyện thú vị gì.

“Đúng, vui cực kỳ luôn. Nói cho ngươi nghe, bây giờ ta đang làm nghệ kỹ ở một kỹ viện cũng khá là nổi tiếng nha. Biệt danh là Thủy Tương Tử, dễ nghe lắm đúng không?” Hần hưng phấn cực kỳ.

“Nghệ kỹ? Đó không phải là...” Cô nương mới có thể làm sao?

“Đúng, chính xác. Ta nam phần nữ trang ra trận, là Tiểu Văn giới thiệu ta vào đó. Nơi đó thật sự rất thú vị, đặc biệt là Phụng Vân cô nương đã nhận ta, nàng đúng là một đại mỹ nhân tâm địa rất tốt.” Nếu không phải nàng lớn tuổi hơn hần, hần nhất định đã mang nàng về làm Hoàng phi rồi!

Bình thường hảo tâm sẽ không có kết cục gì tốt. Vị Phụng Vân cô nương kia không lâu nữa chắc chắn sẽ thấy vạn phần hối hận, hối hận vì đã ngu ngốc thu nhận tên Phó Kỳ này.

“Nàng biết ngươi là Hoàng tử không?” Gần đây Hoàng Thượng hay tìm Thư Kỳ bàn bạc gì đó, xem ra bọn họ rất bận. Nếu không thì Hoàng Thượng cũng đã hay chuyện con trai bảo bối của hần mất tích mấy ngày rồi. Mà nếu lại để hần biết con trai nam phần nữ trang đi làm nghệ kỹ nữa, tám phần là sẽ tức giận đến mức phái người đi tìm hần về trời lại đánh đòn.

“Đương nhiên là không. Tất cả mọi người ở đó đều không biết.” Nếu biết thì không phải hần đã sớm thất thân rồi sao? Tuy tuổi hần không lớn nhưng người muốn gả cho hần cũng đông lắm nha! “Đúng rồi, ngươi có muốn đến chỗ kia của ta chơi không? Ta gặp được một người rất giống ngươi nga!”

“Rất giống ta?” Thiệt hay giả, giống nàng, chẳng lẽ là nương?

“Không phải ngươi đang tìm nương sao? Ta nghi chính là nàng, thấy tuổi cũng khớp...” Còn chưa nói xong, cổ áo hần đã bị người ta túm.

“Mau mang ta đi!” Nương thật sự ở kinh thành, hơn nữa còn đề Phó Kỳ gặp được!

“VẬY... Đêm nay ta muốn đi chơi đêm với Phụng Vân tỷ tỷ. Ngươi thay ta làm việc, ta liền mang ngươi đi.” Đây là cũng một trong các nguyên nhân hần tiến cung tìm nàng. Không còn cách nào, hần đã lâu không đi chơi đêm rồi. Từ sau khi bị phụ hoàng bắt được lần trước, hần bị giam cầm đã lâu.

“Không thành vấn đề. Chỉ cần người dẫn ta đi tìm nương, chuyện gì ta cũng đáp ứng!” Nương, cuối cùng con gái cũng tìm thấy người rồi!

“Được, vậy đi thôi!” Phó Kỳ vui vẻ lôi kéo nàng đi, ngoài cửa cung đã có một chiếc xe ngựa chờ sẵn.

Hai người lên xe đi về phía Tây, vừa vặn lướt qua một chiếc xe ngựa màu xanh đen khác.

“Í? Đó không phải Phó Kỳ điện hạ và Trường Nhạc Công chúa sao? Gia, vừa rồi...”

Im lặng một lúc, sau đó xe ngựa lập tức chuyển hướng, chạy theo chiếc xe cách đó không xa.

~“Người xem, chính là người đó.” Vừa xuống xe ngựa, không để ý đến sắc mặt khó coi của Lưu Ly vì đường sá xóc nảy, Phó Kỳ lập tức chỉ vào thiếu phụ xinh đẹp đang đứng bên cửa hông bố thí thức ăn.

“Mọi người đều gọi nàng là Tam Nương, là một trong những bà chủ ở nơi này. Tất cả các cô nương thuộc Tử Vân Giản đều do nàng quản lý. Bình thường nàng rất tốt với mọi người. Nếu người có gặp nạn đến đầu nhập vào nàng, cam đoan là không thành vấn đề. Nhưng mà... Lưu Ly, người có đang nghe ta nói hay... Oa! Má ơi quý!” Sao Lưu Ly lại biến thành bộ dáng này?

“Ta không sao...” mới là lạ. Nàng khổ sở muốn chết, khúc đường đó thật là có đủ diên.

Bất quá, nàng sắp được thấy nương rồi.

Hắn nói tên người kia là Tam Nương, đó không phải khuê danh của nương. Nhưng bóng lưng kia, sườn mặt kia... thoát nhìn đúng là mẫu thân mà đã lâu nàng không gặp.

“Nương...” Nước mắt đột nhiên trào ra, nàng nhanh chóng phác lên ôm lấy người. “Nương, con gái tìm người thật cực khổ. Sao người lại ở đây tiêu dao một mình cũng không về thăm con? Thậm chí ngay cả phái người đưa một bức thư cũng không có. Sao người lại nhẫn tâm như vậy, người không cần Lưu Ly nữa sao?”

“Lưu Ly?” Tam Nương cứng ngắc nhanh chóng xoay người. “Con là... Lưu Ly? Nhóc Lưu Ly?” Nàng không dám tin mà kinh hô.

Tiếng gọi bi thương của Lưu Ly thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh. Mà trong xe ngựa cách đó không xa lại đang trong tình trạng kinh ngạc.

“Vị phu nhân kia nhìn khá là quen mắt. Giống như... đúng rồi, nàng không phải là năm đó...” Hắn nhìn về phía chủ nhân.

Hầu hạ chủ nhân bao nhiêu năm, chuyện phong lưu của chủ nhân, hắn tự nhiên cũng biết chút đỉnh.

Chỉ thấy nam tử kia sầm mặt, không chớp mắt nhìn chăm chú cảnh tượng cách đó không xa. Thậm chí khi hai người đã vào nhà hết rồi, ánh mắt hắn vẫn chưa thu lại.

“Gia, nếu đúng là vậy, Trường Nhạc Công chúa không phải có thể là...”

“Chuyện này đừng phô trương, chúng ta đi về trước.” Không nên như vậy, ông trời không nên trêu cợt hắn như vậy mới đúng!

10. Chương 9

Chương 9.

Edit: Ring.

“Phó Kỳ, ta cảm thấy không ổn.” Lưu Ly bất an nhìn bản thân được trang điểm tỉ mỉ, quần áo đẹp đẽ.

“Ta cảm thấy người đẹp lắm nga, giống như tiên tử vậy.” Quả nhiên người đẹp vì lụa.

“Ồ, cảm ơn, nhưng ta vẫn cảm thấy làm vậy không tốt lắm.”

“Đừng như vậy, ta sẽ cảm kích người cả đời mà.” Đã tới mức này rồi, hẳn tuyệt không thể để nàng chạy trốn. Trong một gian phòng thanh lịch, Phó Kỳ đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lưu Ly, vô cùng chân chó mà nịnh nọt.

“Nếu để Thư Kỳ biết ta chạy đến đây làm nghệ kỹ, hẳn nhất định sẽ tức chết. Gần đây hẳn bạn như vậy, ta không nên gây chuyện làm phiền hẳn.”

“Yên tâm, chỉ cần người không nói, ta không nói, ai biết người chạy đến đây làm nghệ kỹ một ngày. Dù sao tính tình hẳn như vậy là không thể nào đến nơi này ăn chơi đàn điểm, hơn nữa người trang điểm thành như vậy cũng sẽ không ai nhận ra. Đừng lo lắng nữa, ta lấy kinh nghiệm người từng trải nói cho người, chuyện này thật sự rất thú vị. Có thể nghe được rất nhiều bí mật nhà người ta, nói không chừng sau này còn lời ra xài được nữa.”

Lưu Ly tiêu hóa dần lời nói của hẳn: “Uy hiếp sao?” Sau này nếu có chuyện gì thì lời mấy bí mật đó ra uy hiếp người ta đúng không?

“Nói uy hiếp khó nghe quá, phải nói là trao đổi điều kiện. Chúng ta là người lương thiện, sao mà biết uy hiếp người khác nha!” Những lúc thế này hẳn giỏi nhất là giả vờ vô tội.

“Đúng nha, nếu người không ‘lương thiện’ thì sao ta lại ở chỗ này, lại làm sao mà phải trang điểm như vậy?” Nàng căn bản chính là gặp phải thổ phỉ. Sớm biết vậy đã không xúc động mà nói cái gì cũng đáp ứng hẳn. Đối mặt với tên Phó Kỳ ranh nhất là ‘được đăng chân lân đăng đầu’ này, nàng nên cò kè trả giá một phen mới là hành động sáng suốt.

Nếu không phải nàng vội vã tìm nương mà nói thì cũng đã không đến mức mất lý trí như vậy.

Nghe lời châm chọc như vậy, Phó Kỳ ngượng ngùng cười gượng.

“Nếu không thì vầy đi, ta làm việc cùng người nửa canh giờ, khi đó người hơi quen rồi ta mới đi chơi, chịu hông?” Hẳn đã nhượng bộ lắm rồi, nếu nàng còn không cảm kích thì... thì hẳn cũng không thể làm gì, dù sao cũng không thể ép nàng ra ngoài gặp khách đi!

Bây giờ nàng là thê tử chưa cưới của hoàng huynh, mà phụ hoàng cảm thấy thiếu sót với hoàng huynh nhất định sẽ thiên vị. Chỉ tội cho tiểu Hoàng tử vốn được sủng ái là hẳn giờ chỉ có thể chuyển qua lãnh cung. Mặc kệ hẳn như thế nào cũng không bằng một ngón tay của hoàng huynh. Cho nên ông trời phù hộ Lưu Ly ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy, nếu không, có thêm một người đến ức hiếp, hẳn sẽ càng đáng thương.

“Chỉ có nửa canh giờ, tiếp theo liền tự mình đi tiêu dao khoái hoạt, mặc kệ sống chết của ta.” Oán hận trừng mắt Phó Kỳ đang nam phần nữ trang trước mặt, nước mắt thật vất vả mới ngừng phảng phất như lại muốn tràn mi.

“Được rồi, cùng người một canh giờ.” Ôi, ai bảo nàng dùng ánh mắt ‘người có lỗi với ta, ta muốn đi mách mọi người người ăn hiếp ta’ nhìn hẳn. Thế lực xấu nắm quyền, cho dù hẳn to gan lớn mật đến mức nào cũng không dám đem mạng nhỏ ra đùa giỡn.

“Tốt, vậy nhanh đi trang điểm đi!” Mưu kế đã đạt được, Lưu Ly lập tức khôi phục khuôn mặt tươi cười.

Bị lừa... Bị lừa... Hẳn... bị lừa!!!

~“Lưu Ly, người ít nhất cũng kính một chén rượu có được hay không?” Phó Kỳ cầm quạt tròn đáng thương nhìn Lưu Ly vừa ngồi xuống liền không chịu đứng lên.

“Không.” Nàng trả lời dứt khoát, ngón tay ngọc thông thả vuốt đàn, hoàn toàn làm một nghệ kỹ đúng nghĩa — ngoại trừ hiển nghệ, cái gì cũng không chịu làm.

“Nhưng mà đám quý hào sắc tự nhận là văn nhân nhã sĩ này đều bị người mê hoặc hết rồi. Người còn không cho chút mặt mũi, chỉ sợ là bọn họ sẽ gây sự.” Mà hẳn cũng xui xẻo theo, muốn chạy cũng không được, không phải chỉ vì lo lắng cho nàng thôi sao! Aiz, bây giờ ngấm lại, hẳn đúng là tự làm tự chịu mà, nói không chừng không nhờ nàng còn thoải mái hơn một chút.

“Vậy để họ ằm ỉ đi, nếu có thể đánh một trận lại càng tốt, ai thắng ta liền kính hẳn một ly.” Nàng không chút suy nghĩ nói.

Cũng chỉ là dùng phiến lụa mỏng che mặt, lại ngồi đánh đàn trước cầm, những người đó liền xem nàng như mỹ nữ tuyệt sắc đa tài đa nghệ, muốn tranh nhau nhìn vẻ đẹp của nàng.

Nếu Thư Kỳ thấy bộ dáng hiện tại của nàng, không biết có thích nàng thêm miếng nào hay không... Không, hẳn sẽ tức chết, hẳn nhất định sẽ tức giận đến muốn bóp nàng chết tươi!

Càng nghĩ càng cảm thấy khủng bố, nàng dứt khoát rời đi ngay bây giờ thì hơn, miễn cho thật sự bại lộ bị hắn biết, vậy nàng sẽ thật sự khóc không ra nước mắt, hối hận vô cùng!

“Í, xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói Phó Kỳ kéo suy nghĩ đang trôi dạt của nàng trở về. Chỉ thấy một đám quan binh thoát nhìn rất có tổ chức rào rạt bước vào, khiến một đám tân khách, nghệ kỹ, nha hoàn khủng hoảng một trận.

Xem bộ dáng đám quan binh này, giống như là đến tóm phạm nhân tội gì nghiêm trọng lắm vậy.

“Là hoàng huynh!” Nhìn thấy Thư Kỳ đứng đầu, Phó Kỳ lập tức đưa quạt lên che mặt, một tay còn không quên kéo Lưu Ly đang sững sờ: “Nhanh lên, chúng ta trốn mau.” Nếu như bị tóm, nhất định sẽ chết.

~“Thư Tướng quân, người đây là ý gì?” Tả Thừa tướng bị quan binh bắt lại không vui gầm lên, vạn vạn không ngờ người quyền thế khuynh thiên như mình cũng sẽ có một ngày như vậy.

“Trong lòng ông biết rất rõ. Người đâu, dẫn đi!” Thư Kỳ cũng không nói nhiều, dù sao không lâu nữa lão cũng sẽ biết mình nhận được hình phạt gì.

Liếc mắt thấy hai bóng dáng đang lén lút muốn chạy trốn, hắn nháy mắt, ngay sau đó — bọn họ bị bao vây!

Thảm, bị phát hiện!

Chộp cái nắp nồi lên, Phó Kỳ ngay thơ muốn dùng nó để che mặt Lưu Ly. Nhìn bản mặt Diêm La Vương của hoàng huynh, hắn rất sợ hoàng huynh sẽ tức giận đến mức thất thủ bóp chết bọn họ!

Hắn còn trẻ, hậu cung ba ngàn còn chưa có lập, thật sự là không muốn đi gặp các đời tiên hoàng sớm như vậy đâu, đặc biệt là chết trong tay hoàng huynh của mình, vậy thật sự là rất bi thảm!

“Bỏ cái đó xuống.” Thư Kỳ trầm giọng ra lệnh, tầm mắt mọi người gần như đều tập trung trên người hai cô nghệ kỹ kia. Lấy tình thế trước mắt mà xem thì bọn họ dù có mọc cánh cũng không bay khỏi đại sảnh này được.

Xong rồi, lần này thật sự xong rồi!

Lưu Ly cúi đầu, trong lòng bắt đầu tụng kinh siêu độ ỳnh. Chỉ mong lát nữa sẽ không chết quá khó coi, nàng còn muốn được toàn thây.

“Vì sao phải trốn?” Nhìn chằm chằm hai gương mặt tuyệt mỹ trước mắt, Thư Kỳ vẫn bình tĩnh, không hề bị sắc đẹp mê hoặc.

Nếu không phải trong lòng có quỷ, các nàng chỉ cần ngoan ngoãn đứng yên, hẳn sao có thể đặc biệt chú ý?

Trong lòng Lưu Ly và Phó Kỳ thâm kinh hãi. Chẳng lẽ hắn không nhận ra họ? Ừ, cũng có thể lắm, đây vẫn là lần đầu tiên nàng trang điểm thành như vậy, mà Phó Kỳ nam phần nữ trang lại càng khó nhận ra. Thật sự là quá tốt!

Có điều chưa được bao lâu, sự hưng phấn của nàng lại bị nghi kỵ thay thế. Lưu Ly bất bình nghĩ, hẳn thật sự không nhận ra nàng sao? Tốt xấu gì nàng cũng là thê tử chưa cưới của hắn, sao mới trang điểm một chút là hắn đã không nhận ra? Như vậy còn dám nói thích nàng!

“Ta mót quá, vội vàng muốn đi nhà xí. Mong Tướng quân hiểu cho!” Đáng giận, dám không nhận ra nàng!

Phó Kỳ sùng bái nhìn Lưu Ly, không ngờ trong tình huống nguy cấp như vậy mà nàng còn có thể nghĩ ra lý do hợp tình hợp lý đến vậy. Hắn đúng là đã tìm đúng người rồi, lần này không cần phải lo lắng sẽ bị lộ da róc xương nữa!

“Không làm chuyện đuổi lý mà lại muốn chạy trốn?”

Trong lời Thư Kỳ có trêu tức. Trong lòng hai kẻ làm chuyện xấu lại đồng thời giật thót.

Hắn biết rồi?

“Người đâu, mang hai vị ‘cô nương’ này về luôn!” Ra lệnh một tiếng, mấy thanh đao lập tức đặt lên cổ bọn họ, đả ngộ y như mấy đại thần vừa rồi bị giải ra ngoài.

Sao... sao có thể như vậy?

~Hoàng cung, trong một uyển phòng lịch sự tao nhã, hai ‘cô nương’ được cho ‘mời’ về bị nhốt trong đó, bốn mắt nhìn nhau.

“Đừng trông ta, ta cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy nha!” Ai biết hoàng huynh lại đột nhiên mang binh xông vào Tử Vân Giản. Lần đầu tiên mang Lưu Ly ra ngoài làm chuyện xấu đã bị tóm, hắn cảm thấy mình thật đáng thương! Lần này không bị lột một tầng da mới là lạ! Quan trọng hơn là chuyện đi chơi đêm của hắn và Phụng Vân tỷ tỷ cũng xù luôn!

Lưu Ly tiếp tục trừng mắt nhìn Phó Kỳ, có xúc động muốn làm thịt hắn.

“Aiz, ta cũng không muốn như vậy mà.” Hắn cũng là bất đắc dĩ nha!

“Người cũng không muốn như vậy?” Nàng nhịn không được mà cười khẩy: “Người hắn nên ở lại cùng chịu nạn với ta mới phải. Nhưng mà bây giờ người đang làm cái gì? Người cứ nhiên muốn bỏ lại ta mà chạy trốn một mình!” Nay mà là chị em tốt cái quỷ gì, mới chút chuyện nhỏ như vậy đã bỏ nàng lại. Hắn còn dám nói có gì hắn sẽ chịu trách nhiệm!

Phó Kỳ đang đặt một chân lên cây hô to oan khuất. “Ta không trốn không được! Người là người trong lòng hoàng huynh, huynh ấy tất nhiên sẽ không làm gì người. Mà ta thì chỉ là một tiểu đệ nhỏ xíu thôi, bình thường huynh ấy đã không nhìn ta vừa mắt, lần này không hủy hết xương cốt cả người ta mới là lạ đó!”

Giống như bất mãn vì hắn và Lưu Ly quá mức gần gũi nên mỗi lần hoàng huynh thấy hắn liền lạnh mặt. Lần trước còn cảnh cáo không cho hắn tiếp tục làm hư Lưu Ly, cũng không giấu lại là ai làm hư ai. Bây giờ đã xảy ra chuyện như vậy, nếu hắn không nghĩ cách đào tẩu cho nhanh thì sẽ khiến phụ hoàng phải người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Hắn cũng không muốn làm đứa con bất hiếu.

“Người rõ ràng là đang sợ! Vì an nguy của bản thân mà mặc kệ ta, người chạy ra ngoài nhất định sẽ bị tóm!” Nàng muốn nguyên rửa cái tên không có đạo nghĩa này.

“Lưu Ly...”

~Một tiếng sau, hai bóng người đã thương lượng với nhau xong đang lén lút cẩn trọng leo lên cây đại thụ ngoài cửa sổ.

“Sao người cứ run run hoài vậy? Như vậy rất nguy hiểm!” Lỡ như liên lụy hắn thì sao?

“Ta cũng không muốn nha, nhưng là... Ai nha, ta bị nhánh cây móc rồi!” Lưu Ly nhỏ giọng gọi đồng bọn lại, thấy Phó Kỳ hai ba cái đã nhảy xuống, nàng nhất thời có cảm giác ‘sẽ bị bỏ lại’.

“Chỉ là móc phải vấy thôi mà, gỡ ra là được rồi. Nhanh lên, chần chừ nữa là hoàng huynh sẽ trở lại đó!” Đến lúc đó kết cục của bọn họ sẽ rất khó coi.

“Cũng tại người, kêu ta giúp người làm việc. Nếu ta chết, ngàn vạn lần phải nhặt xác giùm ta.” Nàng vừa leo xuống vừa oán hận. Vừa nghĩ đến sắc mặt Thư Kỳ, nàng liền cảm thấy giống như có từng cơn gió lạnh thổi qua. Khủng bố nha!

“Người nhặt xác giùm ta còn tương đối có khả năng...”

“Làm trò, người là Hoàng tử nha. Hơn nữa nói gì thì người và Thư Kỳ cũng có quan hệ huyết thống, hắn dù có khát máu đến mức nào cũng không đến mức khai đao với người.” Mà kết cục của ‘người ngoài’ như nàng thì lại khó nói.

“So sánh với Lưu Ly cô nương người thì ta trong lòng hoàng huynh chỉ là một hòn đá nhỏ không đáng để mắt thôi.” Hơn nữa còn là loại ven đường một đồng.

“Giọng người sao lại là lạ? Ta — Ui da!” Lão đảo một cái, Lưu Ly liền té từ trên cây xuống. Cũng may cách mặt đất chỉ có một thước mà thôi, khoảng cách như vậy còn không đến mức làm nàng bị thương.

“Phó Kỳ, kéo ta một...” Nàng ngẩng đầu, khi nhìn thấy rõ người trước mắt thì thiếu chút nữa đã cắn lưỡi tự tử. Hấn, hấn... Thư Kỳ!

“Tiểu Vương ta là rất muốn kéo người một phen, nhưng ta sợ vừa đưa tay ra là sẽ mất luôn cái tay a.” Mấy lưỡi dao đặt trên cái cổ mảnh khảnh, yếu ớt của Thư Kỳ. Nhìn tình thế trước mắt, hoàng huynh rất có thể sẽ sai người cắt luôn tay hấn.

Oa... Hấn thật đáng thương.

“Người, người làm sao có thể...” Xong đời, nàng sắp chết.

“Làm sao có thể trở lại sớm như vậy đúng không?”

Thư Kỳ mặt không chút thay đổi kéo nàng dậy. Giọng nói vẫn trầm thấp như bình thường, nhưng chính vì bình thường như vậy nên mới khiến Lưu Ly bọn họ cảm thấy... không bình thường. ‘Bình yên trước cơn bão’ chắc là để chỉ tình trạng hiện tại!

“Cái kia... Những người đó phạm phải tội gì? Bây giờ tình hình thế nào rồi? Nghe nói trong tay người còn có rất nhiều người, vậy người có bị thương không? Mọi chuyện xong hết rồi sao? Người có mệt hay không?” Lưu Ly nhanh miệng hỏi liên tục, hòng dời lực chú ý của hấn đi.

“Tả Thừa tướng bọn họ cùng địch quốc mưu đồ muốn đoạt ngôi vị Hoàng đế, nàng nói tội này có lớn hay không? Y theo pháp luật thì toàn bộ những người liên quan đều sẽ bị trảm, thậm chí có thể tru di cửu tộc.” Nói đến chuyện khiến người ta sợ hãi như vậy mà mặt hấn vẫn không biến sắc.

“Soán vị? Tên mập kia? Nhìn hấn tuổi cũng một đồng, sắp vào quan tài rồi mà còn muốn làm Hoàng đế?” Có lầm hay không nha! Đang yên đang lành tự nhiên tìm tội chịu làm cái gì, đầu óc hấn có vấn đề sao? Nghĩ cũng biết làm Hoàng đế chẳng hay ho gì, mà muốn đá một Hoàng đế xuống lại càng không dễ dàng. Nói không chừng góc áo còn chưa đụng vào ghế rồng thì đã ngủm rồi!

“Lưu Ly, người nói như vậy rất tổn thương người ta nga! Ta thay mặt Tả Thừa tướng bọn họ đau lòng một chút xiu.” Phó Kỳ nói xong liền ôm ngực, bộ dáng như chịu đả kích.

Hấn không mở miệng còn đỡ, vừa mở miệng liền xui xẻo.

“Người thuận tiện thay bọn họ chịu hình thì sao?” Lời lạnh lùng nói ra từ miệng Thư Kỳ, ngay lúc hai người bọn họ còn chưa kịp hiểu, đã thấy bốn gã thị vệ đã đi đến bên cạnh Phó Kỳ, mà mấy lưỡi dao vốn đặt trên cổ cũng bỏ hấn mà đi.

“Phụng hầu dụ Hoàng Thượng, thỉnh Phó Kỳ diện hạ về tẩm cung nghỉ ngơi.” Ngự khí của thị vệ vô cùng cung kính, nhưng cũng có cảm giác uy hiếp như chuẩn bị cưỡng ép túm hấn về.

“Về tẩm cung nghỉ ngơi?” Trên mặt Phó Kỳ hiện lên vẻ hoài nghi. Chẳng lẽ hoàng huynh không tức giận, chỉ phá hỏng kế hoạch ‘bỏ cung trốn đi’ của hấn là nguôi giận rồi? Xem ra hấn vẫn luôn hiểu lầm hoàng huynh, thật ra huynh ấy đối với đệ đệ này vẫn là có tình cảm tay chân. Bây giờ tương đối đáng thương chính là —

“Ánh mắt đỏ của người là thế nào?” Phó Kỳ đáng giận, cư nhiên gặp may mắn như vậy? Đây rất không có thiên lý nha!

“Hôm khác gặp lại. Lưu Ly, người phải bảo trọng nga!” Vẫy vẫy tay, hấn thật sự cứ vậy mà đi.

Giỡn chơi sao, không thừa dịp hiện tại mau chạy trốn, chờ hoàng huynh thay đổi chủ ý, hấn liền xui xẻo! Lửa giận của hoàng huynh liền giao cho Lưu Ly phụ trách dập tắt, mà hấn tuổi còn nhỏ, không thể tùy tiện nghịch lửa, miễn cho không cần thận lại thành tự thiêu.

Mất thấy Phó Kỳ chạy như bay biến mất trước mắt, Lưu Ly nhất thời cảm thấy mình thật bi thảm. Nếu không phải Thư Kỳ đang túm chặt nàng, nàng chắc chắn cũng đã chạy theo rồi.

“Nếu người dễ dàng bỏ qua cho Phó Kỳ như vậy thì lại càng không nên làm gì ta.” Nàng sợ chết, đương nhiên không hy vọng hắn làm gì mình. Nhưng mà như vậy cũng có nghĩa — hắn căn bản không thèm để ý! Hắn không thèm để ý nàng làm chuyện gì! Nói đơn giản hơn chính là hắn tuyệt không để ý nàng!

A

Làm sao bây giờ? Nàng không muốn hắn không cần mình, nhưng cũng không hy vọng mình bị trừng phạt, nàng nên làm sao mới tốt nha?

“Dễ dàng bỏ qua? Không, ta sao có thể dễ dàng bỏ qua tiểu tử đó được.” Tay hắn còn đang vuốt mặt nàng. “Mang nàng tới đó thì thôi đi, cứ nhiên còn cho nàng làm cái loại việc này... Ta mới sẽ không dễ dàng bỏ qua nó như vậy.” Hắn muốn khiến tiểu tử thối kia sống không bằng chết.

“Nhưng mà người cho hắn về... Chẳng lẽ có âm mưu gì đang chờ hắn?” Có thể sao? Có điều lấy trình độ tin tưởng Thư Kỳ của Hoàng Thượng hiện tại thì đúng là rất có khả năng vì hắn mà hy sinh Phó Kỳ.

Thư Kỳ chỉ cười nhạt.

“Tiểu tử kia ham cái gì, có hình phạt nào tốt hơn để hắn nghỉ ngơi ba tháng sao?” Theo hắn phỏng đoán thì một tháng đã đủ cho nó chịu.

“Ba tháng?” Nghỉ ngơi? A, người này đủ độc ác! “Không đến nửa tháng là hắn đã điên rồi.”

Hình phạt này quả thực rất thích hợp với Phó Kỳ. Ai cũng biết hắn căn bản không thể ngồi yên, lần này muốn hắn bị giam cầm ba tháng... Ha, nàng đột nhiên rất muốn đi thăm hắn nga! Một khi cho hắn biết ‘ngày lành’ của mình sắp tới... Ha, hắn nhất định sẽ nhảy lên nóc nhà.

“Ồ, sao lại nhìn ta như vậy?” Lưu Ly đột nhiên phát hiện ánh mắt Thư Kỳ nhìn mình thật khủng khiếp, giống như là đang nhìn con mèo vờn.

Đúng rồi, đã biết kết cục của Thư Kỳ, vậy còn nàng?

“Làm nghệ kỹ vui không?” Giọng hắn thật nhẹ thật êm, nhưng bàn tay đặt trên cổ nàng lại giống như có thể chấm dứt mạng nhỏ của nàng bất kỳ lúc nào.

“Ồ, tuyệt không thú vị. Ta chỉ ngồi đánh đàn thôi, cái gì cũng không có làm. Ngay cả mặt cũng không để người ta thấy rõ ràng, cho nên...” Hắn liền đại nhân đại lượng dừng chấp nữ tử mà tha cho nàng đi!

“Nói vậy là ta không thể trách nàng rồi?”

Cho dù rất muốn gật đầu nói phải, nhưng nàng không dám. Nhớ lần trước cùng Phó Kỳ đến phường cá cược đi chơi nhỏ nhỏ một chút, hắn đã khiến nàng đổ xúc xắc liên tục ba ngày ba đêm không nghỉ. Nếu lần này lại chọc hắn không vui, nói không chừng sẽ kêu nàng đi đàn hết ba ngày ba đêm, đến lúc đó ngón tay của nàng nhất định sẽ tàn phế.

“Nếu không phải ta sót ruột tìm nương thì ta cũng đã không miễn cưỡng bản thân mình đáp ứng hắn.” Nàng đáng thương cúi đầu, hai tay rảnh rỗi liền đùa với búi tóc đen xỏa trước ngực.

“Miễn cưỡng?” Không phải nàng chơi rất vui vẻ sao?

“Phải, ta biết nếu người hay thì nhất định sẽ rất tức giận. Nếu không phải Phó Kỳ uy hiếp ta, ta sao có thể đi làm loại chuyện như vậy. Cho dù muốn đi thì cũng phải nữ phần nam trang làm khách nhân mới... Ó, ý ta là cho dù muốn đi cũng sẽ đi cùng người.” Sớm biết hắn vừa khéo đi bắt người như vậy thì nàng chết cũng sẽ không đáp ứng Phó Kỳ đi giúp hắn làm việc, ít nhất cũng không phải hôm nay.

“Ta biết nơi đó không phải chỗ xấu xa gì, có điều ta không hy vọng nàng giả làm nghệ kỹ, cho dù chỉ trong chốc lát cũng không được.” Nếu nàng thật muốn đi, hắn sẽ mang nàng đi. Dù sao chỗ đó không chỉ có nam nhân mới đi, một số cô nương tác phong hơi lớn mật một chút cũng sẽ vô giúp vui. Bất quá cũng may nàng không đi thanh lâu kỹ viện, nếu không hắn chắc chắn sẽ lột lớp da chó của Phó Kỳ!

“Đúng rồi, đúng rồi. Chỗ đó thật sự không xấu, hơn nữa có nương ở đó người người đều xinh đẹp như hoa, còn đa tài đa nghệ khiến người ta yêu thích vô cùng. Ta thấy rất nhiều người đều là...” Khoan đã, hắn cũng là nam nhân, như vậy nàng nói với hắn mấy lời này không phải là đang cổ vũ hắn đi hay sao?

“Rất nhiều người thế nào?” Thấy sắc mặt nàng thay đổi, trong cái đầu nhỏ kia lại nghĩ tới đâu rồi?

“Người...” Có phải hần đã đi nhiều lần rồi hay không? Nhưng theo kết quả nàng hỏi thăm được thì hần giống như chưa từng đi nha! Toàn kinh thành cũng chỉ có một nhà nghệ kỹ đó mà thôi, hần hần là sẽ không...

“Hửm?” Thư Kỳ nhú mày chờ nàng hỏi hết. Bộ dáng như có thiên ngôn vạn ngữ nhưng lại không hỏi được của nàng đúng là đáng yêu tợn.

“Cái kia... Thật ra chỗ đó không vui chút xíu nào, thật sự rất nhàm chán. Chỉ là hôm nay vừa vặn là ngày phát lương nên mới đông đúc vậy thôi. Đồ ăn ở đó dở muốn chết, ca múa lại khó coi, đặc biệt người xem họ còn không mời được người mà phải để Phó Kỳ nam phần nữ trang ra trộn. Người bình thường vào đó chỉ có tức chết mà thôi, người tốt nhất cũng dừng đi, miễn cho tiền mất tật mang, lỗ biết bao nhiêu nha!”

Cho dù chỗ đó thật rất êm, khiến người ta lưu luyến quên đường về nàng cũng phải nói thành rất nhàm chán mới được, nếu không lẽ như hần coi trọng cô nương nào trong đó thì nàng làm sao?

“Nàng đang ghen?” Trong lòng nàng đã không thể thiếu hần rồi đúng không?

Hần giống như rất vui vẻ? “Không được sao?” Tuy chuyện này còn chưa xảy ra nhưng nàng biết đạo lý phải phòng ngừa chu đáo. Nếu không đợi đến khi thật sự có chuyện rồi thì chỉ sợ nàng sẽ khóc không ra nước mắt.

“Có thể. Nàng muốn ghen thế nào cũng được.” Nhẹ đưa tay nâng mặt nàng lên, môi hần mới hạ xuống.

“Ồ! Nơi này là...” Trời a, sao hần lại làm chuyện xấu hổ này với nàng, tuy là không ghét... Được rồi, thì cũng thích, nhưng đây là ở ngoài nha! Nếu có người đi qua không phải sẽ mắc cỡ chết người sao.

“Đừng lo, không có lệnh của ta, ai cũng không được đến đây.” Cho dù là trong cung, chỗ này cũng là địa bàn của hần, ngay cả Hoàng Thượng cũng bị cản ở ngoài, ai còn dám tùy tiện bước vào?

“Nhưng có trời thấy, hoa cười, gió đồn đại...” Nàng càng nói càng muốn cười “A, nhột.”

“Đừng trốn.”

“Nhưng mà rất nhột.” Không biết vì sao, hần vừa hôn nàng, nàng liền cảm thấy là lạ, giống như có một cảm giác xôn xao trong cơ thể khiến nàng phải nhích tới nhích lui.

Hần dứt khoát giữ chặt nàng, nụ hôn nhẹ dần trở nên sâu sắc.

“Ngại quá, quá rầy một chút nga!” Phó Kỳ vốn đã rời đi đột nhiên hiện thân, sau lưng đi theo mấy công công. Nhìn thấy cảnh tượng thân mật trước mắt nhưng hần cũng không chút ý tứ muốn lãng tránh, ngay cả mắt cũng luyến tiếc mà không chớp lấy một cái, sợ bỏ qua hình ảnh gì thú vị.

“Người lại tới làm cái gì?” Thối, dám ngắt ngang chuyện tốt của hần. Phó Kỳ này đúng là thiếu giáo huấn! Hần quyết định sửa ba tháng lại thành nửa năm!

“Có thánh chỉ, ta đưa thánh chỉ đến giúp hai người.” Thật ra là muốn vô giúp vui, nhìn xem có chuyện gì phát sinh hay không. Mà lần này đúng là bị hần nhìn đến chuyện tốt, há!

“Có khi nào là phụ hoàng lại muốn tặng cái gì hay không?” Chỉ mấy ngày nay thôi mà phụ hoàng đã ban thưởng một đồng thứ cho hoàng huynh bọn họ rồi, khiến hần thấy được mà phi thường bất bình. Cùng là con nhưng sao đãi ngộ lại khác nhau đến vậy nha!

“Thư Tướng quân, Trường Nhạc Công chúa thỉnh tiếp chỉ.” Công công cười như Phật Di Lặc mà nhìn bọn họ, khiến người ta vừa nhìn đã biết là hần đến thông báo hỉ sự, khiến Phó Kỳ lại càng bực mình.

“Không cần đọc! Không cần đọc! Không ngờ phụ hoàng lại bất công như vậy. Đều là con như nhau, vì sao đãi ngộ lại khác nhau đến thế?” Càng nghĩ càng giận. Vốn người phụ hoàng sủng ái nhất là hần, mà bây giờ đã thành hai kẻ kia... Thật là không công bằng!

“Điện hạ –“ Công công Phật Di Lặc cứng mặt, khó xử nhìn tiểu Hoàng tử đã chộp thánh chỉ đi, bộ dạng hần giống như muốn tiêu hủy nó vậy.

“Ta mặc kệ, ban thưởng lần này ta cũng muốn. Lần nào cũng bắt công, chỉ cho...” Mỗ thánh chỉ ra, Phó Kỳ vừa tụng vừa nhanh chóng lướt mắt đọc. Nhưng mới nhìn hai hàng, hắn đã ngậm miệng, cả người cứng ngắc lại thêm sắc mặt trắng bệch trừng mắt nhìn thánh chỉ trong tay.

“Lần này ban thưởng thật sự khiến người bất mãn đến vậy sao? Nhìn mặt mũi người cũng trắng bệch!” Lưu Ly buồn cười véo mặt Phó Kỳ, thấy hắn không phản ứng, nàng cũng tò mò nghiêng đầu qua nhìn thử xem trong thánh chỉ viết cái gì mà có thể hù Phó Kỳ trước giờ vẫn luôn lớn gan thành như vậy.

Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết, đại hôn của Ngự Thủ Thành Tướng quân Thư Kỳ cùng Trường Nhạc Công chúa hủy bỏ. Hai người cả đời không được hứa hôn với nhau, từ bây giờ nam hôn nữ giả không liên quan nhau. Khâm thử.

“Đây là có chuyện gì?” Không đợi nàng mở miệng, Phó Kỳ vừa đọc xong thánh chỉ đã hỏi công công Phật Di Lặc, không đến mức quá khiếp sợ mà nói không nên lời như hai người kia.

Hắn phải biết chuyện gì đang xảy ra. Vì sao phụ hoàng lại đột nhiên hủy bỏ hôn sự của họ. Không phải ông ấy vẫn luôn một lòng chờ mong họ nhanh chóng thành thân hay sao? Thế nào mà đột nhiên lại đổi ý? Thậm chí còn không thêm thương lượng với họ đã tự mình hạ chỉ, vừa rồi cũng không nói tiếng nào với hắn. Mệnh lệnh như vậy, hắn không cách nào chấp nhận, cũng không nguyện chấp nhận!

“Xin Tướng quân thứ tội, về chuyện này, nô tài cũng không rõ ràng lắm. Nô tài chỉ phụng mệnh làm việc thôi.”

“Không rõ? Người làm sao có thể không rõ? Bình thường người đi theo bên cạnh phụ hoàng không phải người sao? Người sao lại không biết phụ hoàng là bị cái gì kích thích mới hạ mệnh lệnh như vậy? Lúc trước còn hận không thể lập tức khiến bọn họ gạo nấu thành cơm, sao bây giờ lại đột nhiên hủy hôn, còn muốn họ cả đời không được cùng nhau. Đây rõ ràng là có chuyện gì đó mà!” Rốt cuộc cũng hoàn hồn, Phó Kỳ blah blah một đống câu hỏi. So sánh với hắn, hai vị đương sự kia có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

“Xin điện hạ thứ tội, nô tài thật sự không biết.”

“Đừng có nói không biết, không rõ mãi. Phụ hoàng... Lưu Ly, người muốn đi đâu?” Hắn còn chưa xuất uy phong của điện hạ ra, sao nàng đã kéo hoàng huynh đi rồi?

“Ta muốn đi tìm Hoàng Thượng!” Tuy đã làm nghĩa nữ của Hoàng Thượng nhưng nàng vẫn không cách nào mở miệng gọi ‘phụ hoàng’ được. Một là vì cảm thấy sửa miệng rất phiền toái, thật ra vốn đã quên; hai là nàng tự nhận mình không có tư cách đó. Mà lúc này mặc kệ hắn là ai, nàng cũng phải đến hỏi cho rõ ràng. Chung thân đại sự của nàng sao có thể mặc hắn tùy ý đùa bỡn!

“Ta cũng đi!” Nhiều người đàm phán tương đối dễ hơn!

Phó Kỳ giữ chặt tay kia của Thư Kỳ. Không quản hắn có đồng ý hay không, hai người đã cặp hai bên kéo hắn đi về phía ngự thư phòng. Bộ dáng hùng hổ của bọn họ khiến thái giám, cung nữ, thị vệ tất cả đều tự động dạt ra để tránh tai bay vạ gió.

11. Chương 10 [end]

Chương 10.

Edit: Ring.

“Trẫm biết vì sao các người đến đây, nhưng không cần nói gì hết. Chuyện đã định rồi, các người không thay đổi được.” Vừa thấy bọn họ, Hoàng Thượng đã tung ra mấy câu đó.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn quyết định ngăn cản con trai, con gái trở thành phu thê với nhau.

Đúng vậy, không chỉ Thư Kỳ là con hấn mà ngay cả Lưu Ly cũng là nữ nhi ruột thịt của hấn. Mẫu thân nàng, vị Vân Tam Nương chủ của Tử Vân Giản kia, mười mấy năm trước cũng từng có một đoạn tình với hấn. Cho nên hấn gần như có thể xác định Lưu Ly chính là nữ nhi mà Vân Tam Nương sinh cho hấn.

“Lí do?” Hoàng Thượng đột nhiên thay đổi thái độ chắc chắn là có lí do.

“Đúng rồi, phụ hoàng, người đã hạ chỉ tứ hôn rồi, làm sao có thể đột nhiên thay đổi muốn hủy bỏ hôn sự? Hơn nữa còn khiến bọn họ cả đời không được hứa hôn với nhau. Đây rõ ràng chính là...” Dưới cái nhìn chăm chăm của phụ hoàng, Phó Kỳ tự nhận lá gan không nhỏ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn câm miệng. Hấn rất ít khi thấy phụ hoàng nghiêm khắc như thế, giống như nhiều lời một tiếng nữa là sẽ chém bay đầu hấn đi vậy.

“Hoàng Thượng, có phải đám ái phi của ngài nói gì hay không?” Nếu không thì sao lại hạ thánh chỉ như vậy? Nàng thật vất vả mới cảm thấy có thể vui vẻ sống cùng Thư Kỳ cả đời, Hoàng Thượng sao lại đột nhiên thu hồi lệnh đã ban, hơn nữa còn muốn bọn họ vĩnh viễn không thể cùng nhau!

“Chuyện này không liên quan đến ai hết, dù sao các người...” Nhìn ba đứa trẻ trước mắt, Hoàng Thượng gần như muốn thú nhận hết tất cả với họ. Nhưng làm vậy, rất có thể hấn sẽ mất đi hai đứa con một lượt.

Thư Kỳ nhất định không cách nào tha thứ cho hành vi lưu ‘giống’ khắp nơi của hấn, mà Lưu Ly, nếu nàng biết thì chắc cũng không thể chấp nhận chuyện này. Hấn không thể nói, tuyệt đối không thể nói ra!

“‘Thần’ khẩn cầu Hoàng Thượng đáp ứng cho vi thần từ quan.” Nhìn phụ hoàng chết cũng không chịu nói ra lí do, Thư Kỳ đột nhiên quỳ xuống thỉnh cầu. Mà hành động của hấn lập tức dọa đến tất cả mọi người, nhất là Hoàng Thượng.

“Cái gì? Không được. Con là con trẫm, con không thể...”

“Lưu Ly cũng xin Hoàng Thượng đáp ứng cho Lưu Ly xuất gia làm ni.” Lưu Ly cũng quỳ xuống thỉnh cầu theo, kịch liệt biểu đạt sự bất mãn của mình.

Trước mắt mặc kệ nàng có thật sự xuất gia làm ni hay không, ít nhất cũng phải khiến Hoàng Thượng khó xử mới được.

“Sao cả con cũng –“

“Phụ hoàng, con cũng muốn xin người đáp ứng, con muốn...” Phó Kỳ cũng quỳ xuống theo.

“Người câm miệng cho ta!” Hoàng Thượng nhin không được mà gầm lên, thiếu chút nữa đã cầm cục chặn giấy trên bàn ném vào mặt ái tử.

Nhìn hai đứa trẻ quật cường bên dưới, thằng nhóc Phó Kỳ ồn ào không tính, hấn nên làm sao mới không tổn thương đến chúng đây? Chia rẽ hai đứa hấn cũng không nhẫn tâm, nhìn hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau kia, hấn nên làm thế nào chúng mới hiểu được sự thật đời này chúng không thể cùng nhau đây? Huỳnh muội, chúng là huỳnh muội cùng cha khác mẹ nha.

“Hoàng Thượng, gạo cũng đã nấu thành cơm, ngài muốn ngăn cản cũng không còn kịp nữa rồi. Bụng ta...” Lưu Ly vừa nói lời này ra, lập tức dọa Hoàng Thượng và Phó Kỳ hết hồn. Mà Thư Kỳ thì chỉ nhướn mày, nhìn nàng trưng vẻ mặt từ ái vuốt ve bụng mình, hấn đột nhiên nở nụ cười.

“Ta sẽ không để con của ta gọi người khác là cha, lại càng không để nó trở thành một đứa nhỏ bị người ta khinh thường.” Thư Kỳ cố ý cường điệu, bàn tay cũng phủ lên bụng Lưu Ly, đôi mắt đen lại càng khóa chặt nàng: “Ngoài ta ra, ai cũng đừng hòng làm trượng phu của nàng.” Hấn sẽ không buông nàng ra, cho dù là thánh chỉ, hấn cũng quyết cãi lại.

“Hai đứa... hai đứa đã...” Hai cha con khiếp sợ vô cùng hoàn toàn không tin vào mắt mình. Tình cảm bọn họ đã tốt đến mức không chờ bái đường mà đã động phòng, thậm chí còn châu thai ám kết rồi sao?

Lưu Ly cảm động dựa vào lòng Thư Kỳ, trong miệng thở dài một hơi. Tới giờ nàng mới biết thì ra diễn xuất của Thư Kỳ lại tốt như vậy.

“Thánh mệnh khó cãi. Nếu sống không được làm phu thê, như vậy mẫu tử chúng ta chỉ có thể xuống dưới trước tìm chỗ tốt chờ chàng. Aiz...” Lại là một tiếng thở dài thật dài, dài đến mức hai cha con kia kinh hồn táng đảm.

“Người ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn. Có chuyện gì từ từ nói, ta nghĩ phụ hoàng sẽ không...”

“Còn gì mà nói nữa. Hoàng Thượng đã bảo chúng ta không thay đổi được gì rồi. Hết thấy chỉ có thể trách mẫu tử chúng ta mệnh khổ. Là chúng ta không có phúc khí làm vợ con của Thư Kỳ. Tất cả đều là do số mệnh!” Nàng giấu mặt vào lòng Thư Kỳ, nhìn như đang thương tâm rơi lệ, khiến Hoàng Thượng và Phó Kỳ thấy vậy ngoại trừ kinh hãi thì lại càng đau lòng không thôi.

“Ta sẽ không để mẫu tử nàng cô đơn. Cho dù chết...” Thư Kỳ nhìn Hoàng Thượng đang khiếp sợ, nói tiếp: “... ta cũng sẽ đi theo nàng. Nhất định sẽ không để hai người giống như nương ta, khổ sở ôm hận mà chết.” Lời này của hắn giống như hung hăng đâm dao vào lòng Hoàng Thượng rồi.

“Không, các con không thể chết được. Trẫm sẽ không cho các con chết! Cho dù...”

Hoàng Thượng còn chưa nói xong, Lưu Ly đã tiếp tục: “Đứa nhỏ là vô tội. Ta hẳn nên sinh nó ra mới phải. Cho dù ta là mẹ nó nhưng cũng không có quyền bắt nó chết khi còn chưa nhìn thấy mặt trời. Có lẽ cuộc đời nó sẽ tốt hơn chúng ta, có lẽ nó có thể làm một người tự do tự tại, ít nhất cũng có thể tự mình quyết định hôn sự, so với chúng ta...” Một tiếng khóc nức nở vang lên thay thế những lời còn bỏ ngỏ của nàng.

“Nàng yên tâm, chuyện từng xảy ra với ta sẽ không tái diễn trên người con đâu. Nó sẽ...”

“Đủ rồi!”

Hoàng Thượng đã nghe không nổi, cũng nhìn không được nữa. Hai đứa bọn chúng rõ ràng là cố ý nói vậy cho hắn nghe, mà hắn không thừa nhận cũng không được, những lời chúng nói thật sự hữu dụng, lòng hắn quả thật giống như đã bị lưỡi dao đó cắt thành ngàn vạn mảnh nhỏ.

“Các con không làm gì sai hết. Tất cả là lỗi của trẫm. Là trẫm có lỗi với các con. Trẫm không nên gặp gỡ mẫu thân các con, không nên yêu các nàng –“Hoàng Thượng đột nhiên im bặt, hoảng sợ nhìn về phía bọn họ, chỉ sợ có ai đã nghe ra manh mối.

“Này thì liên quan gì đến ‘mẫu thân chúng ta’?” Lưu Ly khó hiểu.

“Phụ hoàng, người đừng kích động. Có chuyện gì từ từ nói, đừng gấp. Mọi người có rất nhiều thời gian.” Phó Kỳ bưng trà đưa tới trước mặt phụ hoàng, đồng thời còn nói cho hắn biết bọn họ sẽ không từ bỏ ý định, hắn thế nào cũng phải giải thích rõ ràng mới được.

“Phó Kỳ, người rút về cung, trong vòng ba tháng không cho phép bước ra khỏi tấm cung nửa bước.” Để tiểu tử này ở lại không có chút lợi ích gì với hắn, chỉ biết ồn ào khiến hắn càng đau đầu hơn thôi.

“Cái gì?” Ba tháng không được bước ra khỏi tấm cung? Phụ hoàng là bị dọa choáng váng sao? Làm sao có thể nói ra lời cực kỳ tàn độc như thế?

“Không chỉ mẫu thân ta mà cả mẫu thân Lưu Ly cũng vậy đúng không?” Thư Kỳ nghe ra chỗ không thích hợp. Nếu đó là sự thật, vậy Lưu Ly chính là muội muội của hắn sao?

“Mấy người đang úp úp mở mở cái gì vậy, sao ta nghe không hiểu?” Mẫu thân bọn họ có gì không đúng sao?

Hoàng Thượng thở dài. “Đều là lỗi của trẫm, là trẫm có lỗi với các con.” Cùng với mẫu thân của chúng.

Nếu sớm biết bọn họ là huynh muội với nhau thì hẳn họ đã không yêu đối phương. Mà lúc này, còn kịp sao? “Ông –“ Thư Kỳ nắm chặt tay. Nếu người trước mắt không phải Hoàng Thượng, không phải là cha hắn, hẳn đã tống cho lão một quyền rồi. Chỉ vì ông ta mà ngay cả tình cảm hắn cũng phải hy sinh.

“Rốt cuộc mấy người đang nói cái gì nha?” Bọn họ đã làm gì rồi đúng không? Nếu không thì sao Thư Kỳ lại tức giận đến vậy? Mà Hoàng Thượng thì lại nhìn như — hối hận?

“Lưu Ly, chúng ta rời khỏi kinh thành đi.” Cho dù là huynh muội cũng vậy, hắn không muốn, cũng không thể rời xa nàng.

Rời khỏi kinh thành? Tuy trong kinh thành có rất nhiều người đáng ghét nhưng lại có càng nhiều người nài quan tâm. Nếu đi cùng hắn, phải đến khi nào mới có thể gặp lại họ? Nàng...

“Được!” Lần đầu tiên nhìn thấy sự tha thiết mong đợi như vậy trong mắt hắn, hơn nữa còn mang theo đau thương sâu sắc, nàng không muốn cự tuyệt, không muốn khiến hắn thất vọng. Có lẽ chỗ khác lại càng thú vị hơn cũng không chừng, huống hồ chỉ cần đi cùng hắn thì ở đâu cũng tốt.

“Không được, trẫm không cho các ngươi rời khỏi kinh thành. Hai đứa...”

“Đúng, không thể đi. Các ngươi đi rồi ta đây tìm ai đi chơi?” Phó Kỳ vốn định làm cái bình bông không chớp mắt yên lặng xem diễn lúc này cũng bất chấp安危 của bản thân mà nhảy ra ngăn cản. Nghe xem bọn họ nói cái gì kìa, cứ nhiên muốn nắm tay nhau rời khỏi kinh thành. Không được, hắn nhất định phải ngăn cản họ phá hủy thú vui của hắn.

Thư Kỳ kéo Lưu Ly bước đi, hoàn toàn không để sự ngăn cản của hai người kia vào mắt. Hắn muốn dẫn nàng đi, ai cũng không cản được!

“Đứng lại, hai đứa tụi con đứng lại! Trẫm không cho phép hai đứa rời khỏi kinh thành, các con...” Hoàng Thượng vội vàng đuổi theo, hắn không thể để hai đứa bọn chúng làm chuyện ngốc.

“Phụ hoàng, vì sao phải ngăn cản không cho họ cùng một chỗ? Lúc trước không phải người còn rất tán thành sao?” Mạo hiểm tính mạng, Phó Kỳ nhất định phải hỏi cho ra.

Quân vô hí ngôn, phụ hoàng làm vậy nhất định là có nguyên nhân gì rất quan trọng. Mà hắn đây cái gì cũng không có, chỉ có lòng hiếu kỳ là nhiều hơn người khác mấy trăm lần.

“Trước giờ khác, con người đều sẽ thay đổi...”

“Nhưng là người không thể tùy tiện hạ chỉ. Ba hồi muốn bọn họ thành thân, ba hồi lại ra lệnh khiến bọn họ không được cùng nhau, như vậy —“

“Cho dù mang danh lật lọng, trẫm cũng phải ngăn cản huynh muội chúng ở cùng một chỗ!” Bất luận thế nào, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra. Nếu không hắn phải ăn nói sao với tiên hoàng đây?

“Huynh muội?” Phó Kỳ lập tức dừng chân, không dám tin nhìn trần trời bóng dáng càng chạy càng xa của phụ hoàng.

Hoàng huynh và Lưu Ly là huynh muội? Vậy không phải là... Trời ơi! Chuyện này sao có thể!

“Phụ hoàng người lại lưu giống khắp nơi có phải không?” Hắn nhanh chóng đuổi theo. Tình thế bây giờ đã không cho phép hắn tiếp tục ủng hộ đôi uyên ương số khổ kia nữa rồi.

“Con chẳng nhọc này là muốn khiến trẫm tức chết có phải hay không?” Đồ bất hiếu, dám nói hắn như vậy! Cho dù đó là sự thật đi nữa thì cũng không tới lượt nó chỉ trích hắn.

“Con không dám... Phụ hoàng, nhanh lên, bọn họ sắp chạy ra khỏi cung rồi!” Phó Kỳ sợ chết lập tức dõng dạc chú ý của phụ hoàng đi.

Không ngờ mới một chút thôi mà bọn họ đã chạy đến cửa cung rồi. “Người đâu, ngăn chúng lại, mau ngăn chúng lại!” Hoàng Thượng bất chấp tất cả rống lớn.

Các thủ vệ mới vừa quay đầu nhìn xem chuyện gì xảy ra thì một cơn gió vụt qua, Thư Kỳ đã ôm Lưu Ly bước ra cửa cung.

“Phụ hoàng, mau, chúng ta mau đuổi theo! Còn không rượt thì...” Vừa quay qua, Phó Kỳ liền đập mặt vào cái gì đó cứng như bức tường, dội ngược lại té xuống đất.

“Là tên ngu ngốc không có mắt nào dám chặn đường Phó Kỳ điện... Hoàng huynh?” Sao bọn họ lại đứng đây? Không đi nữa sao?

~Ngoài cửa cung, Thư Kỳ cùng Lưu Ly lẳng lặng nhìn người đang chặn đường trước mặt — một nam tử thân y bào đen tuyền.

“A Cầu ca?” Sao huynh ấy lại ở đây?

“A Cầu ca? Vị hôn phu trước cửa người?” Phó Kỳ khẽ thốt lên, hoàn toàn không thể nào liên hệ cái tên đó với nam nhân trước mắt. “Nhìn thế nào cũng giống như cục đá bự chẳng mọc rêu.” Trầm ổn, nội liễm, cảm giác như vừa ra tay là sẽ mất mạng. Nam nhân như vậy mà lại có cái tên buồn cười kiểu đó?

Thư Kỳ đột nhiên nắm chặt tay Lưu Ly. Tình huống hiện tại đối với hắn mà nói là vô cùng bất lợi.

Một nụ cười nhạt như kỳ tích xuất hiện trên gương mặt nam tử kia: “Lưu Ly... cùng Thư Kỳ?”

Đột nhiên, lực chú ý của mọi người đều tập trung vào Thư Kỳ.

Bọn họ quen biết nhau?

“Sao huynh lại ở đây? Sư huynh.” Không ngờ ‘A Cầu ca’ trong miệng Lưu Ly chính là sư huynh đã hơn ba năm không gặp của hắn — Cầu* Viêm.

*R: chữ Cầu () trong tên bạn í nghĩa là ‘tùy tiện’ hoặc ‘giả sử’. Không phải chữ Cầu () là con chó trong A Cầu ca. Mà chắc là đồng âm.

Thư Kỳ vừa hỏi xong, mọi người lại tiếp tục sửng sốt.

“Sư huynh?” Bọn họ không chỉ quen biết mà còn là sư huynh đệ đồng môn! Vậy Lưu Ly không phải thiếu chút nữa đã trở thành tẩu tử của hoàng huynh rồi sao? Bây giờ sư huynh đệ bọn họ không phải sẽ vì nàng mà đánh nhau chứ? Phó Kỳ kinh ngạc nhìn qua nhìn lại hai người.

“Vừa khéo có việc đến kinh thành.” Cầu Viêm lại quay qua Lưu Ly hỏi: “Miêu nhi*, tìm được mẹ chưa?” Phản ứng của hắn vô cùng bình thản, không chút phật lòng vì nàng đang dựa vào Thư Kỳ.

*R: Miêu nhi: là mèo con. Mới đầu tính để ‘mèo con’ mà nghĩ lại thôi để Miêu nhi đi cho hợp với A Cầu.

Miêu nhi?

“Tìm được rồi.” Nhắc đến mẫu thân, nước mắt nàng lại không thể khống chế mà dâng lên.

Nhìn phản ứng của nàng, trong lòng Cầu Viêm liền hiểu rõ. Xem ra đã chậm một bước rồi!

“Đừng đau buồn, mọi thứ sẽ chỉ khiến sư đệ ta không vui theo thôi.” Người sáng suốt đều nhìn ra được tình cảm giữa bọn họ. Hắn không ngờ lại gặp sư đệ ở đây, càng không ngờ đệ ấy lại thành một đôi với Lưu Ly.

“Sư huynh, đa tạ.” Trong mắt Thư Kỳ chỉ có cảm kích. Không ngờ sư huynh lại thành toàn cho hắn và Lưu Ly dễ dàng như vậy. Lúc mới gặp, hắn còn tưởng rằng người ta đến cướp người nữa.

“Không cần cảm ơn đâu. Ta chỉ là cái cớ để Miêu nhi thoát khỏi bà bà rồi đến kinh thành mà thôi.” Nói thật ra thì hôn sự của hắn và Lưu Ly vẫn luôn là tấm bình phong. Tuy Lưu Ly từng tỏ ý nếu nàng tìm được mẫu thân về mà hắn còn chưa có ý trung nhân thì không ngại làm giả thành thật, nhưng hắn biết mối quan hệ giữa bọn họ chỉ là tình thân mà thôi.

“Cái cớ? Nói vậy người không phải tới đón Lưu Ly?” Phó Kỳ đột nhiên nhảy ra, thừa lúc Thư Kỳ và Lưu Ly không chú ý liền tách hai người họ ra. “Các người không thể cùng một chỗ! Các người không thể thành thân!” Hắn nhất định phải ngăn cản không cho loại chuyện loạn luân này xảy ra.

“Người muốn ta ra tay với người sao?” Tiểu tử thối này không muốn sống nữa?

“Đệ, đệ không dám. Nhưng mà huynh cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc rồi. Hai người không thể cùng nhau.” Hắn sợ chết thật, nhưng vì tốt cho bọn họ, hắn vẫn không thể để chuyện này phát sinh.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói rõ ràng cho ta!” Lưu Ly bị Phó Kỳ ngăn cản sau lưng không thể nhịn nữa mà rống lớn, khiến hắn thiếu chút nữa đã thủng màng nhĩ.

Vì sao bọn họ ai cũng biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ có một mình nàng bị giấu diếm mà không hay biết gì? Nàng là đương sự nha, có quyền biết tất cả!

Thư Kỳ không nói lời nào, đẩy Phó Kỳ ra, kéo nàng định rời đi.

“Đứng lại, chẳng lẽ con muốn gạt nàng mãi sao? Con sợ Lưu Ly biết chân tướng rồi sẽ không chịu đi cùng con cho nên mới không dám để nàng biết?” Hoàng Thượng này giờ vẫn im lặng đột nhiên mở miệng.

Nếu hẳn thật sự không thể ngăn cản thì ít nhất cũng phải để hai đứa bọn chúng biết được chân tướng. Nếu sau khi biết rồi mà chúng còn muốn cùng nhau, hẳn sợ là chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

“Chân tướng gì?” Nàng không đi. Nếu không hỏi cho rõ ràng, nàng thế nào cũng không chịu đi cùng hẳn. Nàng không muốn có khúc mắc gì tồn tại giữa bọn họ, vì nàng còn muốn sống cùng hẳn cả đời.

“Nói cho ta, chân tướng gì?” Vì sao lại muốn giấu nàng? “Chẳng lẽ chàng đã cưới mấy cô vợ rồi?” Nếu không thì sao lại không dám để nàng biết? Nếu hẳn thật sự đã cưới vợ, nàng nhất định phải phân rõ ràng với hẳn. Nàng tuyệt đối sẽ không làm một trong mớ thê thiếp của hẳn!

“Không phải, ta chưa cưới vợ, chỉ là...” Hẳn nói không nên lời. Lưu Ly không giống hẳn, nàng chưa chắc đã chấp nhận chuyện này, mà hẳn cũng không muốn thấy nàng thương tâm khổ sở. Chuyện này nàng không biết thì vẫn tốt hơn.

“Chỉ là cái gì?” Nàng khí thế bức người hỏi lại. Bất luận thế nào, nàng nhất định phải biết vì sao đột nhiên Hoàng Thượng lại phản đối hôn sự của bọn họ.

“Chỉ là vì các người là huynh muội, các người không thể thành thân!” Phó Kỳ xen mồm vào, muốn nhanh chóng giải quyết mọi chuyện. Hẳn sợ nếu cứ tiếp tục kéo dài thì hoàng huynh sẽ mang theo nàng chạy mất ngay. Đến lúc đó bọn họ cũng đừng hòng ngăn cản, hơn nữa rất có thể phải mất đi hai người vĩnh viễn.

“Chúng ta là huynh muội?” Làm sao có thể? “Đừng có giỡn. Cha người là Hoàng Thượng, mẹ người tên Thư Linh, người sao có thể là huynh trưởng của ta?” Trừ phi mẫu thân của hẳn và nàng là cùng một người, nếu không bọn họ không thể nào là huynh muội.

“Bởi vì cha ruột của người là phụ hoàng thôi. Như vậy phụ thân của người, của hoàng huynh và của ta là cùng một người. Chúng ta chính là huynh đệ tỷ muội, chúng ta...”

“Người đừng có nói bậy. Cha ruột của ta mới không phải là Hoàng Thượng!” Nàng có ngu ngốc thế nào đi nữa cũng không thể nào nhận sai cha mẹ của chính mình.

“Vân Tam Nương không phải mẹ con sao?” Hoàng Thượng đột nhiên hỏi.

“Vân Tam Nương là mẹ ta? Ai đồn?” Là tên quỷ đáng ghét nào nói lung tung?

“Không phải?” Không thể nào. Rõ ràng hôm đó nàng gọi Vân Tam Nương là ‘nương’ mà, không lý nào ngay cả mẫu thân của mình mà nàng cũng nhận sai chứ?

“Đương nhiên không phải. Đó là di nương của ta, cũng chính là muội muội của mẹ ta. Gần đây ta mới tìm thấy nàng, nếu không tin ngài có thể đi hỏi nàng thử xem.” Vì sao lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ là... “Hoàng Thượng chính là cái tên khốn nạn trời đánh chết tiệt đáng ghét dám phụ bạc di nương của ta?” Bộ dáng Lưu Ly giống như muốn vác đao chém hẳn vậy.

“Ồ, này...” Hoàng Thượng lập tức xấu hổ nói không nên lời. Thế nào cũng không ngờ lại là một hồi hiểu lầm. Hẳn hẳn nên phải thêm người điều tra kỹ càng trước mới phải, nếu không cũng đã chẳng dẫn đến chuyện đáng xấu hổ như vậy.

“Này cái gì mà này! Đều là ngài làm hại. Nếu không phải tại ngài thì di nương của ta đã không đến kinh thành, mà cha ta cũng đã không vì cả ngày lo lắng uội muội mà mặt co mày cau, cuối cùng cũng lên kinh theo, rồi ngay cả nương cũng bỏ ta lại mà đi tìm cha cùng di nương. Bọn họ vậy nên mới, mới...” mới chết!

Nàng thế nào cũng không ngờ cha mẹ cư nhiên đều chết dưới tay cướp bóc. Nếu không phải tìm được di nương thì chỉ sợ cả đời này nàng cũng không biết được điều đó.

Thư Kỳ ôm lấy nàng, lặng lẽ không nói lời nào mà trừng mắt nhìn Hoàng Thượng.

“Được rồi, được rồi. Nếu chỉ là một hồi hiểu lầm thì coi như chuyện vừa rồi chưa xảy ra. Thánh chỉ xin mời phụ hoàng thu lại, tháng sau các người cứ thành thân bình thường.” Phó Kỳ giống như trọng tài mà nhảy ra hòa giải. Có thể thấy được kết thúc có hậu thật sự là khiến người ta vui vẻ vô cùng!

Một đám người ào ào trùng hấn.

“Là ta nói nhiều, thật xin lỗi, các người cứ tiếp tục.” Oa, hấn thật đáng thương, như vậy cũng bị trùng. Có điều cẩn thận vẫn hơn, nếu muốn tránh khỏi hình phạt ‘ba tháng bế quan’ thì tạm thời nên câm miệng.

“Hoàng huynh, vị A Cửu ca sư huynh kia của huynh đâu mất rồi?” Lúc này hấn mới để ý có người mất tích.

“Mới rồi không phải người ta nói có chuyện phải làm sao? Nếu bên này không có đại sự gì thì huynh ấy còn đứng đây làm chi? A Cửu ca người ta bề bộn nhiều việc, ai rảnh rỗi như người, cho dù bị giam cầm ba tháng cũng không xem như lãng phí thời gian.” Lưu Ly ác liệt nhắc đến chuyện mọi người gần như đã quên, trên mặt có nụ cười tà ác vì vừa báo được thù.

“Người, người cư nhiên –” Đáng giận! Hấn đúng là không biết chọn bạn mà chơi.

“Ta biết ta rất tốt bụng, cảm ơn, hẹn gặp lại.” Lần tới gặp hấn đã là ba tháng sau rồi.

Hừ! Ai bảo vừa rồi hấn còn chưa biết rõ đã dám tách nàng và Thư Kỳ ra. Mấy câu đó xem như đáp lễ nhỏ nhỏ mà thôi.

“Người thật đáng ghét nha! Uống công ta còn suy nghĩ cho người, người căn bản chính là đang ăn hiếp ta! Cái đồ đầu linh sơn tặc!” Phó Kỳ vừa trách móc vừa quyền đâm cước đá với đám thị vệ đang phụng mệnh ‘mời’ hấn về tẩm cung.

“Được rồi, nể tình quan hệ chúng ta cũng không tệ, cho người một chuyện tốt.” Lưu Ly vui vẻ ôm tay Thư Kỳ, bộ dáng cười tươi như hoa khiến người ta gần như muốn hòa tan trước nụ cười của nàng.

“Chuyện tốt gì dạ?” Quả nhiên nàng vẫn rất tốt với đóa hoa hoàng thất yếu ớt là hấn, vừa rồi đúng là đã hiểu lầm nàng.

“Để người được ra ngoài hít thở không khí một chút trong thời gian bị giam cầm, thế nào?” Tốt xấu gì cũng đã thông đồng làm bây... không phải, là đồng tâm hiệp lực một thời gian, nàng đương nhiên phải đối xử với hấn tốt một chút rồi!

“Lưu Ly

Ta yêu người quá à!” Nàng đúng là người tốt.

Lưu Ly đáp lại hấn bằng một nụ cười thật ngọt, xong quay lại nói với Thư Kỳ: “Hôm chúng ta thành thân để Phó Kỳ nam phần nữ trang làm kép múa, biểu diễn một phen ọi người giải trí, thế nào?”

Lời vừa nói ra, Phó Kỳ vốn còn đang cảm động đến mức muốn ôm nàng hiến hôn lập tức sững sốt, sau đó—

“LƯU LY! NGƯỜI KHÔNG PHẢI NGƯỜI!!!!”

Một chuỗi tiếng cười vang vọng trong hoàng cung. Hôn sự vốn bị ngưng bây giờ lại bận rộn chuẩn bị.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-nu-choc-trang-nguyen>